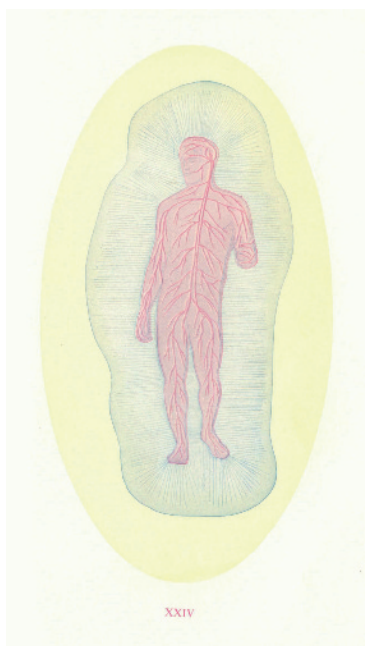

CHARLES W. LEADBEATER - VIDNI IN NEVIDNI
ČLOVEK

VIDNI IN NEVIDNI ČLOVEK

CHARLES W. LEADBEATER

teozofija v sloveniji

Charles Webster Leadbeater
VIDNI IN NEVIDNI ČLOVEK

Naslov izvirnika: Man visible and invisible

Izvirnik izdal: The Theosophical Publishing Society, 1902

Druga elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Vidni in nevidni človek, slika XXIV

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 102200067

ISBN: 978-961-6561-42-6 (PDF)

VIDNI IN NEVIDNI ČLOVEK

CHARLES WEBSTER LEADBEATER

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Spremna beseda</i>	5
<i>Kako spoznamo te stvari?</i>	7
<i>Ravni Narave</i>	11
<i>Jasnovidno gledanje</i>	15
<i>Človekovi nosilci</i>	19
<i>Trojica</i>	23
<i>Zgodnji izlivi</i>	29
<i>Živalska skupinska duša</i>	33
<i>Vzpenjajoča se krivulja</i>	37
<i>Človeška zavest</i>	39
<i>Tretji izliv</i>	43
<i>Kako se razvija človek?</i>	49
<i>Kaj nam kažejo človekova telesa?</i>	53
<i>Barve in njihov pomen</i>	56
<i>Dvojniki</i>	61
<i>Zgodnje faze človekovega razvoja</i>	65
<i>Navaden človek</i>	68
<i>Nenadna čustva</i>	71
<i>Trajnejša stanja</i>	76
<i>Razviti človek</i>	83
<i>Aura zdravja</i>	89
<i>Kavzalno telo Adepta</i>	93
<i>Dodatek</i>	97

Spremna beseda

Izveček iz
The Changing Face of Theosophy
Laurence J. Bendit

Bralca opozarjamo, da je bilo delo napisano s pomočjo jasnovidnih raziskav. Le-te so igrale pomembno vlogo v teozofskem gibanju v obdobju po Madam Blavatsky. Pri nekaterih ljudeh so vzbudile spoštovanje in začudenje, včasih morda lahkovernost, pri drugih pa prav nasprotno.

Še več, v nekaterih primerih so raziskave potrdile spoznanja sodobne znanosti, v drugih niso. V nekaterih primerih lahko ob napredovanju znanosti ugotovimo, da so določene raziskave temeljile na znanstvenem sistemu, ki se je kasneje izkazal za zgrešenega; da v nekaterih ozirih raziskovalec ni bil objektivni, ampak pod vplivom tedanjih predstav, pa čeprav so morda bili globlji vidiki njegovega dela, ki so onstran dosega znanosti, povsem zanesljivi.

Naredili bi resno napako, če bi sprejeli raziskovalčevo nezmotljivost, ne glede na njegovo poštenost. Njegova osebna pristranskost nespremenljivo vpliva na njegovo vizijo, zaradi česar vidi devo ali angela s človeškim

obrazom, namesto prepletajoče se vrtince sil, ki jih usmerja inteligenca, kakor jih vidijo redki, bolj objektivni “psihiki”. Vidčev um projicira obraz zato, ker si težko predstavlja inteligenco drugače, kot človeku podobno bitje. Na enak način v svojem umu počloveči tudi elementalne ali minljive vilinske oblike in razmišlja o “ljudeh” na drugih planetih v okvirih, ki so podobni tistim zemeljskega človeštva, in tako naprej.

Na kratko, videc pogosto zaznava stvari, kakršne bi rad, da so, ne da bi se zavedal izkrivljenja, ki ga vnaša v sliko, in niti tega, v kolikšni meri sprejema sugestijo, najsi neposredno ali posredno, od drugih. Seveda so stvari včasih lahko dejansko takšne kot so, natančno takšne, kakor jih opisuje jasnovidec, zato ne bi bilo modro, če bi jih prehitro obdali z dvomom. Vendar pa obstajajo nekatere stvari, pri katerih postane vizija prej simbolična kot pa, da bi opisovala nek predmet ali razmere. Tu ne vstopamo le na področje sanj, ampak tudi mitološkega in arhetipskega.

Z drugimi besedami, tako vizija kot domišljija nas lahko povzdigneta iz posvetnega v določeno stopnjo uresničitve transcendentnega; in višje ko se povzpnete, bolj se bližata ena drugi ter dejansko postaneta nerazločljivi.

Tako so lahko nekateri vidiki jasnovidnega raziskovanja in preučevanja vse drugo kot pa preučevanje dejstev v običajnem materialnem smislu. Izražajo se skozi domišljijiski kanal v simbolni obliki, vendar pa, zaradi obstoja realne povezave med zunanjo obliko in notranjo realnostjo, ne izgubijo nobenega od svojih duhovnih obeležij in nam pripovedujejo o resnicah, ki pripadajo svetu duha. Vendar pa se to lahko zgodi le takrat, ko so izničeni želeno razmišljanje, predsodki in mentalno pogojevanje, vsaj v tolikšni meri, kolikor je to dostopno človeškim bitjem.

Kako spoznamo te stvari?

Človek je nenavadno zapleteno bitje in njegova evolucija, pretekla, sedanja in bodoča je večno zanimiv študij za vse tiste, ki lahko vidijo in razumejo. Skozi kako neskončno dolga obdobja postopnega razvoja je moral preiti človek, da je postal to, kar je; katero prečko na dolgi lestvi svojega razvoja je dosegel; kakšne možnosti nadaljnjega razvoja skriva pred nami tančica prihodnosti; to so vprašanja, ob katerih lahko le redki ostanejo neprizadeti - vprašanja, ki so si jih v vseh dobah postavljali vsi tisti, ki so sploh razmišljali.

V zahodnem svetu so bili podani mnogi in različni odgovori. Mnoge dogmatske trditve, ki so slonele na različnih razlagah tega, za kar so trdili, da je razodetje. Mnoge bistrumne špekulacije, ki so bile v nekaterih primerih plod podrobnega metafizičnega razmišljanja. A dogmatizem nam ponuja zgodbo, ki je že na prvi pogled nemogoča, medtem ko špekulacija potuje po povsem materialističnih poteh in poskuša doseči zadovoljiv rezultat tako, da prezre polovico vseh pojavov, ki bi jih morala pojasniti. Ne dogmatizem in ne špekulacija ne pristopata k problemu s praktičnega zornega kota, kot k stvari, ki jo je mogoče preučevati in raziskovati kot katero koli drugo znanost.

Teozofija izstopa s teorijo, ki je zasnovana na povsem drugačnih temeljih. Čeprav v nobenem primeru ne podcenjuje znanja, ki ga je mogoče pridobiti s proučevanjem starih spisov ali s filozofskim sklepanjem, pa vendar ne gleda na človekov ustroj in na evolucijo kot na vprašanji špekulacije, ampak preprosto raziskovanja. Ko ju preiščemo na tak način, se izkažeta za dela veličastnega načrta, povezanega in lahko razumljivega načrta, ki, četudi pojasnjuje in je usklajen s starim religioznim učenjem, od slednjega nikakor ni odvisen, saj ga je mogoče na vsakem koraku preveriti z rabo notranjih sposobnosti, ki so jih mnogi naši učenci - čeprav so pri večini človeštva še latentne - že usposobili za delovanje.

V povezavi s človekovo preteklostjo ta teorija ni odvisna le od hkratnega pričevanja tradicij zgodnjih religij, ampak predvsem od raziskovanja določenega zapisa - zapisa, ki si ga lahko ogleda in prouči vsak, ki razpolaga z določeno stopnjo jasnovidnosti, ki je nujna, da bi človek lahko zaznal vibracije v prefinjeno razdeljeni materiji, v katero je vtisnjen. Kajti teozofsko poznavanje bodočnosti človeštva sloni: prvič, na logičnem sklepanju iz značaja že doseženega razvoja; drugič, na neposredni informaciji, ki so jo posredovali ljudje, ki so že dosegli tista stanja, ki za večino med nami še vedno predstavljajo bolj ali manj oddaljeno prihodnost; ter tretjič, na primerjavi visoko razvitih ljudi na različnih ravneh, ki jo lahko opravi vsak, ki ima ta privilegij, da jih videda. Lahko si predstavljamo, da otrok, ki ni imel priložnosti drugače spoznati naravnega zakona razvoja, kot le z opazovanjem drugih otrok in mladih ljudi na vseh stopnjah rasti med njegovo lastno in nivojem odraslosti, gotovo misli, da bo zelo kmalu postal zrel človek, že zaradi dejstva, ker je do neke mere in na določen način že zrastel.

Preučevanje človekovega sedanjega stanja, neposrednih metod njegove evolucije in učinka njegovih misli, čustev in dejanj na to evolucijo - na vse to študentje teozofije gledajo kot na stvar uporabe splošno znanih zakonov - kar je glavno, splošno načelo - ki mu sledijo skrbna opazovanja in marljiva primerjava številnih primerov, da bi dojeli podrobno delovanje teh zakonov. To je dejansko, preprosto, stvar videnja, in ta knjiga je objavljena v

1					
2					
3					
4					
5					
1. High Spirituality.	1. Devotion mixed with affection.	1. Devotion to a Noble Ideal.	1. Pure Religious Feeling.	1. Selfish Religious Feeling.	
2. Religious Feeling, tinged with Fear.	2. Highest Intellect.	2. Strong Intellect.	2. Low type of Intellect.	2. Pride.	
3. Sympathy.	3. Love for Humanity.	3. Unselfish Affection.	3. Selfish Affection.	3. Pure Affection.	
4. Adaptability.	4. Jealousy.	4. Deceit.	4. Fear.	4. Depression.	
5. Selfishness.	5. Avarice.	5. Anger.	5. Sensuality.	5. Malice.	

KLJUČ DO POMENA BARV

Slika I.

upanju, da bo: prvič, pomagala resnim študentom, ki še nimajo tega vida, da bi lahko spoznali, kakšen videz ima duša in njeni nosilci, ko jih preučujemo s pomočjo te moči; in drugič, da bi pomagala tistim, ki sedaj začenjajo, bolj ali manj popolno, razvijati ta vid, da bi lažje razumeli pomen tega, kar vidijo.

Povsem se zavedam dejstva, da svet na splošno še ni prepričan v obstoj te jasnovidnosti; vendar pa vem tudi to, da so vsi tisti, ki so resnično preučevali to vprašanje, spoznali, da je dokaz za njen obstoj neovrgljiv. Če bo katera koli razumna oseba prebrala verodostojne zgodbe, ki so navedene v moji knjigi *Clairvoyance* (Jasnovidnost) in se nato obrnila še na knjige, iz katerih so bile izbrane, bo takoj uvidela, da obstoja prepričljiva množica dokazov, ki govorijo v prid te zmožnosti. Tisti, ki vidijo, in ki na stotine različnih načinov vsakodnevno uporabljajo to višjo obliko vida, imajo seveda zanikanje večine, da je takšen vid mogoč, za smešno. Za jasnovidnega to ni vprašanje, o katerem bi bilo vredno razpravljati. Če bi srečali slepca, ki bi nas začel prepričevati, da običajen fizičen vid ne obstoja in da smo v zmoti, če mislimo, da imamo to sposobnost, se verjetno z njim ne bi preveč trudili in na veliko razpravljali o njegovi trditvi. Enostavno bi rekli: "Jaz gotovo vidim in zaman me poskušate prepričati v nasprotno; vse moje vsakodnevne izkušnje mi pravijo, da vidim; odklanjam, da bi me poskušali prepričati v nekaj, kar je v nasprotju z mojim določnim poznavanjem pozitivnih dejstev." Točno tako se počuti jasnovidni človek, ko neuki ljudje mirno razglašajo, kako je povsem nemogoče imeti moč, ki jo on prav tedaj uporablja za branje misli tistih, ki to moč zanikajo.

Zato v tej knjigi ne bom poskušal dokazovati, da je jasnovidnost realnost; to je zame dejstvo; zato bom bolj opisoval to, kar se z njeno pomočjo lahko vidi. Tudi ne bom ponavljal podrobnosti v zvezi z metodami jasnovidnosti, ki so podane v že omenjeni knjižici, ampak se bom omejil na kratko razlago splošnih načel, ki je nujno potrebna, da bi bila ta knjiga razumljiva nekemu, ki do sedaj še ni preučeval druge teozofske literature.

Ravni narave

Najprej moramo jasno dojeti čudovito zapletenost sveta okoli nas - dejstvo, da vključuje veliko več kot le to, kar zajamemo z razponom našega običajnega vida.

Vsi vemo, da materija obstaja v različnih stanjih, in da se s spremembo pritiska in temperature ta stanja lahko menjajo. Imamo tri splošno znana stanja materije: trdno, tekoče in plinasto. In znanstvena teorija pravi, da lahko vse snovi, ob ustrezni višini temperature in tlaka, obstajajo v vseh teh treh stanjih.

Okulturna kemija nas opozarja še na neko drugo in višje stanje kot je plinasto in v katerega se lahko pretvorijo ali preoblikujejo vse nam znane snovi; temu stanju smo dali ime: eterično. Vodik, na primer, lahko obstaja tudi v eteričnem in ne le v plinastem stanju; tudi zlato, srebro ali kateri koli drugi element, ki lahko obstaja v trdni obliki, kot tekočina ali kot plin, lahko obstaja tudi v tem višjem stanju, ki ga imenujemo eterično.

V običajni znanosti govorimo o atomu kisika, vodika ali atomu katere koli druge snovi, ki jih kemiki imenujejo elementi, ob domnevi, da so to elementi, ki jih ni mogoče nadalje deliti, in da ima vsak od teh elementov svoj atom

- atom pa, kakor lahko razberemo iz grškega izvora te besede, pomeni tisto, kar ni mogoče nadalje cepiti ali deliti. Okultna znanost je vedno učila, da ti tako-imenovani elementi sploh niso elementi v pravem pomenu te besede; da se lahko tudi to, kar imenujemo atom kisika ali vodika, v določenih okoliščinah razcepi. S ponavljanjem tega procesa cepljenja odkrijemo, da za vsemi snovmi obstoja le ena snov in da nam le različne povezave njenih končnih Enot dajo to, kar v kemiji imenujemo atom kisika, vodika, zlata, srebra, litija, platine, itd. Ko te razcepimo, pridemo do niza istovetnih Enot, le da so nekatere pozitivne, nekatere pa negativne.

Preučevanje teh enot in možnosti njihovega povezovanja že samo po sebi predstavlja izredno zanimiv študij. A vendar je mogoče ugotoviti, da celo te enote predstavljajo enote le z zornega kota fizične ravni; to pomeni, da obstajajo metode, s katerimi lahko delimo celo tudi te in da ob njihovi cepitvi dobimo materijo, ki pripada drugačnemu kraljestvu narave. A tudi ta višja materija ni enostavna, ampak zapletena; in tako lahko odkrijemo, da tudi ta obstoja v nizu svojih lastnih stanj, ki kar dobro ustrezajo stanjem fizične materije, ki jih imenujemo trdno, tekoče, plinasto ali eterično. In če z našim postopkom delitve nadaljujemo dovolj daleč, dosežemo novo enoto - enoto tistega kraljestva narave, ki so mu okultisti dali ime: astralni svet.

Ta celoten postopek lahko nato ponovimo; kajti ob delitvi te astralne enote prihajamo v stik z nekim drugim, še višjim in bolj prefinjenim svetom, ki pa je še vedno materialen. Ponovno pridemo do materije, ki obstaja v določeno zaznamovanih stanjih, ki na tem, precej višjem nivoju, ustrezajo nam znanim stanjem; in rezultat našega raziskovanja nas še enkrat pripelje do nove enote - enote tega tretjega velikega kraljestva narave, ki ga v Teozofiji imenujemo mentalni svet. Kolikor nam je znano, ta možnost delitve nima meja, vendar pa obstoja zelo jasna meja naših zmožnosti opazovanja. Vendar pa vidimo dovolj, da se lahko prepričamo v obstoj teh različnih kraljestev, od katerih je vsako svet za sebe, čeprav so vsa, v nekem drugem, širšem smislu, le deli ene same veličastne celote.

PLANES OF NATURE

7	MAHAPARANIRVÂNIC	FIRST	TRIPLE MANIFESTATION
			○ ○ ○
			⋮ ⋮ ⋮
6	PARANIRVANIC		SECOND ○ ○
			⋮ ⋮
5	NIRVÂNIC		THIRD ○
		SPIRIT	THREEFOLD SPIRIT in MAN
			⊙ ⊙ ⊙
4	BUDDHIC	The Reincarnating Ego or Soul in Man	INTUITION
			⊙ ⊙
			⋮ ⋮
3	MENTAL ARUPA RUPA		INTELLIGENCE CAUSAL BODY
			⊙
			⋮
2	ASTRAL		ASTRAL BODY
1	PHYSICAL	SUPER ETHERIC	ETHERIC
		ETHERIC	DOUBLE
		GASEOUS	
		LIQUID	DENSE BODY
		SOLID	

Slika II.

V naši literaturi o teh različnih kraljestvih narave pogosto govorimo kot o ravneh, kajti pri našem preučevanju je včasih prikladno, če si jih predstavljamo razvrščene enega nad drugim, v skladu z različno stopnjo gostote materije, iz katere so sestavljena. V priloženem diagramu (Slika II.) so narisana prav na ta način; vendar pa moramo skrbno upoštevati, da je takšna razporeditev uporabljena le zaradi prikladnosti in kot simbol, in da to v nobenem primeru ne predstavlja dejanskih odnosov med temi različnimi ravnmi. Ne smemo si jih predstavljati tako, kot da ležijo ena nad drugo, kot police s knjigami, ampak tako, kot da napolnjujejo isti prostor ter se medsebojno prepajajo. Znanosti je dobro znano dejstvo, da se celo v najbolj trdih snoveh atomi med seboj ne dotikajo; vsak atom ima svoje polje delovanja in vibriranja, in vsaka molekula še svoje večje polje, tako da med njimi, v kakršnih koli že pogojih, vedno obstoja prostor. Vsak fizični atom plava v astralnem morju - morju astralne materije, ki ga obdaja in napolnjuje ves medprostor te fizične materije. Mentalna materija prepaja astralno na povsem enak način; tako vsa ta različna kraljestva narave med seboj nikakor niso ločena prostorsko, ampak vsa obstajajo povsod okoli nas in nad nami, tukaj in sedaj, tako da za njih raziskovanje ni potrebno nikakršno premikanje skozi prostor, ampak le odpiranje tistih čutil v nas samih, s katerih pomočjo jih lahko zaznamo.

Jasnovidno gledanje

To nas je pripeljalo do nove, zelo pomembne obravnave. Vse te raznovrstne, bolj fine materije ne obstajajo le v zunanjem svetu, ampak tudi v človeku. Človek nima le fizičnega telesa, ki ga vidimo, ampak ima v sebi tudi to, kar bi lahko opisali kot telesa, ki ustrezajo tem raznim ravnam narave, in ki so sestavljena iz njim ustrezne materije. V človekovem fizičnem telesu tako obstoja, poleg nam vidne trdne materije, še eterična materija (Glej Sliki XXIV. in XXV.); in ta eterična materija je dobro vidna jasnovidni osebi. Na enak način lahko višje razvit jasnovidec, ki je sposoben zaznavati bolj fino astralno materijo, vidi, kako človeka na tem nivoju predstavlja masa te materije, ki je dejansko njegovo telo ali nosilec na tej ravni; in povsem enako velja tudi za mentalno raven. Človekova duša nima le enega telesa, ampak več teles, kajti, ko je človek dovolj razvit, se je sposoben izraziti na vseh teh različnih nivojih narave. In zato je oskrbljen z ustreznim nosilcem na vsaki od teh posameznih ravni, tako da je preko teh različnih nosilcev sposoben sprejemati vtise iz sveta, kateremu ustrezajo.

Ne smemo misliti, da si človek oblikuje te nosilce v toku svoje evolucije, kajti ima jih že od samega začetka, pa četudi se njih obstoja sploh ne zaveda. To višjo materijo v nas v določeni meri, čeprav nezavedno, stalno uporab-

ljamo. Vsakokrat, ko mislimo, sprožimo gibanje naše mentalne materije; in misel je jasno vidna jasnovidnemu kot vibracija v tej materiji. Ta se najprej vzpostavi v človeku samem, nato pa vpliva na materijo iste stopnje gostote v svetu okoli njega. A, preden lahko postane ta misel dejavna na fizični ravni, se mora prevesti iz te mentalne materije v astralno; in ko v tej prebudi podobne vibracije, potem astralna materija deluje na eterično snov, v kateri ustvari ustrezne vibracije; šele ta nato deluje na gostejšo fizično materijo, na sivo snov v možganih.

Torej, vsakokrat, ko mislimo, prehajamo skozi mnogo daljši proces, kot ga sicer poznamo; prav tako kot tudi vsakokrat, ko karkoli čutimo, prehajamo skozi nek proces, ki se skoraj ne zavedamo. Takrat, ko se dotaknemo nekega predmeta in začutimo, da je le-ta prevroč, nemudoma, kot se nam zdi, odmaknemo roko. Toda znanost nas uči, da ta proces ni trenuten in da ni roka tista, ki občuti, ampak možgani; da živci prenesejo idejo o silni toploti možganom, ki preko živčnih niti takoj sporočijo nazaj navodilo, naj se roka umakne; tako odmik roke nastopi šele kot posledica vsega tega procesa, čeprav se nam zdi, da se je ta odvil v enem samem trenutku. Proces ima določeno trajanje, ki ga je mogoče z dovolj natančnimi instrumenti tudi izmeriti; hitrost njegovega odvijanja je natančno določena in fiziologom znana. Tako se zdi tudi mišljenje kot trenuten proces; vendar ni, kajti tudi vsaka misel mora preiti skozi faze, ki sem jih opisal. Vsak vtis, ki ga sprejmemo v možgane preko čutil, mora, preden pride do pravega človeka, do ega, do notranje duše, preiti skozi vse te razne stopnje materije.

Med fizično ravno in dušo obstoja neke vrste telegrafsko omrežje; pomembno je, da dojamemo, da ima ta telegrafska linija vmesne postaje. Ne sprejemamo vtisov samo s fizične ravni; na primer, astralna materija v človeku ni sposobna sprejemati le vibracije iz eterične materije in le-to prenesti v mentalno materijo, ampak je povsem usposobljena tudi za sprejemanje vtisov iz materije lastne ravni ter jih preko mentalnega telesa prenesti do resničnega, notranjega človeka. Tako lahko človek uporablja svoje astralno telo tudi kot sredstvo za opazovanje in sprejemanje vtisov iz astralnega sve-

ta; in na povsem isti način lahko s svojim mentalnim telesom opazuje in pridobiva informacije iz mentalnega sveta. A, da bi lahko počel katero koli od omenjenih stvari, se mora najprej naučiti, kako to poteka; to je, naučiti se mora osredotočiti svojo zavest v svoje astralno ali mentalno telo, tako kot je ta sedaj osredotočena v fizičnih možganih. To vprašanje sem že podrobno obdelal v svoji knjižici *Clairvoyance* (Jasnovidnost), tako da bo dovolj, če ga tu le omenim.

Vedeti moramo, da je za tiste, ki so navajeni preučevati ta področja, to stvar neposrednega poznavanja in gotovosti, pa čeprav se sedaj v obravnavo svetu ponuja le kot hipoteza; a celo človek, ki se prvič srečuje s temi vprašanji, bo gotovo uvidel, da ob podajanju teh stvari nikakor ne zahtevamo verovanja v čudeže, ampak da le vabimo k raziskovanju določenega sistema. Nad stanji, ki jih že poznamo, se v urejenem zaporedju pnejo še višje stopnje materije, tako da vse skupaj - pa čeprav lahko do določene mere vsako raven posebej obravnavamo kot svet za sebe - tvorijo celoto in dejansko en sam velik svet, ki ga v celoti lahko vidi le visoko razvita duša.

Da bi to lažje razumeli, bomo uporabili ponazoritev, ki je sicer sama po sebi nemogoča, pa vendar lahko koristi kot namig na dokaj presenetljive možnosti. Recimo, da imamo na voljo namesto vida, s katerim razpolagamo sedaj, nekoliko drugače urejen vidni organ. V človeškem očesu imamo tako trdno kot tekočo snov; recimo, da bi bila oba ta dva reda materije sposobna sprejemati ločene vtise, a vsak le iz tiste vrste materije zunanjega sveta, kateri ustreza. Recimo tudi, da nekateri ljudje posedujejo eno od teh dveh vrst vida, nekateri pa drugo. Pomislimo, kako nenavadno nepopolno bi bilo razumevanje sveta, ki bi ga pridobila vsaka od teh dveh vrst ljudi. Predstavljajmo si predstavnika teh dveh vrst ljudi na morski obali; tisti, ki bi lahko videl le trdne snovi, se sploh ne bi zavedal oceana, ki bi se širil pred njim, ampak bi videl le neizmerno dolino morskega dna, z vsemi njenimi brazdami, ribe in druge prebivalce globin pa kot v zraku lebdeče živali. Če bi bili na nebu oblaki, bi bili zanj popolnoma nevidni, saj so sestavljeni iz materije v tekočem stanju; zanj bi skozi cel dan sijalo sonce in ne bi mogel razumeti

zakaj se določenega dne, ki je za nas oblačen, sončeva toplota tako zmanjša; in če bi mu ponudili kozarec vode, bi bil ta zanj prazen.

V nasprotju s tem si oglejmo še prizor, ki bi se ponujal očesu človeka, ki bi videl le materijo v tekočem stanju. Ta bi se sicer zavedal oceana, vendar pa zanj ne bi bilo obale in pečin; zelo jasno bi opazal oblake, vendar pa skoraj ne bi videl pokrajine, nad katero se premikajo. V primeru kozarca z vodo, ne bi bil sposoben videti posode in potem takem ne bi mogel dojeti, zakaj voda tako skrivnostno ohranja to posebno obliko, ki ji jo daje neviden kozarec. Predstavljajte si ti dve osebi, kako ena drugi opisujeta pokrajino tako, kakor jo vidita, pri čemer sta obe povsem prepričani, da v celem vesolju ne more obstajati drugačna vrsta vida kot le takšna kot je njena, ter da je vsak, ki trdi, da vidi karkoli več ali drugače, gotovo sanjač ali pa prevarant!

Nejeveri teh dveh hipotetičnih opazovalcev se lahko le nasmehnemo, vendar pa povprečen človek zelo težko razume, da je sorazmerno s celoto, ki jo je mogoče videti, njegova moč vida precej bolj nepopolna kot v njunem primeru. Poleg tega je hitro pripravljen trditi, da tisti, ki vidijo nekoliko več od njega, svoje domnevne ugotovitve črpajo iz lastne domišljije. Ena od naših najbolj pogostih napak je sklepanje, da je meja naše moči zaznavanja tudi meja vsega, kar je mogoče zaznati. Vendar pa so znanstveni dokazi neizpodbitni in ta neskončno majhen del (v primerjavi s celoto) skupin vibracij, s pomočjo katerih lahko vidimo ali slišimo, je dejstvo, v katerega ne moremo dvomiti. Jasnovidec je preprosto človek, ki v sebi razvil tudi moč odzivanja na neko drugo oktavo iz čudovite lestvice možnih vibracij ter se tako usposobil, da vidi okoli sebe več sveta kot tisti z bolj omejeno zaznavo.

Človekovi nosilci

Če pogledamo Sliko II. bomo na njej videli diagram teh ravni narave in spoznali imena, ki so bila uporabljena za označbo njim ustreznih nosilcev ali človekovih teles. Opazili boste, da so imena, ki se v teozofski literaturi uporabljajo za višje ravni, izpeljana iz sanskrta, kajti v zahodni filozofiji še nimamo ustreznih besed za te svetove, ki so sestavljeni iz bolj finih stanj materije. Vsako od teh imen ima svoj poseben pomen, čeprav v primeru višjih ravni izražajo le to, da o teh stanjih vemo še zelo malo.

Nirvana je izraz, ki se na vzhodu že od nekdanj uporabljajo za oznako najvišjega mogočega duhovnega stanja. Doseči Nirvano pomeni preseči človeštvo, doseči raven miru in blaženosti, ki je daleč nad zemeljskim dožemanjem. Aspirant, ki doseže njeno veličastno transcenco, pušča za sabo vse, kar je zemeljsko; tako popolnoma, da so nekateri evropski orientalisti zapadli v zablodo, ker so menili, da gre za popolno izničenje človeka - ideja, ki ne bi mogla biti v večjem nasprotju z resnico. Doseči popolno rabo vzvišene zavesti tega izjemno visokega duhovnega stanja, pomeni doseči načrtovani cilj človekove evolucije za ta eon ali dobo - postati adept, človek, ki je nekaj več kot človek. Velika večina človeštva bo dosegla tak napredek šele po več ciklični evolucije, vendar pa lahko odločne duše, ki si ne dovolijo, da bi jih

prestrašile težave, in ki si tako-rečeno s silo jemljejo nebeško kraljestvo, najdejo to veličastno nagrado precej prej.

O stanjih zavestih nad tem stanjem seveda ne vemo drugega kot to, da obstajajo. “Para” pomeni “onstran”, “maha” pa “velik”. Tako je vsa informacija, ki jo prinašajo imena teh stanj, ta, da je prvo “raven onstran Nirvane”, in drugo “večja raven onstran Nirvane” - kar kaže na to, da tisti, ki so jim pred tisoči leti podelili te nazive, niso posedovali prav nič več neposrednega znanja od nas, ali pa, da so navkljub temu poznavanju obupali nad tem, da bi našli primerne besede, s katerimi bi jih izrazili.

Ime Buddhi je dano tistemu principu ali sestavnemu delu človeka, ki se objavlja preko materije četrte ravni, medtem ko je mentalna raven tisto področje delovanja, ki ga imenujemo um v človeku. Opazili boste, da je ta raven razdeljena na dva dela, ki sta označena z različnima barvama in poimenovana “rupa” in “arupa”, kar pomeni “z obliko” in “brez oblike”. Ta imena naj bi nakazala določeno lastnost materije te ravni; v njenem nižjem delu se materija pod vplivom človekovih misli zelo hitro oblikuje v določne oblike, medtem ko v višjem delu do tega ne prihaja, ampak se bolj abstraktna misel te ravni predstavlja očesu jasnovidnega v obliki bleskov in tokov. Popolnejši prikaz tega pojava boste našli v knjigi *Thought-forms* (Miselnoblike), kjer so prikazane mnoge zanimive oblike, ki jih ustvari delovanje misli in čustev.

Ime “astralni” nismo izbrali mi; nasledili smo ga od srednjeveških alkimistov. Pomeni pa “zvezdat” in predvidevamo lahko, da so ga uporabljali za oznako materije prve ravni nad fizično prav zaradi njenega svetlečega videza, ki je povezan z večjo hitrostjo vibriranja te materije. Astralna raven je svet strasti, čustva in občutka; vsa človekova čutenja se jasnovidnemu raziskovalcu predstavijo prav preko človekovega nosilca na tej ravni. Človekovo astralno telo tako neprestano, in skladno s spreminjanjem čustev, menja svoj videz, kar bomo podrobneje obdelali nekoliko kasneje.

V naši literaturi običajno prikazujemo nižje nivoje z uporabo določenih barvnih odtenkov, povzetih po monumentalnem delu Madam Blavatsky *The Secret Doctrine* (Tajni nauk); vendar moramo jasno vedeti, da jih uporabljamo le kot oznake - da so le simbolični in da nikakor ne želijo vsiljevati mnenja, da na tako označeni ravni, prevladuje ta poseben barvni odtenek. Na vsaki od teh višjih ravni narave obstajajo vse znane barve, pa tudi mnoge druge, ki nam trenutno še niso znane; ko se vzpenjamo z ene ravni na drugo, odkrivamo le to, da so te barve vedno bolj nežne in bolj svetleče, tako da bi jih lahko opisali kot višje oktave znanih barv. V naših ilustracijah različnih teles, ki ustrezajo tem ravnam, smo poskušali nakazati - kot bo razvidno kasneje - prav to značilnost.

Opazili boste, da obstoja sedem ravni, in da je vsaka od teh ravni razdeljena na sedem pod-ravni. Številko sedem so vedno imeli za sveto in okultno, kajti ugotovili so, da na različne načine tvori osnovo manifestacije. Na nižjih ravneh, ki so dosegljive našemu raziskovanju, je sedmerna delitev zelo jasno naznačena; zdi se pa, da vsi namigi potrjujejo domnevo, da vlada ob upoštevanju različnih pogojev podobna razporeditev tudi v tistih višjih kraljestvih, ki so še onstran zmožnosti našega neposrednega opazovanja.

Ko se človek uči delovati v teh višjih vrstah materije, odkriva, da je presegel, in da so ena za drugo odpadle, omejitve nižjega življenja. Znajde se v svetu številnih razsežnosti, ne pa le ene ali treh; in že samo to dejstvo odpira cel niz povsem novih možnosti v raznovrstnih smereh. Študij teh dodatnih razsežnosti je eden izmed najbolj očarljivih, kar si jih lahko predstavljamo. Če pa nam ne uspe pridobiti tega vpogleda v višje ravni, potem nimamo na voljo nobene druge metode, saj lahko tako jasno predstavo o astralnem življenju dosežemo le s poznavanjem četrte razsežnosti.

Trenutno nimam namena opisati vsega, kar je mogoče pridobiti s to čudovito razširitvijo zavesti, ki pripada tem višjim ravnam - dejansko sem to do določene mere že naredil v eni od mojih predhodnih knjig. Za sedaj bo dovolj, če bomo sledili le eni smeri raziskovanja - tisti, ki je povezana s človekovim ustrojem in razlago tega, kako je postal to, kar je.

Zgodovino njegove zgodnejše evolucije lahko spoznamo s preučevanjem tistih neuničljivih zapisov iz preteklosti, iz katerih lahko, če jih oživimo in ponovno razvijemo pred očesi uma, zvmemo vse, kar se je zgodilo od nastanka sončnega sistema; na ta način opazovalec vidi vse to tako kot da bi bil prisoten, ko se je odvijalo, s to veliko dodatno prednostjo, da lahko vsak posamezen prizor zadrži toliko časa, kolikor ga potrebuje za skrbno raziskavo, ali pa da opravi, če to želi, pregled dogodkov celega stoletja le v nekaj trenutkih. Ta presenetljiv odsev božanskega spomina ne moremo z gotovostjo preučevati nižje od mentalne ravni, tako da se mora za branje te zgodnje zgodovine študent naučiti vsaj svobodne rabe čutil svojega mentalnega telesa; če pa je tak srečnež, da ima pod svojim nadzorom sposobnosti še višjega, kavzalnega telesa, potem bo njegova naloga še toliko lažja. Vprašanje teh zapisov je bilo obširneje obdelano v sedmem poglavju moje drobne knjižice *Clairvoyance* (Jasnovidnost), v kateri bo bralec našel še druge zanimive podrobnosti.

Trojica

Sedaj si moramo prizadevati, da bi razumeli, kako se je znotraj tega čudovitega sistema ravni narave pojavil človek. Da bi to dosegli, se bomo morali odpraviti na področje teologije.

Kaj vidimo, ko poiščemo omenjene zapise, da bi odkrili človekov izvor? Odkrijemo, da je človek proizvod razdelanega in čudovitega evlucijskega načrta in da lahko rečemo, da se v njem stekajo trije tokovi božanskega življenja. Eden od svetih spisov sveta pravi, da je Bog ustvaril človeka po lastni podobi. Ko pravilno razumemo to trditev, vidimo, da vsebuje veliko okultno resnico. Religije soglašajo, da je Božanstvo v Svoji manifestaciji trojno in da je v svoji manifestaciji trojna tudi človekova duša.

Seveda je razumljivo, da sedaj ne govorimo o Absolutnem, Najvišjem in Neskončnem (kajti o Njem ne moremo vedeti nič, razen tega, da On je), ampak o Njegovi veličastni Manifestaciji, ki je velika Vodilna Sila ali Božanstvo našega sončnega sistema - ki se v naši filozofiji imenuje Logos sistema. Za Njega velja vse, kar smo kdaj koli slišali pridigati o Božanstvu - vse, kar je dobro, kar je ljubezen, modrost, moč, potrpežljivost in sočutje, vse-vednost, vse-prisotnost, vse-moč - vse to in še mnogo več velja za Solarni Logos,

v katerem se resnično gibljemo, živimo in obstajamo. Ko preučujemo življenje višjih ravni, nas z vseh strani obkrožajo očitni dokazi Njegovega delovanja in Njegovega namena.

Glede na to, kakšen se nam kaže v svojem delovanju, je Solarni Logos brez dvoma trojen - trojen pa vendar eden, kakor nam je že dolgo tega povedala religija.

Očitno je nemogoče na kakršen koli način naslikati to božansko manifestacijo, ker je nujno povsem onstran naše moči, najsi predstavljanja ali dojetanja. Vendar pa morda lahko s pomočjo določenih enostavnih simbolov, kot so tisti na Sliki II., do določene mere dojamemo majhen del njegovega delovanja. Opazili bomo, da je na sedmi ali najvišji ravni našega sistema trojna manifestacija našega Logosa upodobljena s tremi krogi, ki predstavljajo Njegove tri aspekte. Vsak od teh aspektov ima očitno svojo lastno lastnost in moč. V Prvem Aspektu se On ne objavlja na nobeni nižji ravni kot le na najvišji, medtem ko se v Drugem On spusti na šesto raven in se obda z oblačilom iz njene materije ter tako ustvari Svoj povsem ločen in nižji izraz. V Tretjem Aspektu se On spusti do zgornjega dela pete ravni ter pritegne k sebi materijo tega nivoja in tako ustvari tretjo manifestacijo. Ugotovimo lahko, da so te tri manifestacije na svojih ustreznih področjih povsem ločene ena od druge. A, če sledimo pikčastim črtam navzgor, vidimo, da so navzlic temu te ločene osebe dejansko le aspekti enega. Sicer povsem ločene, če jih opazujemo kot osebe, vsako na svoji lastni ravni - nekako diagonalno povsem nepovezane - pa vendar vsaka vertikalno povezana s samo seboj na nivoju, na katerem so te tri eno.

Iz tega je mogoče objektivno razumeti, zakaj Cerkev vztraja pri zahtevi, da "častimo enega Boga v Trojici in Trojico v Združenosti, ne da bi pri tem zamenjevali osebe, ne ločevali bistvo" - to je, da v naših umih nikoli ne pomešamo delovanja in funkcij treh ločenih manifestacij, vsake na svoji lastni ravni, in da obenem nikoli, niti za trenutek, ne pozabimo na Večno Združenost "bistva", tistega, ki leži na najvišji ravni, v ozadju vseh enako.

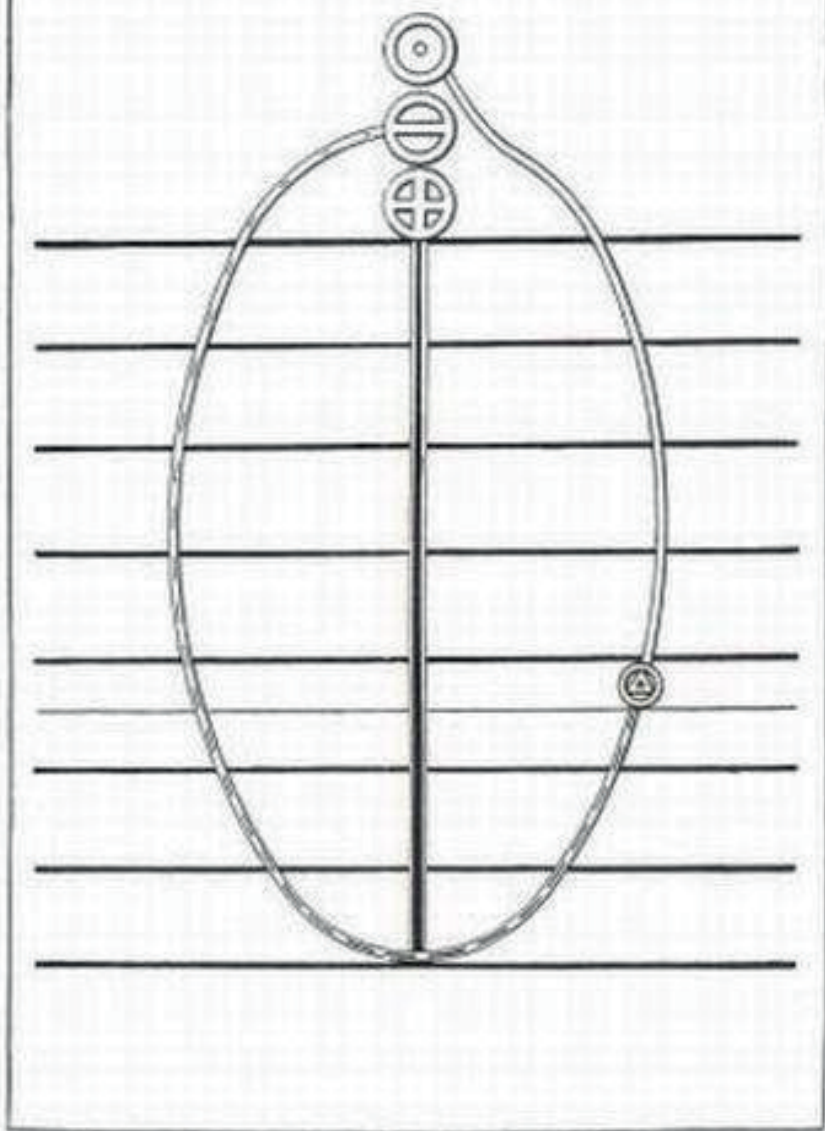
Dobro je, če se sedaj natančno poučimo o pomenu besede “oseba”, oziroma “persona”. Sestavljena je iz dveh latinskih besed: *per* in *sona*, ki pomenita “tista, skozi katero prihaja zvok” - masko, ki jo je nosil rimski igravec in s katero je nakazoval vlogo, ki jo je v tistem trenutku igral. Zato z njo povsem ustrezno označimo skupino začasnih nižjih nosilcev, ki jih prevzame duša, ko se spušča v inkarnacijo kot “osebnost”. Tako tudi te ločene manifestacije Enega na različnih ravneh povsem pravilno pojmujeemo kot osebe.

Zato lahko rečemo “obstaja oseba Očeta, oseba Sina in oseba Svetega Duha; vendar pa je Božanskost Očeta, Sina in Svetega Duha eno - njihova slava enaka in vzvišenost enako večna”. Res je, da so manifestacije različne, vsaka na svoji lastni ravni, in da je zato ena navidez nižje od druge; vendar zado-
stuje, da pogledamo nazaj na sedmo raven in takoj dojamemo, da “v tej Trojici ni nobena pred ali za drugo, nobena večja ali manjša od druge, ampak da so vse tri Osebe so-večne in so-enake”. Pa tudi, da “niso tri, ampak ena”, pa četudi je “vsaka Oseba Bog in Gospod za sebe”.

Poglejte, kako jasne in svetle postanejo tudi številne navedbe o Drugem Aspektu in Njegovem sestopu v materijo. Ta ima še nek drug in precej širši pomen, kar lahko razberemo iz Slike III. A, kar velja za tisti prvi veličastni sestop, velja tudi za tega, kajti, ko si predstavljamo ta Aspekt na najvišji ravni kot Božanstvo, ki vdihuje dušo manifestaciji v relativno nižji materiji - kar pa je še vedno precej nad našim razumevanjem - vidimo, da je On “Bog iz snovi svojega Očeta, spočet pred svetom; toda človek, rojen v svet, iz snovi svoje Matere”. Kajti, kot aspekt božanstva je obstajal pred sončnim sistemom, medtem ko se je Njegova Manifestacija v materiji šeste ravni od-
vila v času življenja tega sistema.

Torej, “četudi je Bog in Človek, kljub temu nista dva, ampak en Krist; eden, ne s pretvorbo Božanstva v meso, ampak z vzponom človeka v Boga”. Eden, ne samo zaradi osnovne Združenosti, ampak zaradi veličastne moči, s kate-
ro pritegne v samega Sebe vse, kar je bilo pridobljeno s sestopom v nižjo materijo. Toda to bolj pripada tistemu velikemu sestopu, ki je naslikan na Sliki III.

Trije izlivi

Slika III.

Največji razkol v krščanski Cerкви je cepitev na vzhodno in zahodno vejo, na grško in rimsko Cerkev. Doktrinarni razlog zanjo naj bi bilo domnevno izkrivljanje resnice z uvajanjem besede *filioque* v vero na Koncilu v Toledu leta 589.

Sporno vprašanje je bilo, ali je Sveti Duh izšel le iz Očeta, ali iz Očeta in Sina. Naš diagram nam omogoča, da vidimo, kaj je bila sporna točka; in še več, pokaže nam, precej zanimivo, da sta imeli prav obe strani in da ne bil potreben noben razkol, če bi to stvar jasno razumeli.

Rimska Cerkev je povsem razumno menila, da na peti ravni ne more biti nobene manifestacije Sile, ki prihaja s sedme ravni, ne da bi prešla skozi vmesno, šesto; tako je trdila, da On izhaja iz Očeta in Sina. Grška Cerkev pa je po drugi strani vztrajala pri različnosti treh Manifestacij in povsem pravilno protestirala proti vsaki teoriji o prehajanju iz Prve Manifestacije skozi Drugo, kar bi pomenilo to, da bi na našem diagramu potegnili diagonalno črto skozi Prvi, Drugi in Tretji Aspekt. Pikčasta črta na desni strani Slike II., ki prikazuje, kako se Tretji Aspekt spušča skozi ravni in dokončno manifestira na Peti, je seveda ključ do razumevanja resničnega prehajanja in do popolne skladnosti dveh nasprotujočih si idej.

Čudovit način, po katerem je človek ustvarjen po Božji podobi, lahko vidimo s primerjavo triade človeške duše in Trojico v manifestaciji nad njo. Ortodoksno pojmovanje je bilo tako presenetljivo materialistično, da so te besede tolmačili dobesedno; kot da bi se nanašale na človekovo fizično telo in pomenile, da je Bog ustvaril človekovo telo po takšni podobi, za katero je predvidel, da jo bo izbral Krist, ko bo stopil na zemljo.

Že en sam pogled na Sliko II. nam takoj razkrije pravi pomen teh besed. Ni namreč fizično telo človeka tisto, ampak ustroj njegove duše, ki z občudujočo natančnostjo poustvarja metodo Božanske manifestacije. Prav tako kot so na sedmi ravni zasnovani trije aspekti Božanstva, je zasnovana kot trojna po svojem videzu na peti ravni tudi Božanska Iskra duha v človeku. V obeh primerih se Drugi Aspekt lahko spusti za eno raven nižje in se obleče

v materijo te ravni; v obeh primerih se Tretji Aspekt lahko spusti za dve ravni in ponovi ta proces. Tako v obeh primerih obstaja Trojica v Združnosti, ločena v svojih manifestacijah, vendar eno v temeljni realnosti.

Vsak od teh treh Aspektov ali Oseb ali Manifestacij Logosa mora odigrati posebno vlogo v pripravi in razvoju človekove duše. Kakšne so te vloge, bomo poskušali razjasniti s pomočjo diagrama na Sliki III. Horizontalna delitev predstavlja ravni - tako kot na Sliki II.- nad njimi pa vidimo tri simbole iz niza, ki ga je v Tajnem Nauku opisala Madam Blavatsky. Najvišji predstavlja Logosov Prvi Aspekt in ima le središčno točko, kar simbolizira prvobitno manifestacijo v našem sistemu. Logosov Drugi Aspekt je prikazan s krogom, ki je razdeljen s premerom, kar odraža dvojno manifestacijo, ki je vedno povezana z Drugo Osebo katere koli Trojice. Medtem ko najnižji krog vsebuje grški križ, enega od najbolj običajnih simbolov za Tretji Aspekt.

Zgodnji izlivi

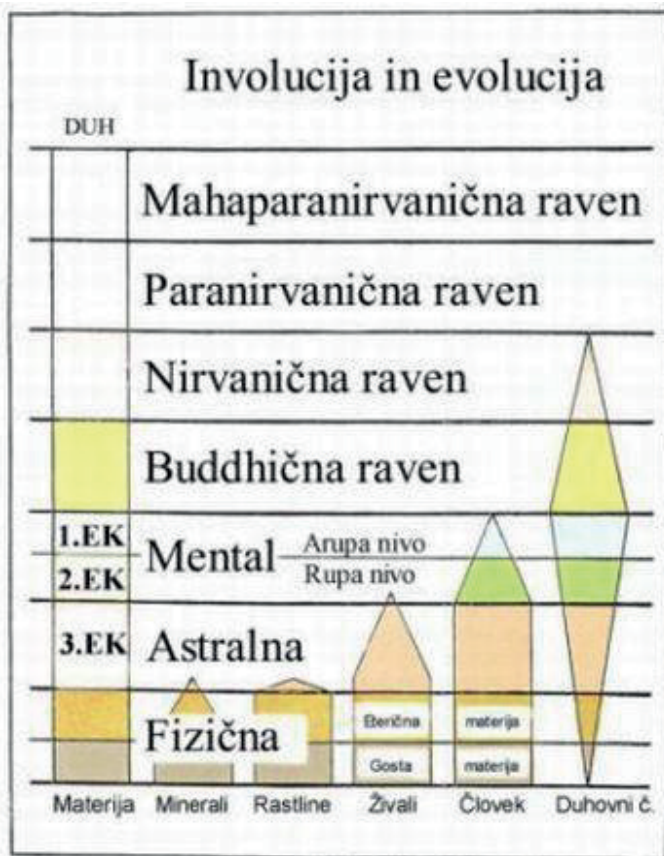
Prvi korak k oblikovanju sistema prihaja prav iz tega Tretjega Aspekta. Pred tem korakom obstaja na vsaki od ravni narave le atomsko stanje materije. Niso se še oblikovala nobena kopičenja ali povezave, ki tvorijo njihove nižje pod-ravni. Toda v to morje deviške materije (dejanske Device Marije) se izlije Sveti Duh, Darovalec življenja, kakor ga imenujejo v nicejski veri. Z delovanjem Njegove veličastne vitalnosti se za nove moči in nove možnosti privlačnosti ter odbojnosti prebudijo enote materije, kar omogoči obstoj nižjih pod-ravni vsake od ravni. Na diagramu to simbolizira črta, ki se spušča iz najnižjega kroga navpično skozi vse ravni in med tem spuščanjem postaja vse širša in temnejša, s čemer želimo pokazati, kako se Sveti Duh ob spuščanju vse bolj ovija v materijo, dokler ga mnogi sploh niso več sposobni prepoznati kot božanskega. A življenjska sila je vseeno tu, tudi takrat, ko je v svoji najnižji obliki najbolj utesnjena.

V tako oživljeno materijo se spusti drugi veliki izliv Božanskega življenja. Druga Oseba Trojice na ta način ne prevzame le obliko “deviške” ali neproduktivne materije, ampak tudi materije, ki je že prežeta in utripa z življenjem Tretje Osebe, tako da jo, tako materija kot življenje, obdajata kot oblačilo, zaradi česar je On dejansko “utelešenje Svetega Duha in Device

Marije”, kar je prava razlaga znanega odlomka iz krščanskega verovanja. (Glej knjigo *The Christian Creed* (Krščanska vera).)

Zelo počasi in postopno se ta nezadržni tok izliva navzdol skozi razne ravni in kraljestva ter na vsaki od teh preživi obdobje, ki je enako trajanju cele inkarnacije planetarne verige, obdobje, ki bi, če bi ga merili z našim načinom merjenja časa, obsegalo mnoge milijone let. Ta tok na Sliki III. simbolizira črta, ki izhaja iz drugega kroga in se spušča po levi strani ovala ter ob približevanju nadiru postaja vse temnejša. Po prehodu skozi to točko, začne z vzponom skozi fizično, astralno in nižjo mentalno raven, vse dokler se ne sreča s tretjim velikim izlivom, ki je prikazan s črto, ki izhaja iz najvišjega kroga in tvori desno stran velikega ovala. O tem srečanju bomo več povedali pozneje, tako da posvetimo sedaj pozornost predvsem sestopnemu loku. Da bi ga bolje razumeli, si oglejmo Sliko IV. Čeprav se zdi ta diagram povsem drugačen, pa vseeno povsem ustreza Sliki III.; različno obarvani stolpec na levi strani je povsem istoveten sestopni krivulji na levi strani Slike III.; piramidalne podobe, ki sestavljajo preostali del diagrama, pa so le predstavitev zgodnjega dela vzpenjajoče se krivulje na desni strani Slike III., prikazane na različnih stopnjah njene rasti.

Vidimo lahko, da je na teh različnih stopnjah svojega sestopa ta izliv označen s posebnimi imeni. Na splošno o njem pogosto govorimo kot o monadični esenci, še posebej takrat, ko je ovit le v končno materijo vsake ravni; ko pa ob spuščanju vdihne življenje materiji višjega dela mentalne ravni, jo poznamo kot Prvo Elementarno Kraljestvo. Potem, ko v tej evoluciji preživi celotno obdobje-verige (Glej Dodatek.), se spusti na nižje ali rupa nivoje iste ravni, kjer še za eno obdobje-verige vdihuje življenje Drugemu Elementalnemu Kraljestvu. Naslednji eon preživi na astralni ravni, kjer se imenuje Tretje Elementarno Kraljestvo ali pogosto le elementalna esenca astralne ravni. V obeh fazah je zelo tesno povezan s človekom, saj obširno vstopa v ustroj njegovih raznih nosilcev ter vpliva na njegove misli in delovanje. Vendar to že presega predmet, ki ga obdelujemo sedaj, tako da se morajo bralci, ki jih zanima celovit opis delovanja “elementala-želja” in “mental-

Slika IV.

nega-elementala” na človeka obrniti na druga teozofska dela, recimo na poglavje o elementalu-želja v knjigi *The Other Side of Death* (Druga stran smrti).

Ko ta veliki življenjski-val božanske sile doseže najnižjo točko usojenega toka, se potopi v fizično materijo; v tem obdobju in še nekaj časa potem, ko je začel svoje dolgo popotovanje navzgor, oživlja ali vdihuje dušo mineralnemu kraljestvu tiste posebne verige, na kateri se trenutno nahaja. Na tej stopnji ga včasih imenujejo “mineralna monada”, po enakem načelu kot v kasnejših obdobjih njegove evolucije “rastlinska monada” in “živalska

monada". Vendar so vsi ti nazivi nekoliko zavajajoči, saj ponujajo misel, da ena sama velika monada oživlja celotno kraljestvo.

Celo, ko se prvič srečamo s to monadično esenco, v prvem od elementalnih kraljestev, to ni ena monada, ampak mnoge - ne en velik življenjski tok, ampak mnogo vzporednih tokov, vsak s svojimi lastnimi značilnostmi. Celotni načrt pospešeno teži k vse večji diferenciaciji, tako da se ti tokovi ob spuščanju iz enega kraljestva v drugo vse bolj delijo. Mogoče je, da bi si na neki točki pred vso to evolucijo lahko ta veliki izliv predstavljali kot homogen, vendar ga v tem stanju do sedaj ni videl še noben človek. Tako se na koncu prve velike faze evolucije ta končno razdeli v individualnosti, ko je vsak človek ločena duša, četudi še nerazvita.

Na vseh točkah med tema dvema skrajnostma je njeno stanje nekaj vmesnega; stalno prihaja do delitve, ki pa še ne doseže točke individualizacije. Ne smemo pozabiti, da ves čas obravnavamo evolucijo življenjske sile ali življenja in ne zunanje oblike; in ta življenjska energija se razvija preko značilnosti, ki jih pridobi v fizični inkarnaciji. Na primer, v rastlinskem kraljestvu nima vsaka rastlina svoje lastne duše, ampak ima skupinsko dušo ogromno število rastlin - v nekaterih primerih morda celo cela vrsta. V živalskem kraljestvu ta delitev precej napreduje, in čeprav je res, da lahko pri nižjih oblikah žuželk še vedno velja, da ena duša oživlja mnoge milijone teles, pa je v primeru višjih živalih skupinska duša izraz sorazmerno majhnega števila fizičnih oblik.

Živalska skupinska duša

Pojem skupinske duše je za mnoge učence nov in težko razumljiv. Morda nam bo vzhodnjaška prisposodba pomagala, da ga bomo lažje dojeli. Ta nam pravi, da je skupinska duša kot voda v vedru, kozarec vode iz tega vedra pa duša ene živali. Voda v kozarcu je določen čas povsem ločena od tiste v vedru in prevzema obliko kozarca, v katerem se nahaja. Recimo, da v kozarec stresemo določeno količino barvila, tako da voda v njem prevzame nek lasten odtenek; ta barvni odtenek predstavlja lastnosti, ki jih je razvila začasno ločena duša preko različnih izkušenj, skozi katere je prešla.

Smrt živali si lahko predstavljamo kot prelivanje vode iz kozarca nazaj v vedro, pri čemer se odtenek, s katerim je bila obarvana voda v kozarcu, takoj razprši po vsej vodi v vedru in ji nalahno vdihne lasten ton. Na povsem enak način se po smrti živali po celotni skupinski duši razporedijo vse lastnosti, ki jih je le-ta razvila med svojim življenjem. Iz vedra ne moremo več ponovno vzeti iste vode, vendar pa bo vsak kozarec vode, ki ga bomo sedaj vzeli iz vedra, nujno obarvan z materijo iz našega prvega kozarca. Če bi bilo mogoče iz vedra vzeti povsem iste molekule vode, natančno poustvariti vodo v prvem kozarcu, potem bi to bila prava reinkarnacija. Ker pa to ni mogoče, se namesto tega odvija vsrkavanje začasne duše v skupinsko dušo

- proces, v katerem se kljub temu skrbno ohrani vse, kar je bilo pridobljeno med začasno ločitvijo.

Iz vedra se ne napolni le en kozarec, ampak sočasno več kozarcev, in vsak od teh prinaša nazaj v skupinsko dušo svoj delež razvitih lastnosti. Tako se sčasoma v vsaki skupinski duši razvijejo mnoge različne značilnosti, ki se nato seveda objavljajo kot vrojene lastnosti vsake živali, ki je izraz te skupinske duše. Od tu določni instinkti, s katerimi se rodijo določena bitja. Zato raček, potem ko se izleže iz jajca, takoj išče vodo in lahko plava brez strahu, četudi ga je morda izvalila kokoš, ki se vode boji. Vendar tisti del skupinske duše, ki deluje skozi račka, iz preteklih izkušenj dobro ve, da je voda zanj naravni element in da lahko drobno telo neustrašno izpolni svoj notranji ukaz.

V vsaki skupinski duši neprestano deluje težnja po nadaljnji delitvi. Izraža se v pojavu, ki zelo spominja, čeprav na višji ravni, na delitev celice. V skupinski duši, ki si jo lahko predstavljamo, kako oživlja veliko maso materije na mentalni ravni, se pojavi neka vrsta komaj zaznavne opne, ki si jo lahko predstavljamo kot neko vrsto pregrade v vedru. Voda se na začetku še do neke mere preliva skoznjo, vendar pa se kozarci vode, ki jih vzamemo z ene strani pregrade, vedno vračajo na to isto stran, tako da se začne voda na eni strani pregrade postopno razlikovati od vode na drugi strani pregrade. Pregrada se počasi zgošča in postane nepropustna, tako da na koncu na mesto enega dobimo dvoje veder.

Ta proces se neprestano ponavlja, tako da je, ko dosežemo višje živali, z vsako skupinsko dušo povezano sorazmerno malo število teles. Individualizacija, ki dokončno dvigne določeno entiteto iz živalskega v človeško kraljestvo, se lahko odvije le pri določeni vrsti živali, in sicer le pri domačih, pa še to ne pri vseh vrstah. Ne smemo pozabiti, da smo prešli le malo več kot polovico evolucije te verige svetov in da lahko pričakujemo, da bo živalsko kraljestvo doseglo človeško šele na koncu te evolucije. Zato seveda vsaka žival, ki doseže, ali pa se približuje individualizaciji že sedaj, precej odstopa od ostalih, tako da je število takih primerov zelo majhno. Pa vendar

se taki primeri priložnostno dogajajo in so za nas izredno zanimivi, ker nam kažejo način, na katerega smo v daljni preteklosti nastali mi sami. Lunarno živalsko kraljestvo, iz katerega smo se individualizirali, je bilo na nekoliko nižji stopnji od današnjega živalskega kraljestva, a kljub temu se zdi, da je načelo individualizacije skoraj povsem enako.

Vzpenjajoče se krivulja

Preden bomo nadrobno pojasnili ta del življenja, se moramo še enkrat vrniti k Sliki IV. Spomnimo se, da različno obarvani stolpci, ki sestavljajo glavni del diagrama, označujejo različne stopnje vzpenjanja monadične esence. Na svoji sestopni poti, ki je označena s stolpcem na levi strani diagrama, monadična esenca na posameznih ravneh enostavno kopiči okoli sebe različne vrste materije in te razvija tako, da jih prilagaja na določene vibracije in vtise, obenem pa tudi sama pridobiva moč sprejemanja in odzivanja na te vtise z ustreznih ravni. Ko pa doseže najnižjo točko svoje potopitve v materijo in začne s svojim velikim vzpenjajočim se tokom evolucije proti božanskosti, je njeno delo nekoliko drugačno. Takrat njen cilj postane popoln razvoj zavesti na teh različnih ravneh; učenje obvladovanja teles, ki jih iz njih gradi, tako da jih začne določno uporabljati kot nosilce; da ne služijo več le kot mostovi za prenos zunanjih vtisov do duše, ampak sočasno omogočajo duši, da se z njihovo pomočjo izrazi na vsaki od teh ravni.

To prizadevanje se seveda začne pri najnižji materiji, kajti njene vibracije so, čeprav največje in najbolj grobe, sočasno tudi najbolj slabotne in najmanj prodorne ter zato najlažje obvladljive. Tako se dogaja, da je človek, ki v bolj ali manj latentnem stanju poseduje toliko višjih principov, na za-

četku zelo dolgo časa polno zavesten le v svojem fizičnem telesu in šele kasneje zelo postopoma razvija zavest v svojem astralnem in še v kasnejši fazi razvoja v mentalnem telesu.

Če se vrnemo k Sliki IV., vidimo, da vsako posamezno kraljestvo predstavlja poseben stolpec. Opazili bomo, da zavzema stolpec, ki ustreza mineralnemu kraljestvu, celotno širino le v gostejšem delu fizične ravni; in da se tisti del, ki se nahaja na področju eterične fizične materije, s približevanjem višjim ravnem vse bolj oži. To seveda kaže na to, da v mineralnem kraljestvu nadzor duše nad višjim delom eterične materije še ni popolnoma razvit. Prav tako lahko opazimo majhno, rdečo konico, ki kaže na to, da določena stopnja zavesti deluje tudi že skozi astralno materijo - to je, da se že objavlja določena količina želje.

Morda se bo mnogim zdelo čudno, da govorimo o želji v povezavi z mineralnim kraljestvom; vendar vsak kemik ve, da se v kemični privlačnosti že zelo jasno izraža večje nagnjenje, ki ga posamezni elementi izražajo do povezovanja z drugimi; kaj ni to začetek želje? Nek element lahko izraža tako veliko željo po združitvi z drugim, da bo zaradi možnosti take združitve, takoj zapustil katero koli drugo substanco, s katero je trenutno povezan. In prav zahvaljujoč našemu poznavanju takšnih privlačnosti in odbojnosti med različnimi elementi lahko iz njih po želji pridobivamo številne pline. Na primer, v vodi sta povezana kisik in vodik; če pa v vodo vržemo natrij, vidimo, da kisik bolj ljubi natrij kot vodik in da tega takoj zapusti ter se spoji z natrijem; tako namesto vode dobimo spojino, ki jo imenujemo natrijev hidroksid, osvobojeni vodik pa izpari. Če v razredčeno solno kislino potopimo opilke cinka, vidimo, da začne klor, ker bi se rad spojil s cinkom, prav tako zapuščati vodik; tako dobimo cinkov klorid, osvobojeni vodik pa lahko zajamemo. Torej lahko povsem upravičeno govorimo o delovanju želje v mineralnem kraljestvu.

Če sedaj pogledamo stolpec, ki simbolizira rastlinsko kraljestvo, vidimo, da nima polne širine le v gostem fizičnem, ampak tudi v eteričnem delu. Poleg tega pa tudi to, da je konica, ki simbolizira željo, močnejše razvita, kar

označuje precej večjo moč izrabe nižje astralne materije. Tisti, ki so preučevali botaniko, vedo, da so privlačnosti in odbojnosti v rastlinskem kraljestvu veliko bolj izrazite kot v mineralnem in da mnoge rastline kažejo precejšnjo iznajdljivost in domišljijo pri doseganju svojih ciljev, četudi so ti z našega zornega kota precej omejeni.

Ko preidemo na stolpec, ki predstavlja živalsko kraljestvo, odkrijemo, da je zavest že precej napredovala. Tako opazimo, da ima stolpec polno širino, ne samo na celotni fizični, ampak tudi na najnižji astralni pod-ravni, kar nam pove, da je žival sposobna v popolnosti izkušati nižje želje, čeprav stolpec, ki se proti višji pod-ravnem hitro oži, izraža, da je njena zmožnost doživljanja višjih želja precej omejena. Vendar obstaja; in tako se v izrednih primerih dogaja, da lahko neka žival izraža precej visoko stopnjo privrženosti ali vdanosti.

Poleg tega opazimo, da se stolpec, ki predstavlja živalsko kraljestvo, zaključuje z zeleno konico, kar pomeni, da na tej stopnji že obstaja določena razvitanost inteligence, ki za svojo objavljanje uporablja mentalno materijo. Nekoč so mislili, da je razum značilnost, ki ločuje človeka od živali - da ga človek ima, medtem ko imajo živali le instinkt. A, ko gre za višje domače živali, je to gotovo napaka; kajti vsakdo, ki je imel psa ali mačko in se z njima spoprijateljil, je gotovo opazil, da ta bitja, ko povezujejo vzrok in učinek, nedvomno uporabljajo moč razuma, čeprav so seveda smeri, po katerih lahko deluje njihov razum le redke in omejene, sama zmožnost pa precej slabotnejša od naše. V primeru neke povprečne živali nam zelena konica povsem pravilno kaže le obvladovanje najnižje vrste razuma, le delovanje na najnižji pod-ravni mentalne ravni; vendar pa bi se pri visoko razviti domači živali ta konica lahko povzpela celo do najvišjega od štirih nižjih nivojev, čeprav bi seveda še vedno ostala le konica in nikakor ne bi zajela polne širine stolpca.

Človeška zavest

Ko se lotimo obravnave stolpca, ki predstavlja človeštvo, takoj opazimo nekaj povsem novih značilnosti. V tem primeru stolpec ne ohranja svoje polne širine le skozi celotno fizično, ampak tudi skozi celotno astralno raven, kar pomeni, da je človek v polni meri sposoben izražati vse vrste želja, tako najvišje kot tudi najnižje. Stolpec ima polno širino tudi na najnižji pod-ravni mentalne ravni, kar nakazuje, da je človekova zmožnost razmišljanja na tem nivoju že v popolnosti razvita. Nad tem pa razvoj še ni popoln; vendar je s temno modrim trikotnikom na višji mentalni ravni, ki označuje človekovo posedovanje kavzalnega telesa (Glej Dodatek.) in trajnega, reinkarnirajočega se ega (Glej Dodatek.), prisoten povsem nov činitelj. Ta modri trikotnik ustreza trikotniku v krogu, ki ga vidimo na Sliki III. Pri veliki večini človeštva se konica, ki označuje vse vrste zavesti na višjih mentalnih nivojih, ne dvigne nad tretjega, oziroma najnižjega od teh nivojev. Ego postaja le zelo postopoma, vzporedno s svojim napredovanjem, sposoben dvigati svojo zavest na drugo ali prvo od teh pod-ravni.

To seveda še ne pomeni, da človek že lahko zavestno deluje na teh višinah. Pri najbolj nerazvitih ljudeh je želja še vedno najbolj izrazita poteza, četudi se je mentalni razvoj do neke mere že začel odvijati. Takšen človek ima za

časa življenja v snu megleno zavest v astralnem telesu, po smrti pa je polno zavesten in dejaven na nižjih astralnih pod-ravnih. Dejansko to nižje astralno življenje običajno izpolnjuje skoraj celoten presledek med njegovimi inkarnacijami, kajti praktično še nima nobenega življenja v nebeškem svetu. Človekova zavest je na tem nivoju nedvomno osredotočena v nižjem delu astralnega telesa, njegovemu življenju pa vladajo predvsem občutki, ki so povezani s fizično ravnjo.

Povprečen človek naše civilizacije še vedno živi skoraj povsem v svojih občutkih, čeprav igra določeno vlogo tudi že višji astral; vendar najbolj pomembno vprašanje, ki usmerja njegovo ravnanje, še vedno ni to, kaj je prav ali razumno narediti, ampak preprosto to, kaj si želi narediti. Bolj kultivirani in razviti ljudje začenjajo obvladovati željo z razumom - kar pomeni, da se center zavesti postopno seli iz višjega astrala v nižji mental. Z nadaljnjim človekovim razvojem pa se ta center pomika vse više, tako da začne človek upravljati svoje življenje z načeli, namesto z interesi in željami.

Spretnost uporabe različnih teles kot zanesljivih nosilcev za zavestno delovanje duše, predstavlja drugo, višjo stopnjo razvoja. Vsak precej razvit in kultiviran človek ima popolnoma razvito zavest v astralnem telesu in je v celoti sposoben uporabljati to telo kot nosilec, če bi le bil na to navajen. A za kaj takega bi bil potreben določen napor. Velika večina ljudi o astralnem telesu in o njegovi rabi ne ve nič, zato ni čudno, da glede tega tudi nič ne naredijo. Za sabo imajo tradicijo dolgega niza življenj, ko astralnih zmožnosti sploh niso uporabljali, zaradi česar so se te postopoma in počasi zaprle v lupino, kot pišče v jajcu. Lupina je sestavljena iz ogromne mase sebičnih misli, v katere je tako brezupno zakopan povprečen človek. Ko zaspi, običajno nadaljuje z istimi mislimi, s katerimi se je pretežno ukvarjal čez dan, tako da je obdan s tako gostim zidom lastne izdelave, da praktično ne ve nič o tem, kaj se dogaja izven njega. Občasno, a zelo redko, lahko nek silovit zunanji vpliv, ali pa neka lastna močna notranja želja, za trenutek razpreta to megleno zaveso in človeku omogočita sprejem nekega določenega vtisa; vendar se celo takrat megla skoraj v istem trenutku ponovno zapre, tako

da človek nadaljuje s svojim nemotenim snom. Očitno je, da je mogoče na različne načine razbiti to lupino.

Prvič - V zelo oddaljeni prihodnosti bo počasna, vendar gotova človekova evolucija nedvomno postopoma razpršila megleno zaveso, tako da se bo človek začel postopoma zavedati mogočnega, silovito dejavnega življenja, ki ga obdaja.

Drugič - Ko človek spozna vsa dejstva, ki so povezana s tem vprašanjem, lahko s stalnim in vztrajnim notranjim naporom odstrani meglo in postopno preseže inertnost, ki je posledica dolgega obdobja zastoja. To seveda pomeni le pospeševanje naravnega procesa, kar sploh ni škodljivo, če človek napreduje enako hitro tudi na drugih področjih. Če pa bi rad dosegel to prebujenje, ne da bi sočasno dosegel moč, znanje in moralni razvoj, kar se mora seveda pokazati pred tem prebujenjem, se bo izpostavil dvojni nevarnosti, in sicer možni zlorabi moči, ki jo je dosegel, ali pa obsedenosti s strahom ob prisotnosti sil, ki jih ne more ne razumeti in ne nadzirati.

Tretjič - Lahko se zgodi, da neka nezgoda ali neka protizakonita uporaba magijskih ceremonij povzroči tako poškodbo ovoja, da se ne more nikoli več povsem zaceliti; takrat se človek znajde v groznem stanju, ki ga je Madam Blavatsky tako dobro opisala v povesti *A Bewitched Life* (Začarano življenje), ali pa Bulwer Lytton v svojem slovitom romanu *Zanoni*.

Četrtrič - Nek dober prijatelj, ki človeka dobro pozna in ki meni, da se je ta sposoben soočiti z nevarnostmi astralne ravni ter tam opravljati dobro in nesebično delo, lahko od zunaj deluje na to megleno lupino in spodbudi človeka k določnemu delovanju. Seveda prevzame tak človek nase zelo resno odgovornost do človeka, ki ga je na tak način prebudil. Starejši delavec prevzame takšno odgovornost le takrat, ko se po dolgem in tesnem poznavanju prepriča, da mlajši vsaj do določene mere poseduje vse usposobljenosti, ki jih omenjam v 19. poglavju knjige *Invisible Helpers* (Nevidni pomočniki). Potreba po takšnih pomočnikih je tako velika, da je lahko vsak aspirant povsem prepričan, da ne bo prišlo niti do enega samega dneva odloga njego-

vega prebujenja, ko bo ugotovljeno, da je nanj pripravljen. Sicer pa lahko vsak, ki čuti, da so ga spregledali, uporabi eno od zgoraj omenjenih metod; a pred tem je dobro, če se povsem in nedvoumno prepriča, da je dovolj razvit v drugih smereh, sicer bo njegov padec hiter in neizbežen.

A mnogo dela se lahko, in tudi se, opravi tudi brez te popolne prebuditve. Človek, ki vsako noč zaspi z zelo določnim namenom, da bo opravil neko delo, bo prav gotovo poskušal izpolniti svoj namen takoj, ko se bo osvobodil svojega fizičnega telesa. A lahko je prepričan, da se bo potem, ko bo naredil vse, kar je povezano s tem delom, megla okoli njega zopet strnila, enostavno zato, ker cele veke ni gojil navade delovanja izven fizičnih možganov. Mnogi si na ta način prizadevajo opraviti vsaj eno koristno delo na noč; in seveda v mnogih primerih to delo zajema celoten čas spanja, kar pomeni, da praktično v največji možni meri izpolnijo tisto, za kar si prizadevajo. Spomnimo se tudi na to, da učinkovito pomoč lahko nudimo tudi izven sna; silovito, živo misel lahko odpošljemo v svet v katerem koli trenutku in da ta ne bo nikoli zgrešila svojega cilja. Vendar je razlika med tistim, ki je resnično prebujen in tistim, ki to ni, v tem, da je megla pri prvem za vedno razpršena, medtem ko se pri drugem odpira le za določen čas, potem pa ponovno zapre, enako nepredirno kot prej.

Tretji izliv

Da bi lahko razumeli oblikovanje duše v človeku, moramo upoštevati še en pomemben činitelj. To je tretji izliv božanskega življenja, ki prihaja iz Logosovega prvega aspekta in predstavlja v vsakem človeku tisti značilen “človekov duh, ki se vzpenja”, za razliko od “živalskega duha, ki se spušča” - kar pomeni, ko to raztolmačimo, da se živalska duša po telesni smrti prelije nazaj v pripadajočo skupinsko dušo ali skupino, medtem ko božanski duh v človeku ne more več pasti tako nizko, ampak stalno raste, naprej in navzgor, proti božanskosti, iz katere je izšel. Ta tretji val življenja je prikazan s krivuljo na desni strani Slike III., in opazili boste, da v tem primeru z napredovanjem izliv ne postaja vse temnejši ali vse bolj materializiran. Zdi se, da se ne more spustiti pod buddhično raven, kjer lebdi kot mogočen oblak ter čaka na priložnost, da bo vzpostavil stik z drugim izlivom, ki se počasi dviga proti njemu. Četudi se zdi, da je ta oblak tisti, ki neprestano privlači esenco pod sabo, pa se vendar mora razvoj, ki omogoči združitev, izvršiti od spodaj navzgor.

Da bi bolje dojel ta proces, na vzhodu novicu pokažejo ilustracijo nastanka vodne trombe. Tudi na tej lebdi, nad morjem, na katerega površini se neprestano oblikujejo in penijo valovi, velik oblak. Iz njega se proži velik prst

- obrnjeni stožec silovito vrteče se pare, pod katerim se v oceanu hitro oblikuje vrtinec, ki pa, namesto da bi ustvaril vdolbino na površini, kot običajni vrtinec, oblikuje vrteči se stožec, ki se dviga nad to površino. Ta dva stožca se vse bolj in bolj približujeta, dokler ne prideta tako blizu, da je sila privlačnosti dovolj velika, da premostita medprostor ter oblikujeta, tam, kjer prej ni bilo ničesar, velik steber pomešane vode in pare.

Na ta način, ki je podoben snovanju začasnih valov na površini morja, tudi skupinske duše živalskega kraljestva neprestano izlivajo v inkarnacijo delce samih sebe. In proces diferenciacije se nadaljuje vse dotlej, dokler ne pride čas, ko se eden od teh valov vzdigne dovolj visoko, da se poveže z lebdečim oblakom, ki ga potegne v nov obstoj, ki ni ne v oblaku in ne v morju, ampak med njima, kakor je tudi njegova narava del obeh. Tako se loči od skupinske duše, katere del je bil doslej, in ne pade več v morje.

Vsak, ki se je spoprijateljil z resnično inteligentno domačo živaljo, bo hitro razumel kako pride do tega, saj pozna silovito predanost, ki jo izraža žival do ljubljenega gospodarja, in velike mentalne napore, s katerimi skuša spoznati in zadovoljiti gospodarjeve želje. Očitno je, da se ob teh naporih zelo razvijeta, tako živalin razum kot tudi njena moč ljubezni in predanosti; in prišel bo čas, ko se bo na ta način tako vzdignila nad splošno raven svoje skupinske duše, da se bo od nje povsem odtrgala, s čemer bo postala primeren vehikel za ta tretji izliv, ter se s povezovanjem z njim oblikovala v individuuum, ki bo od takrat naprej hodil po svoji lastni poti evolucije nazaj k božanskosti.

Včasih se postavlja vprašanje, zakaj je potrebno človeški monadi preiti skozi vso to evolucijo, ki vključuje toliko žalosti in trpljenja, samo zato, da bi se na koncu vrnila k svojemu izviro - zakaj, če je bila esenca že na začetku božanska in če se na koncu ponovno vrača k božanskosti - zakaj, če je bila človeška monada že na samem začetku svojega dolgega popotovanja skozi materijo vse-vedna in vse-močna. Toda to vprašanje temelji na povsem napačnem razumevanju dejstev. Ko je to, kar včasih in morda neprimerno imenujemo človeška monada, izšlo iz božanskosti, to sploh ni bila monada

- sploh pa ne vse-vedna in vse-močna. V njej ni bilo nikakršne individualiziranosti - to je bila le masa monadične esence. Razlika med njenim stanjem ob izstopu in ob povratku je enaka razliki med ogromno maso sijoče meglenne pra-materije in sončnim sistemom, ki se je končno oblikoval iz nje. Meglica je brez dvoma lepa, a je nejasna in nekoristna; sonce pa, ki se je v počasni evoluciji izoblikovalo iz te meglice, žarči življenje, toploto in svetlobo na mnoge svetove in njihove prebivalce.

Lahko pa uporabimo tudi drugo analogijo. Človekovo telo je sestavljeno iz nešteti milijonov drobnih delcev in nekatere od teh telo nenehno izloča. Recimo, da bi lahko vsak od teh delcev prešel skozi neke vrste evolucijo, preko katere bi se postopoma razvil v človeško bitje; takrat ne bi rekli, da ti delci na koncu svoje poti niso dosegli nič, ker so bili že na začetku te evolucije v določenem smislu človeški. Esenca začenja pot kot čist izliv sile, pa četudi je to božanska sila; vrača pa se v obliki tisoče milijonov mogočnih adeptov, od katerih se lahko vsak razvije v Logos.

Z našim nizom ilustracij bomo poskušali do neke mere prikazati prav ta čudežni tok evolucije. Čeprav je največ, kar lahko naredimo, le to, da poskusimo prikazati spremembe, do katerih prihaja ob človekovem razvoju v njegovih nosilcih, pa vendar lahko upamo, da bomo na ta način tistim, ki še ne morejo videti, omogočili vsaj medlo predstavo o tem razvoju. V zvezi s stikom, ki smo ga poskušali opisati, obstaja še eno vprašanje, ki zahteva nadaljnje pojasnilo. V stanju monadične esence namreč prihaja do nenavadne spremembe. Skozi vsa dolga obdobja evolucije preko vseh teh kraljestev je bila princip, ki je vdihoval dušo in energijo - sila izza katere koli začasno prevzete oblike. Toda sedaj postane to, kar je do sedaj vdihovalo dušo, samo navdihnjeno; iz monadične esence, ki je bila del živalske skupinske duše, se sedaj oblikuje kavzalno telo - čudovita jajčasta oblika žive svetlobe, v katero se od zgoraj spustita še bolj veličastna svetloba in življenje in preko katere se to višje življenje lahko izrazi kot človeška individualnost.

Prav tako ne sme nihče misliti, da pomeni postati nosilec tega zadnjega in največjega izliva božanskega Duha nevreden cilj in rezultat tako dolge in

težavne evolucije; kajti, spomnimo se, da brez priprave tega nosilca, ki služi kot vezni člen, ne bi nikoli mogla nastati človekova nesmrtna individualnost. Ne izgubi se niti drobec dela, ki je bilo opravljeno skozi vsa ta obdobja, nič ni bilo nekoristno. Kajti na ta način oblikovana gornja triada postane transcendentna združenost, “ne s pretvorbo Božanstva v meso, ampak z vzponom človeštva do Boga”. Brez tega dolgega toka evolucije nikoli ne bi prišlo do te končne izpolnitve, do človekovega vzpona na raven božanskosti, s čemer postane popolnejši tudi sam Logos, kajti med Njegovimi otroci so sedaj takšni, v katerih se tista ljubezen, ki je bistvo Njegove božanske narave, prvič v celoti izpolni, in po katerih se lahko povrne.

Skrajni desni stolpec diagrama na Sliki IV. označuje stopnjo razvoja, ki daleč presega razvitost običajnega človeka. To je podoba visoko duhovnega človeka, katerega zavest se je že razvila celo onstran kavzalnega telesa, tako da je sposoben svobodno delovati na buddhični ravni, z zavestjo (vsaj takrat, ko je izven telesa) na ravni, ki je še višja od tiste, ki jo označuje bela konica. Opazili bomo, da se njegov center zavesti (označen z najširšim delom stolpca) sploh ne nahaja, tako kot prej, na fizični in astralni ravni, ampak med višjo mentalno in buddhično ravnjo. Višji mental in višji astral sta pri njem mnogo bolj razvita kot njuni nižji deli. Čeprav še vedno ohranja svoje fizično telo, kar kaže dejstvo, da spodnji vrh stolpca še vedno sega do najnižje fizične točke, pa je to vseeno le točka, kar pomeni, da ohranja svojo fizično obliko le zato, ker je prikladna za delovanje na tej ravni, nikakor pa ne zato, ker bi bile v njem osredotočene njegove misli in želje. On je že davno tega presegel vso karmo, ki bi ga lahko vezala na inkarnacijo; če sedaj prevzema nosilce nižjih ravni, je to le zato, ker lahko skozi njih dela za dobrobit človeštva in na teh ravneh izliva vpliv, ki se drugače ne more spustiti tako nizko. Vibracije določenih tipov božanske energije so namreč same po sebi preveč fine, da bi jih lahko sprejela gostejša snov nižjih ravni; če pa se na njih spustijo preko kanala, človeka, katerega nosilci so na teh ravneh popolnoma čisti, potem jih je mogoče sprejeti celo tukaj spodaj, s čemer se izpolni določeno delo.

Če novo oblikovano kavzalno telo opazujemo s pomočjo višje jasnovidnosti - to pomeni, če ga na tej ravni opazuje človek, ki je v celoti razvil sposobnosti svojega kavzalnega telesa, kajti vidno je le za tak vid - je to prosojno, a kljub temu mavrično kot ogromni milni mehurček. A v tej fazi je to skoraj prazen milni mehurček, kajti božanska sila še ni imela časa razviti latentnih lastnosti z učenjem vibriranja v odgovor na zunanje vplive, zaradi česar je skoraj brezbarvno. Ta slabotna obarvanost izhaja iz določenih lastnosti, ki so se že razvile v skupinski duši, katere del je bilo to kavzalno telo, ki se je razvilo prav preko procesa prenosa teh lastnosti notranji sili, tako da v telesu že obstoja določeno vibriranje na frekvencah, ki tem ustrezajo; tako se slabotne sledi teh vibracij odražajo v odsevu vzhajajočih barv. Slika V. nam prinaša določeno predstavitev njegovega videza na tej (ali takoj po njej) stopnji, kar lahko imamo za prikaz kavzalnega telesa primitivnega človeka. Siv odtenek na levi strani ilustracije ne bi smeli razumeti kot oznako za neko značilnost tega telesa; ta sploh ni del telesa, ampak ga je umetnik dodal preprosto zato, da dobi mehurček učinek zaobljenosti.

A, četudi človek sedaj ima kavzalno telo, pa je še daleč od tega, da bi bil dovolj zavesten za sprejemanje in odzivanje na vtise s te ravni; ker je, kot smo že rekli, izbrana metoda za evolucijo njegovih latentnih lastnosti odzivanje na zunanje vtise, je očitno nujno potrebno, da se spusti dovolj nizko, da pride v stik s takšnimi vtisi, ki lahko vplivajo nanj. Zato je metoda napredovanja, ki mu je usojena, metoda reinkarnacije - to je, potopitev dela samega sebe v te nižje ravni, zaradi pridobivanja izkušenj in lastnosti, ki jih te izkušnje razvijajo, in nato s ponovnim umikanjem v samega sebe, skupaj z rezultati teh naporov. Dejansko lahko to potapljanje dela samega sebe v inkarnacijo povsem ustrezno primerjamo z vlaganjem; človek pričakuje, da bo, če bo šlo vse v redu, izterjal, ne samo svoj kapital, ampak tudi določeno količino dobička; in običajno se to tudi zgodi. Vendar je tudi tu, tako kot pri drugih vlaganjih, namesto dobička možna tudi izguba; mogoče je, da se del tega, kar je vložil, tako zaplete v nižjo materijo, skozi katero mora delovati, da tega ni več mogoče v celoti izterjati. Obravnava vprašanja, kako

lahko pride do tega, ne spada k naši sedanji temi, vendar pa lahko bralec dobi celovit odgovor nanj v knjigi *The Astral Plane* (Astralna raven).

Duša se spušča navzdol ob vzpodbudi tega, kar se na vzhodu imenuje trishna, žeja po objavljenem obstoju, želja po tem, da bi se čutila živo. Potopi se v morje materije, se obda s sebičnostjo, tako da se na astralni ravni kaže v zelo neprivlačnem oblačilu, ki je prikazano na Sliki VII. Postopoma se pouči, da obstaja tudi višja evolucija in da postane močan oklep sebičnosti (ki je bil potreben za oblikovanje močnega jedra) ovira za rast tega jedra, potem ko se je to že izoblikovalo. Da ga mora razbiti in odvreči, tako kot se odvrže gradbeni oder, potem ko je stavba zgrajena, čeprav je bil med gradnjo potreben. Počasi in preko številnih inkarnacij se njen astralni videz razvija od tistega na Sliki VII. do tistega na Sliki X., in še pozneje do tistega na Sliki XXIII. Poskušali bomo slediti tej evoluciji in orisati njene različne stopnje.

Kako se razvija človek?

Duša se najprej spusti v materijo nižjih nivojev mentalne ravni. Takoj in v določenem smislu samodejno, se okoli nje ovije oblačilo iz te materije; oblačilo, ki je natančen izraz tistih lastnosti, ki v njej že obstajajo, ali vsaj tistih, ki se lahko izrazijo na tej ravni.

Ne smemo pozabiti, da pomeni vsaka faza sestopa podreditev omejitvi, zato nikoli noben izraz duše na katerem koli nižjem nivoju ne more biti njen popoln izraz. Je le pokazatelj njenih značilnosti, tako kot je umetnikova slika dvodimenzionalna predstavitev prizora, ki obstaja (ali naj bi obstajal) v treh dimenzijah. Slika odraža prizor samo toliko verno, kolikor je to mogoče prikazati na ravni površini in s pomočjo perspektive. Zato sta na sliki skoraj vsaka črta in kot neizogibno povsem različna od tistih v realnosti. Prav tako se tudi prave lastnosti duše ne morejo izraziti v materiji katerega koli od nižjih nivojev; vibracije nižje materije so preveč tope in počasne, da bi to lahko opravile; struna ni dovolj napeta, da bi se lahko odzvala na noto, ki odzvanja od zgoraj. Vendar pa se lahko uglaši tako, da se odziva na nižji oktavi, tako kot lahko moški glas poje v soglasju z otroškim in izraža isti zvok tako, kot mu to dovoljujejo zmožnosti njegovega organizma.

Tako bo barva, ki odseva določeno lastnost v kavzalnem telesu, le-to izražala tudi v mentalnem in celo v astralnem telesu, vendar pa bo, bolj ko se spuščamo, vse manj nežna, vse manj sijoča in eterična. Razlika med temi barvnimi oktavami je precej večja od tiste, ki jo lahko prikažemo na papirju ali na platnu; predstavimo si jo lahko samo s stopnjami ali značilnostmi, kajti že prva oktava nad fizično je povsem onstran dojemanja našega uma, saj ta deluje v okviru omejitev fizičnih možganov. Najnižje astralne barve si lahko predstavljamo kot temne in grobe, kakršne tudi so, če jih primerjamo z višjimi in čistejšimi odtenki. Vendar pa so v svoji grobosti vsaj svetleče; to niso tako zelo temne barve, v običajnem smislu te besede, ampak bolj kot ogenj s temnim plamenom.

Na vsaki stopnji našega vzpona bomo odkrili, da višja materija sicer kaže izjemno moč izražanja plemenitejših lastnosti, a da pri tem postopoma izgublja moč izražanja nekaterih nižjih. Neobičajno neprijeten barvni odtenek, ki predstavlja grobo čutnost v astralnem telesu, se praktično ne more poustvariti v mentalni materiji. Lahko bi ugovarjali, češ da temu ne more biti tako, saj ima človek nedvomno lahko tudi neko čutno misel; vendar pa se zdi, da to dejstvom ne ustreza povsem. Človek lahko oblikuje mentalno podobo, ki v njem prebudi senzualno čutenje, vendar pa se bosta misel in podoba odrazili v astralni in ne v mentalni materiji. V astralnem telesu bo pustila s svojo posebno barvo zelo določen vtis, v mentalnem pa bo le okrepila barve, ki predstavljajo mentalna stanja zla, sebičnosti, domišljavosti in zavajanja. Prav tako se ne more izraziti v bleščočem veličastju kavzalnega telesa, vendar pa vsaka krepitev te težnje v nižjem nosilcu, vsako zadovoljevanje te strasti tu spodaj, povzroči delno dušenje sijaja tistih barv, ki predstavljajo nasprotno vrline, na tisti višji ravni obstoja, ki je toliko bližja realnosti.

Proces, preko katerega nastajajo barve, se vedno odvija od spodaj navzgor. Človek čuti nek zunanji dražljaj, na katerega se odzove z določenim, v sebi prebujenim valom čustva. To pomeni, da ta barva v astralnem telesu prevladuje toliko časa, dokler v človeku traja to čustvo, ta vrsta vibracije (ki zasto-

pa določeno čustvo), kar bomo pokazali tudi na naših ilustracijah. Po določenem času čustvo ugasne in njemu ustrezna barva zbledi - vendar ne popolnoma. Določen odstotek materije astralnega telesa še nadalje vibrira s frekvenco, ki ustreza temu čustvu. In vsak ponoven izbruh tega čustva nekoliko zviša ta odstotek.

Na primer, ljudje imajo v sebi določeno mero razdražljivosti, ki se v astralnem telesu odraža kot škrlaten oblak. Ko človek izrazi to razdražljivost z nekim posebnim izbruhom jeze, se celoten astralni nosilec začasno prepoji s škrlatno barvo. Ko napad strasti popusti in škrlatna barva izgine, pusti za sabo sled, ki trajno nekoliko poveča velikost škrlatnega oblaka razdražljivosti, tako da se vsa materija astralnega telesa nekoliko bolj voljno kot prej odzove na vibracijo jeze, ko se za to pojavi nova priložnost. Seveda se povsem isto dogaja tudi v primeru katerega koli drugega čustva, najsi dobrega ali slabega; tako lahko jasno vidimo manifestacijo moralnega zakona v materiji, ko ob vsaki priložnosti, ko se vdamo kateri koli strasti, sami sebi otežujemo odpor proti njenemu naslednjemu napadu; medtem ko vsak uspešen trud, da bi jo zatrli, olajša vsako naslednjo zmago.

Sorazmerno trajna barva v astralnem telesu označuje stanovitno vibracijo, ki sčasoma pusti svoj učinek tudi na mentalnem telesu in zasnuje vibracijo podobnega značaja na tem precej višjem nivoju - pod pogojem, da je ta vibracija takšnega značaja, da se lahko poustvari v tej bolj fini materiji. S to isto metodo prebujanja so-zvočnih vibracij se v kavzalno telo postopno vgrajujejo vse višje lastnosti, ki so se razvile med življenjem na nižjih ravneh, a na našo srečo se lahko na tem nivoju zapiše le učinek bolj vzvišenih čustev.

Tako človek skozi mnoga življenja v sebi razvije mnoge lastnosti, nekatere dobre, nekatere zle; toda, medtem ko se ves pozitiven razvoj nenehno shranjuje in zbira v kavzalnem telesu, se zlo lahko izrazi le skozi nižje nosilce in je zato sorazmerno prehodno. V skladu z mogočnim zakonom božanske pravičnosti, je vsak človek v celoti deležen natančno takšnih rezultatov, kakršno je njegovo lastno delovanje, najsi je to dobro ali slabo; vendar mora

zlo nujno izčrpati svoje učinke na nižjih ravneh, kajti njegove vibracije se lahko izrazijo le v materiji teh ravni in nima nobenih nihajev, ki bi lahko vzbudili odziv v kavzalnem telesu. Njegova moč se torej vsa izčrpa na njegovi lastni ravni in v celoti povratno deluje na svojega ustvarjalca še v njegovem astralnem in fizičnem življenju, najsi je to v tej ali v bodočih inkarnacijah.

Dobro delovanje ali mišljenje prav tako sproži učinke na teh nižjih ravneh, vendar pa ima poleg tega še neskončno večji in trajnejši učinek na kavzalno telo, ki je tako pomemben činitelj v človekovi evoluciji. Medtem ko tu spodaj sprožajo svoje učinke, ki se manifestirajo v različnih začasnih nosilcih, vsa dejanja enako, pa se kot določna pridobitev resničnega človeka ohranijo le dobre lastnosti. Človek se ob svojih zaporednih sestopih v inkarnacijo srečuje z zlom vedno znova in znova, vse dotlej, dokler ga ne nadvlada in iz svojih nosilcev dokončno ne izkorenini težnje po odzivanju na zlo - vse dotlej, dokler ni več podvržen kateri koli strasti ali želji, ampak se nauči vladati sebi od znotraj.

Kaj nam kažejo človekova telesa?

Ta proces učenja je postopen in zgodnejša objavljanja nerazvitega človeka na nižjih ravneh nikakor niso lepe na pogled. Nerazviti človek, katerega kavzalno telo je prikazano na Sliki V., bo verjetno imel tako mentalno telo, kot je prikazano na Sliki VI. in tako astralno telo, kot ga vidimo na Sliki VII.

Razumeti moramo, da vsa ta telesa zavzemajo isti prostor in se med seboj prežemajo; tako bi z jasnovidnim opazovanjem nerazvitega človeka videli, da je njegovo fizično telo obdano s svetlečo meglo jajčaste oblike, ki bi nam ponujala tak videz, kakor ga vidimo na Slikah V., VI. ali VII., odvisno od vrste uporabljene jasnovidnosti.

Če bi uporabljali naša astralna čutila, bi videli le njegovo astralno telo in iz njega razbrali kakšna čustva ali občutke trenutno doživlja ter katerim od teh se najpogosteje predaja. To je polje objavljanja želje - zrcalo, v katerem takoj odseva vsako čutenje in v katerem mora odsevati tudi vsaka misel, ki prinaša s seboj karkoli, kar se dotika osebnostnega jaz-a. Iz njegovega materiala pridobivajo telesno obliko mračni elementi, ki jih ljudje ustvarjajo in vzbujajo s svojimi zlimi željami in zlohotnimi čutenji; iz njega pa se

utelešajo tudi dobrodejni elementali, ki jih v življenje priključijo dobre želje, hvaležnost in ljubezen.

Naravno je, da njegova objavljanja niso trajna; njih barve, sijaj, hitrost utripanj, se iz trenutka v trenutek spreminja. Izbruh jeze izpolni celotno astralno telo s temno-rdečimi bliski na črnem ozadju; nenaden strah bo še v istem trenutku celotno telo zavil v gosto, svinčeno meglo. Vendar obstajajo trenutki, ko je celo ta valujoči astralni nosilec sorazmerno nepremičen; takrat kaže določeno skupino barv, ki bolj ali manj ohranjajo isto razporeditev. Takšen trenutek smo izbrali za našo ilustracijo na Sliki VII., iz katere lahko o človeku, kakor bomo kmalu videli, črpamo veliko informacij.

Če bi uporabljali mentalni vid, bi verjetno videli takšno mentalno telo našega nerazvitega prijatelja, ki bi bilo podobno tistemu na Sliki VI. Ker so njegove barve enake, bi se to telo precej dobro skladalo z astralnim telesom v času mirovanja, pa vendar bi bilo precej svetlejšo od tega, saj se v njem pojavita, ne glede na razvitost, tudi duhovnost in razumnost - v primeru našega primitivnega človeka verjetno še ne v veliki meri, a kasneje veliko bolj izrazito, kar bomo videli pozneje. Po tem mentalnem telesu torej lahko sklepamo za kakšnega človeka gre in na kakšen način je doslej v tej inkarnaciji izkoristil svoje življenje.

Če pa imamo to srečo, da lahko v takem primeru uporabimo tudi popolno moč vida kavzalnega telesa, potem bomo seveda videli kavzalno telo tega nerazvitega človeka in iz njega razbrali v kolikšni meri je napredovalo njegovo pravo življenje kot duše in kakšen napredek je dosegel ego v svojem napredovanju proti božanskosti. Tako ima izurjen jasnovidec, ki lahko uporablja vse te raznovrstne stopnje vida, pred seboj celotno človekovo življenje v vseh obdobjih razvoja kot odprto knjigo; kajti na teh višjih ravneh se nihče ne more skriti ali pretvarjati; vsak, ki opazuje brez predsodkov, lahko človeka vidi takšnega, kot je v resnici.

Pravim, brez predsodkov, ker ne smemo pozabiti, da človek opazuje drugega preko svojih lastnih nosilcev in da se zato nahaja v položaju opazovalca

pokrajine z obarvanimi očali. Vse dotlej, dokler se ne nauči upoštevati ta vpliv, se mu bo dogajalo to, da bo imel za najbolj izrazite značilnosti opazovanega človeka tiste, na katere se najhitreje odziva on sam; a s pozorno vadbo se človek hitro osvobodi izkrivljanj, ki so posledica tega osebnega izenačevanja, tako da je kmalu sposoben brati jasno in natančno.

Barve in njihov pomen

Preden lahko inteligentno preučujemo podrobnosti teh različnih teles, se moramo najprej seznaniti s splošnim pomenom njihovih različnih barvnih odtenkov. Spoznali bomo, da so možnosti njihovih povezovanj skoraj brezmejno raznolike. Tukaj se poskušam čim bolj približati tistemu odtenku, ki najbolj natančno izraža ne-mešano čustvo, s katerim je povezan; vendar pa so človekova čustva le redko kdaj čista, tako da moramo zato nenehno razporejati ali analizirati nedoločne odtenke, ki so nastali s sodelovanjem več činiteljev.

Jezo na primer predstavlja škrlatna barva, ljubezen pa temno karmin rdeča in roza. Vendar pa sta tako jeza kot ljubezen pogosto precej obarvani s sebičnostjo, zaradi česar je čistost njunih ustreznih barv zadušena z neprijetno rjavo-sivo barvo, ki je tako značilna za to slabost. Lahko pa sta povezani tudi s ponosom, kar se takoj pokaže v nadihu globoko oranžne barve. V nadaljevanju našega raziskovanja bomo odkrili številne primere takšnega mešanja in odtenke barv, ki iz njih izhajajo; vendar pa mora biti naše začetno prizadevanje usmerjeno v učenje branja pomena enostavnih barv. Tu bomo podali le seznam najbolj pogostih.

Črna. - Gosti črni oblaki v astralnem telesu označujejo prisotnost sovraštva in zlobe. Ko se človek na žalost prepusti napadu strastne jeze, lahko na splošno vidimo, kako v njegovi auri plavajo strašne miselne-oblike sovraštva, podobne navojem težkega, strupenega dima.

Rdeča. - Temno-rdeči bliski, ki so običajno na črnem ozadju, kažejo jezo; ti pa so, bolj ali manj, prežeti z rjavo barvo, glede na to, koliko je takšna jeza povezana z neposredno sebičnostjo. To, kar včasih imenujemo "plemenito ogorčenje", ki se sproži zaradi nekoga, ki ga zatirajo, ali pa mu delajo krivico, se lahko izrazi z bliski bleščeče škrlatne barve na običajnem ozadju aure.

Kričeča, krvavo rdeča barva - barva, ki jo je veliko lažje prepoznati kot pa opisati - označuje čutnost.

Rjava. - Motna rjavo-rdeča barva, skoraj kot barva rje, pomeni skopost; običajno se po astralnem telesu razporedi v vzporedne proge, tako da to dobi zelo nenavaden videz.

Motna, težka rjavo-siva barva označuje sebičnost in je na žalost ena od najbolj pogostih barv v astralnem telesu.

Zelenkasto-rjava barva, ki je prestreljena s temno-rdečimi ali škrlatnimi bliski, označuje ljubosumje. V primeru običajnega, "zaljubljenega" človeka, je skoraj vedno prisoten dobršen del te barve.

Siva. - Težka svinčeno-siva barva izraža globoko potrtoost. In v primerih, ko je to stanje nekaj običajnega, je videz telesa nepopisno mračen in žalosten. Tudi ta barva ima to nenavadno lastnost, da se razporedi v vzporedne pasove, tako kot pri skoposti, kar daje vtis, kot da bi bila nesrečna žrtev zaprta v neke vrste astralni kletki.

Modro-siva barva, izredno odvrtnega in strašljivega odtenka, označuje strah.

Temno-rdeča. - Ta barva je izraz ljubezni in pogosto predstavlja najlepšo potezo v nosilcih povprečnega človeka. Seveda pa, v odvisnosti od vrste lju-

bezni, precej niha. Lahko je zadušena, težka in globoko prežeta z rjavo barvo sebičnosti, če se tako-imenovana ljubezen ukvarja predvsem s preišljevanjem, koliko naklonjenosti prejema od nekoga drugega, oziroma, kolikšen je dobiček ob vložnem vlaganju. Če pa je ljubezen takšne vrste, da sploh nikoli ne pomisli na sebe in ne na to, kaj prejema, ampak samo na to, koliko lahko da in kako popolno se lahko kot voljna žrtev preda ljubljene osebi, potem se to čustvo izrazi v najbolj ljubki roza barvi. Ko je ta roza barva izredno bleščeča in prežeta z vijolično, potem priča o duhovni ljubezni do človeštva.

Vmesne možnosti so brezštevne; in ljubezen je seveda lahko na različne načine obarvana tudi s ponosom in ljubosumjem.

Oranžna. - Ta barva vedno označuje ponos ali stremušstvo in ima skoraj prav toliko različic kot prejšnja, seveda, glede na vrsto ponosa ali stremljenja. Pogosto jo bomo srečali v povezavi z razdražljivostjo.

Rumena. - To je zelo dobra barva, ki vedno označuje posedovanje intelektualnosti. Njeni odtenki so številni, ki se s primesmi raznih drugih barv še bolj zapletejo. Na splošno je odtenek globlji in motnejši, če je razum usmerjen predvsem v nižje kanale, še posebej takrat, ko so cilji sebični; postane pa tudi bleščeče zlat, ki se postopoma dviga do čudovito jasne in svetleče blede-rumene barve, ko se razum usmeri proti višjim in bolj nesebičnim ciljem.

Zelena. - Nobena druga barva nima toliko različnih pomenov kot zelena, tako da pravilno tolmačenje zahteva kar nekaj študija. Večina njenih objavljanih kaže na določeno vrsto prilagodljivosti; na začetku zle in zavajajoče, na koncu dobronamerne in sočutne.

Poseben odtenek sivo-zelene barve, ki pomeni zavajanje in pretkanost, bo verjetno zelo izrazil v astralnih telesih večine nerazvitih ljudi. Nikakor pa ni redek niti med civiliziranimi, ki bi morali že davno preiti to fazo evolucije, ki jo označuje. Ko človek napreduje, se ta barva spreminja v sijočo smaragdno-zelena, ki pa še vedno pomeni nestalnost, iznajdljivost in

ostroumnost, vendar brez zlih namenov. Označuje moč "biti vse vsem ljudem", ne z namenom varanja ali zavajanja, ampak najprej z namenom biti ustrežljiv, da bi se dosegla hvala ali odobravanje, in pozneje, ko se razvije razumevanje, z namenom, da bi drugim ljudem pomagal in jih krepil. Nazadnje postane to ljubka bleda, svetleča modro-zelena barva, ki jo lahko včasih vidimo ob zelo nežnem sončnem zahodu. Takrat izraža nekatere najvišje lastnosti človeške narave, najgloblje sočutje in naklonjenost, z močjo popolne prilagodljivosti, ki se lahko izrazi samo ob teh značilnostih. Zdi se, da se na zgodnji stopnji razvoja svetla jabolčno-zelena barva vedno pojavlja skupaj z močno vitalnostjo.

Modra. - Temna, a jasna modra barva običajno izdaja religiozna čustva, a se tudi ta spreminja glede na tip tega čutenja, njegovo čistost ali dvoličnost, njegovo sebičnost ali plemenitost. Lahko je prežeta s skoraj vsako od že omenjenih lastnosti, tako da se lahko pojavi v katerem koli odtenku, od indigo modre na eni strani, do motno sivo-modre, ki je na nivoju oboževanja fetiša. S to barvo religioznosti se lahko mešajo primesi ljubezni ali strahu, lažnivosti ali ponosa, tako da je njeno področje zelo raznoliko.

Svetlo modra barva označuje predanost plemenitemu duhovnemu idealu in se postopno vzdiguje do bleščeče vijolično-modre, ki označuje višjo duhovnost in jo običajno spremljajo iskreče zlate zvezde, ki predstavljajo vzvišene duhovne težnje.

Prav hitro lahko razumemo, da je število možnih povezav in spreminjanj vseh teh barv neskončno, tako da se lahko tudi najbolj občutljivo stopnjevanje značaja ali pa najbolj prehodno mešano čustvo izrazita z zelo veliko natančnostjo. Ob branju astralnega telesa moramo upoštevati tudi njegov splošni videz, relativno določnost ali nedoločnost njegovih obrisov ter relativen sijaj posameznih centrov sile. Omeniti moramo tudi to, da se razvite ali razvijajoče se psihične zmožnosti izražajo z barvami, ki se nahajajo onstran vidnega spektra, tako da jih ni mogoče prikazati s fizičnimi barvami. Ultravijolični odtenki označujejo višje in čistejše razvoje, medtem ko grozovite povezave infra-rdečih izdajajo grešnost šušmarja, ki brska po zlih

in sebičnih oblikah magije. Okultno napredovanje se ne izraža samo s temi barvami, ampak tudi z večjim sijajem posameznih teles, z njihovo povečano velikostjo in bolj določnimi obrisi.

Dvojniki

Preden se lotimo posamičnih razlag, moramo v zvezi z našimi ilustracijami na splošno omeniti še eno stvar. Opazili bomo, da se znotraj vsakega ovoida nahaja komajda zaznamovan obris fizičnega telesa, ki bralcu omogoča jasno primerjavo med velikostjo fizičnega telesa in temi oblaki megle; vendar pa moramo vedeti, da sta astralni in mentalni dvojniki na ta način le nakazana, tako da si ne bi smeli predstavljati, da sta v resnici tako nedoločna in neprepoznavna. Na sliki te ravni je nemogoče sočasno prikazati vse vidike podobne, ki pripada povsem drugemu kraljestvu narave. Zato so nekatere značilnosti teh višjih nosilcev na naših ilustracijah namerno zapostavljene ali podrejene posebnemu namenu te knjige - razlagi, kako se človekova evolucija odraža v obarvanosti njegovih različnih teles.

Tako, na primer, sploh nismo poskusili prikazati videza sedmih čakler ali centrov sile, čeprav ti obstajajo v vseh nosilcih in bi bili v določenih primerih še kako živi in izraziti. Umetnik tudi ni poskušal poustvariti čudovito prelivajočih se barv na površinskem sloju ovoida, ne gostih oblakov miselnih-oblik, ki kot zid obkrožajo vsakega človeka, kakor tudi ne notranje razporeditve, ki zelo verno posnema fizično obliko; in prav slednja zahteva nekaj besed v pojasnilo.

Če z astralnim vidom pogledamo na našega soseda, ko je ta buden, bomo videli, da je njegov videz tak kot običajno, le da je obdan z rahlo svetlečo

meglico, v kateri lahko z nekoliko bolj pazljivim opazovanjem zasledimo igro številnih barv. Kako to, bi se lahko vprašali, da lahko zaznavamo njegov obraz in okončine, če vemo, da se astralna materija nosilca, ki ga uporabljamo, ne more odzivati na čisto fizične vibracije? Odgovor je, da to, kar vidimo, ni sosedovo fizično telo, ampak njegov dvojnik v astralni materiji; vemo pa, da, ko človek zapusti svoje gosto zemeljsko obliko, najsi začasno, ko spi, ali trajno, ko umre, njegov dvojnik še vedno ohrani isti videz. Posvetimo se vprašanju, kako prihaja do tega pojava.

Na Sliki II. smo opazili, da ima astralna materija sedem stanj ali stopenj gostote, ki ustrezajo tistim na fizični ravni. A v tem je nekaj več kot le navadna ustreznost. Obstojata namreč silovita privlačnost. Vsak delec trde fizične snovi je prežet z in ima za dvojnika določene delce astralne materije najnižje pod-ravni, ki jih lahko zaradi lažjega razumevanja imenujemo “trdna astralna” materija, čeprav je ta izraz v nekem smislu protisloven, saj trdnost, v običajnem smislu te besede, gotovo ni lastnost, ki bi jo lahko pripisali kateri koli od astralnih substanc. Na enak način ima tudi vsak tekoči fizični delec za svojega dvojnika “tekoče astralne” delce in tako naprej. Ti dvojniki se le težko ločijo.

Ko se človek spušča v inkarnacijo, zbira okoli sebe materijo z različnih ravni, skozi katere prehaja. Ko zbere svoj mentalni in astralni material, ta prevzame jajčasto obliko, ki je odsev oblike kavzalnega telesa na teh nižjih ravneh. Nato ta obda drobno fizično telo, katerega privlačnost začne delovati na dotlej nedoločno astralno in mentalno materijo. Silovite vibracije teh finejših delcev se ne podredijo tako lahko takemu nadzoru, vendar pa z otrokovo rastjo ta vpliv stalno raste, tako da ima odrasla oseba običajno znotraj meja svojega mesenega oboda nad devetdeset odstotkov materije svojega astralnega in mentalnega telesa. Ne pravim, da v tem okvirju stalno ostajajo isti delci, kajti ti se neprekinjeno gibljejo, nenehno izstopajo in vstopajo; vendar pa se stalno ohranja to razmerje. Zato, ko z astralnim vidom opazujemo prijatelja, pravzaprav vidimo človeško obliko, ki je sestavljena iz zelo goste in na pogled čvrste megle, ki jo obdaja jajčasti oblak pro-

sojne meglice. Ker pa je vsaka poteza verna reprodukcija nam znanega lika, lahko človeka tudi takoj prepoznamo.

To pa še ni vse. V igro vstopi pojav navade, in, ker so se astralni in mentalni delci navadili na to obliko, le-to ohranjajo celo še takrat, ko gosto telo, ki jo je ustvarilo, ne obstaja več. Zato tudi po smrti človeka prepoznamo enako enostavno, kot smo ga pred njo. Sicer lahko prihaja do začasnih sprememb, kajti to finejšo materijo lahko preoblikuje že prehodna misel; a takoj, ko pritisk take misli popusti, se materija zopet povrne v svojo običajno obliko.

Obstaja pa tudi še precej bolj slaboten, a bolj trajen miselni vpliv, ki včasih zelo postopno izzove pomembno spremembo. Noben človek si sebe samega običajno ne predstavlja kot onemoglega, slabotnega, zgubanega ali uklonjenega; in četudi lahko astralno telo takoj po smrti verno poustvarja vse te značilnosti, pa nezavedni vpliv njegove lastne predstave o samem sebi počasi vrne tej obliki nekaj tistega videza iz njegovih najboljših dni. Zato lahko včasih človek, ki se po smrti vrne kot prikazen, preseneti svoje prijatelje z bolj mladostnim videzom kot ga je imel ob smrti.

Činitelj, ki pomaga ohranjati nespremenjeno astralno obliko tudi po smrti, so tudi misli drugih. Ko človekovi prijatelji, najsi mrtvi ali živi, usmerijo svoje misli nanj, si ga seveda predstavljajo takšnega, kot so ga poznali; vsaka takšna misel pa predstavlja začasno silo oblikovanja, tako da je skupni učinek takšnih misli precej pomemben.

Iz vsega tega lahko bralec spozna, da bo, ko se bo naučil opazovati astralno telo, poleg tega, kar je prikazano na naših ilustracijah, naletel še na mnoge druge zanimive podrobnosti; še posebej bo ugotovil to, da dvojnik fizične oblike ni le bled obris, ampak verjetno najbolj izrazita poteza v celotni podobi.

Prav gotovo bo imel velike težave pri opazovanju nešolan jasnovidec, saj je astralni vid popolnoma razvit le v zelo redkih primerih. Naravno je, da se najprej odpre najnižji del te zmožnosti, tisti, ki je najbližji fizičnemu, tako da se lahko zgodi, da je človek dolga leta sposoben videti le gostejše

vrste astralne materije. To pa so tiste vrste, ki so najbolj prisotne v dvojniku, saj najbolj ustrezajo materialom fizičnega telesa. Glede na to bo zunanja jajčasta megla za takšnega človeka sorazmerno slabše vidna in slabotnejša kot v resnici - dejansko jo lahko povsem spregleda. Če pa človek poseduje astralni vid, ki je nad običajnim nivojem, lahko, kot smo pravkar rekli, s pozornim opazovanjem vidi tudi nekaj barv - z naporom, ki na fizični ravni ustreza naprežanju oči. Kot učinek takšnega naprežanja nastopi začasno zvišanje vibracij astralnega telesa, oziroma bolj točno, zvišana zmožnost sprejemanja višjih vibracij, tako da vstopi v njegovo vidno polje nekoliko večji obseg nosilca, ki ga opazuje. Človeka, ki je pravilno usmerjen v jasno-vidnost, se seveda pouči, kako naj uporablja to moč vida na vseh posameznih pod-ravnih, najsi ločeno ali sočasno, kot to želi.

Ljudje pogosto sprašujejo, ali se astralno telo pojavi v oblačilih; in če je temu tako, od kod mu ta oblačila. Glede na to, da se ta fina materija lahko oblikuje z mislijo, je človek pač takšen, kakršno podobo si ustvari o sebi; in tako se človeku ni posebej težko obleči po želji. Če je njegova pozornost v celoti usmerjena nekam drugam, njegov um običajno samodejno poustvari neko običajno, znano oblačilo, tako da se človek običajno pojavi v tisti obleki, ki jo najpogosteje nosi. Poznam prijatelja, ki se je na astralni ravni dolgo časa prikazoval v večerni obleki, ne da bi o tem kdaj koli razmišljal - mislim, da je bilo to zato, ker je pač nočne ure povezoval s tovrstno obleko. Drugi je vedno nosil ljubko rumeno tuniko budističnega meniha; mislim, da je bilo to na začetku namerno, pozneje pa je vsekakor postala navada.

Tako kot v astralni, obstaja dvojnik tudi v mentalni materiji, tako da človek tudi skozi celotno nebeško življenje v veliki meri ohranja videz, kot tudi spomin, na svojo zadnjo osebnost. Celo v kavzalnem telesu obstaja človeška oblika - ne katere koli od inkarnacij, ampak veličastno spajanje vsega, kar je bilo v njih najbolj plemenito. To je Augoeides ali nebeški človek, skozi katerega se objavlja pravi ego; vendar pa so pogoji na tej ravni tako drugačni, da je brezupno, da bi to poskušali opisati.

Zgodnje faze človekovega razvoja

Ko informacijo, ki je podana v 13. poglavju, uporabimo pri opazovanju mentalnega telesa nerazvitega človeka, prikazanega na Sliki VI., postanejo nekatera dejstva o človeku takoj očitna. Čeprav je na splošno to mentalno telo precej siromašno in nerazvito, pa je v njem že prišlo do določenega napredka. Motna rumena barva na vrhu kaže na določeno količino intelekta, vendar pa njena motnost označuje, da se uporablja izključno za sebične cilje. Predanost, ki jo označuje sivo-modra barva, je verjetno usmerjena v oboževanje fetiša in zato v veliki meri obarvana s strahom in spodbujena z vprašanji lastnega interesa. Temno-rdeča barva na levi strani pa nakazuje začetke ljubezni, ki je tudi še v glavnem sebična. Proga motno-oranžne barve označuje ponos, a precej nizkega reda; velik žarek živo-rdeče barve pa izraža močno težnjo po jezi, ki se lahko razplamti že ob najmanjšem povodu. Širok trak umazano-zelene barve, ki zavzema tako velik del telesa, kaže na zavajanje, izdajstvo in skopost - slednja se objavlja v opaznih rjavih odtenkih. Na dnu vidimo neko vrsto nanosa blatne barve, ki priča o splošni sebičnosti in odsotnosti katere koli od zaželenih lastnosti.

Prav odsotnost kakršne koli dobro opredeljene višje lastnosti nam zagotavlja, da bomo pri opazovanju ustreznega astralnega telesa (Slika VII.) ugotov-

vili, da je to povsem nenadzorovano. V skladu s tem vidimo, da je večji del tega nosilca prežet s čutnostjo, ki jo razgrinja zelo neprijetna rjavo-rdeča barva, skoraj takšna kot barva krvi.

Kot bi lahko pričakovali je tu prisotno zavajanje, sebičnost in pohlep, pa tudi silovita jeza, ki jo označujejo madeži in prelivni motne škrlatne barve. Ljubezen je komaj prisotna, razum in religiozna čustva pa so najnižje možne vrste.

Značilna je tudi nepravilnost obrisa tega astralnega telesa, na splošno nejasen učinek, ter način, na katerega so razvrščene barve. Ko bomo prešli nosilce bolj razvitih človeških bitij, bomo v tem pogledu videli precejšnje izboljšanje. Barve se do neke mere sicer vedno mešajo in stapljajo, vendar pa imajo pri običajnem človeku težnjo, da se razporedijo v bolj ali manj pravilne pasove, medtem ko postane obris telesa dokaj določen in urejen. Pri nerazvitem človeku pa je vse slabo urejeno in zmedeno; to je očitno bitje hitrih in pogosto zlobnih vzpodbud, ki jim neprestano podlega, brez najmanjšega truda, da bi jih obvladal. Na splošno zelo neprijetna oseba; pa vendar je vsakdo od nas prešel tudi skozi to fazo in pridobljene izkušnje so nam omogočile, da smo se iz nje povzpeli do nečesa bolj čistega in plemenitega.

V naših prizadevanjih, da bi razumeli videz posameznih nosilcev, moramo imeti nujno stalno v mislih, da so delci, ki ta telesa sestavljajo, v neprestanem, hitrem gibanju. V določenih primerih - ki jih bomo posebej omenili, ko bo za to čas - obstajajo v teh telesih razločni pasovi in jasno razločne črte; v veliki večini primerov se ti oblaki barv, ne le medsebojno prelivajo, ampak tudi neprestano valijo drug preko drugega in pri tem nenehno pojavljajo in izginjajo. Dejansko površina te svetleče in svetlo obarvane megle do neke mere spominja na površino vrele vode, pri kateri se delci neprestano valijo, vzdigujejo proti površini in spet tonejo ter pri tem neprestano menjajo položaj, tako da različne barve nikakor ne ohranjajo mesta, ki je prikazano na naših ilustracijah. Vendar pa je res, da težijo k prikazanem

razporedu - čeprav rumena, roza in modra barva niso vedno razporejene točno tako, kot je prikazano, pa ob vsem svojem vrtinčenju in valjenju vseeno obstajajo v bližini zgornjega dela ovala; če že obstajajo, jih bomo vedno našli v bližini glave fizičnega telesa, medtem ko se barve, ki označujejo sebičnost, skopost, zavajanje ali sovraštvo vedno pojavljajo v bližini dna. Velika masa senzualnih čutenj pa običajno lebdi med tema dvema.

Vsaka od teh frekvenc vibriranja (ki se nam kažejo kot barve) ima svojo lastno, posebno vrsto astralne ali mentalne materije, v kateri lahko deluje najbolj svobodno. Tako je običajni položaj teh barv v stalno spreminjajočem se oblaku megle odvisen od ustrezne specifične teže njene posebne materije. Vsej ali skoraj vsej materiji astralnega telesa lahko nenadni izbruh strasti začasno vsili vibriranje z določeno frekvenco; vendar se vsa, razen tista, za katero je ta vibracija naravna, takoj povrne na običajno frekvenco, ko se sila odstrani.

Seveda ima vsak človek svoje individualne posebnosti in natančno enaka nista niti dva človeka; zato vsaka od podanih ilustracij predstavlja presek nekega povprečnega človeka v svojem razredu, medtem ko se posamezne barve nahajajo v tistem delu ovoida, kjer se zadržujejo najbolj pogosto.

Navaden človek

Preiščimo sedaj povprečnega “človeka z ulice” in poglejmo, kakšen napredek je dosegel in na kakšen način se ta odraža v posameznih nosilcih. Če z ustreznim vidom pogledamo na kavzalno telo takšnega človeka, odkrijemo, da se to nahaja na približno takšni stopnji razvoja, kakršna je prikazana na Sliki VIII. Vidimo, da je prišlo do določnega povečanja velike jajčaste prevleke; znotraj nje sedaj obstoja določena količina izjemno občutljive in eterične barve, pa čeprav je še vedno napolnjena le do polovice. Na splošno je pomen barv enak kot na nižjih nivojih, vendar pa tu označujejo lastnosti, ki jih je duša dosegla dokončno in trajno, obenem pa so za mnogo oktav višje od barv, ki te iste lastnosti predstavljajo na nižjih ravneh. Opazili bomo, da se je v tem človeku že razvilo nekaj višjega intelekta, nekaj moči resnične predanosti in resnično nesebične ljubezni; to je sedaj njegovo za vedno in se bo v vsaki od inkarnacij, ki jih za njega hrani bodočnost, odražalo na nižjih ravneh kot neke vrste rutina ali vrojena lastnost. Obstaja celo slaboten odtenek tiste izredno nežne vijolične barve, ki odkriva sposobnost ljubezni in predanosti do najvišjega ideala, pa tudi slaboten namig bistro-zelene barve sočutja in naklonjenosti.

Ko preiskujemo mentalno telo navadnega človeka, ki je prikazano na Sliki IX., odkrijemo, da to kaže precejšnje izboljšanje z ozirom na telo mentalno nerazvitega človeka. Ne le, da ima sorazmerno več intelekta, ljubezni in predanosti, ampak je precej napredovala tudi kakovost teh lastnosti. Čeprav so še vedno zelo daleč od tega, da bi bile popolnoma čiste, pa so njihovi odtenki gotovo precej boljši od tistih na Sliki VI. Sorazmerni del ponosa je skoraj tak kot prej, vendar pa je ta ponos vsaj na višji ravni; če ga človek že ima, potem je bolje, če je vezan na tiste dobre lastnosti, za katere misli, da jih ima, kot pa zgolj na fizično premoč surove sile ali okrutnosti. Še vedno je prisotna precejšnja količina škrlatne barve, ki označuje podvrženost jezi, vendar pa lahko opazimo, da sedaj ta zavzema precej nižji položaj v oblaku, kar pomeni izboljšanje splošne kakovosti materije, iz katere je sestavljeno to mentalno telo. Nizka vrsta zelene barve v mentalnem telesu nerazvitega človeka (katera označuje zavajanje, ki je močno obarvano s skopostjo in sebičnostjo) potrebuje za svoje vibracije bolj gosto in grobo vrsto materije, kot pa jo potrebuje škrlatna barva jeze. Določno boljša zelena barva v mentalnem telesu navadnega človeka zahteva za svoje vibriranje materijo, ki je nekoliko manj gosta od škrlatne; in to je očitno vzrok za spremembo relativnega stanja. Zelena barva je sedaj napredovala do tega, da izraža določeno količino vsestranskosti ter prilagodljivosti in ne toliko zavajanja in pretkanosti. Velik del uma še vedno zaseda rjava barva sebičnih teženj; vendar je celo ta barva sedaj za odtenek bolj topla in manj umazana kot prej.

Če se sedaj ozremo na Sliko X., vidimo astralno telo, ki ustreza mentalnemu telesu na Sliki IX. - astralno telo navadnega človeka. Opazili bomo, da se to astralno telo tesno ujema z mentalnim, čeprav so njegove barve seveda nekoliko bolj grobe, in da zelo določno razkrivajo nekatere strasti, ki se ne morejo izraziti na višji ravni. Vendar pa vidimo, da je, v primerjavi z astralnim telesom s Slike VII., precej izboljšano. V njem je manj čutnosti, čeprav je na žalost ta še vedno ena od najbolj izrazitih značilnosti; vendar je sedaj vsaj manj surova in ne tako prevladujoča, kot je bila prej. Sebičnost je še precej izražena, kakor je nedvomno še vedno prisotna zmožnost zavajanja

zaradi osebnih ciljev; vendar pa se zdi, da se zelena barva že deli na dve različni lastnosti, tako da zgolj pretkanost postopno postaja prilagodljivost. Ta slika astralnega telesa predstavlja, ne le povprečno kakovost tipa človeka, kateremu pripada, ampak tudi njegovo povprečno stanje v sorazmernem mirovanju. Astralno telo navadnega človeka tako zelo redko miruje, da bi dobili zelo nepopolno predstavo o možnostih njegovega videza, če ga ne bi opazovali pod vplivom nenadnih vzpodbud ali navalov čutenj. Spremembe v astralnem telesu, ki so dovolj razločne, da jih je vredno omeniti, povzročijo tudi določene, bolj trajne drže uma. Zato bomo sedaj nekaj slik posvetili prikazu teh raznovrstnih učinkov.

Nanadna čustva

Nekatera od takšnih čustev povzročijo v astralnem telesu zelo osupljive učinke - učinke, ki so vredni skrbnega preučevanja. Najprej moramo povedati, da je vsaka od ilustracij, ki so podane v tej knjigi, povzeta iz življenja. To niso predstave nekega človeka o tem, kakšen bi lahko bil videz človeka v določenih domnevnih pogojih, ampak so predstavitev videza nosilcev živih ljudi v danih okoliščinah. So rezultat, ne domišljije, ampak opazovanja in skrbne reprodukcije. Na primer, Slika XI. je poskus prikazati učinek, ki ga lahko vidimo takrat, ko človeka preplavi nenaden val silovite in popolnoma čiste ljubezni - primer matere, ko objame svojega otroka in ga zasuje s poljubi. Astralno telo v trenutku preplavi burno mešanje barv, tako da prvotne barve za določen čas skoraj izginejo. V tem, kakor tudi v vseh podobnih primerih, imamo za ozadje ali podlago astralno telo navadnega človeka, kot ga kaže Slika X., ki pa je med trajanjem silovitega čustva zelo malo vidno. Če analiziramo spremembo, ki se odraža na Sliki XI., vidimo, da je sestavljena iz štirih ločenih delov.

1. Vidimo lahko določene navoje ali vrtince živih barv jasnega videza, iz katerih žari slepeča svetloba. Vsak od teh je dejansko miselna-oblika silne ljubezni, porojena v astralnem telesu in na poti, da se izlije proti predmetu

tega čutenja. V knjigi *Thought-Forms* (Miselne oblike) je podana risba enega od teh navojev, v trenutku, ko leti proti svojemu cilju. Opazili boste, da je zaradi hitrega gibanja prišlo do določene spremembe v njegovi obliki, tako da je spirala postala izstrelek, ki nekako spominja na glavo kometa. Te vrteče se oblake žive svetlobe je težko prikazati, saj je njihov dejanski videz nepopisno lep.

2. Celotno astralno telo prečkajo vodoravne, utripajoče črte temno-rdeče svetlobe, ki jih je, zaradi izjemno velike hitrosti gibanja, še težje vestno prikazati kot miselne-oblike. No, umetnik je na srečo vseeno uspel ujeti splošni učinek.

3. Celotno površino astralnega telesa prekriva neka vrsta roza obarvane prevleke, tako da celotno notranjost gledamo kot preko obarvanega stekla. Na risbi je ta prikazana le na robovih.

4. Celotno astralno telo napolnjuje nekakšna temno-rdeča rdečica, ki do določene mere daje ton vsem drugim barvam. Ta se tu pa tam zgosti v nepravilno lebdeče pramene, ki so podobni na pol oblikovanim oblakom - cirusom.

Ta veličastni sijaj astralnega ognjemeta običajno traja le nekaj sekund, nato pa se telo hitro [86] povrne v svoje normalno stanje. Vseeno vsak tak izbruh čustev prinese svoj učinek; nekaj doda k temno-rdeči barvi v zgornjem delu ovala in delcem astralnega telesa nekoliko olajša odziv na naslednji val ljubezni, ko se ta pojavi. Ne glede na to, kako prehodna je takšna spodbuda, pa so njeni učinki, če se ponavlja vedno znova in znova, seštevajo; prav tako ne smemo pozabiti na dober vpliv, ki ga imajo žarčenja živih vibracij ljubezni in veselja na druge.

Mnogi resnično dobrosrčni ljudje, bodo bolj srečni, ko bodo videli, da tisti, ki pošlje nekemu drugemu misel silovite ljubezni, dejansko preda nekaj samega sebe - da preide na ljubečega določen del astralne materije, ki je tako močno nabit s svojo posebno frekvenco vibriranja, da ta, razen če ni človek globoko zaskrbljen, gotovo spodbudi sebi skladno nihanje astralnega

telesa prejemnika; to pomeni, da ima ljubezen težnjo, da vname ljubezen, in da zaradi tega ljubiti človeka pomeni, da iz njega naredimo boljšega človeka, kot bi sicer bil.

Predanost

Slika XII. je skoraj enaka Sliki XI., le da je temno-rdečo barvo zamenjala modra. Prikazuje pa nenaden vzgib predanosti, ki je med kontemplacijo zajel neko nuno. Tudi tukaj lahko zaznamo vse štiri oblike objavljanja, ki smo jih zaznali ob vzgibu ljubezni - vrteče se, žareče navoje, hitro vibrirajoče vodoravne črte, zunanjo prevleko in pramene oblakov - tudi njih pomen je povsem isti, le da ljubezen nadomeščajo religiozna čutenja.

Tako popoln izliv predanosti je precej redek - mnogo bolj redek od podobno polnega izliva ljubezni. Naval čutenja takšne narave, vendar brez tovrstne jasnosti in določnosti, lahko včasih vidimo pri človeku, ki se predaja oboževanju pred oltarjem. Običajno so vzporedne črte manj pravilne in manj izstopajoče, ostro naznačenih navojev pa sploh ni, namesto njih pa se pojavijo brezoblični oblaki modre pare.

V večini primerov se zdi, da je predanost kot čutenje, dokaj medla in slabo opredeljena, zato je primer, ki ga imamo na naši sliki, dejansko zelo redek. V tem primeru navoji, ko so zapustili astralno telo, niso prevzeli obliko izstrelkov, kot je bilo to v primeru vala ljubezni, ampak so postali čudoviti sijoči in vzpenjajoči se stolpi. Eden od teh je prikazan tudi v knjigi *Thought-Forms* (Miselne oblike), kjer smo poskušali naslikati čudovit izliv sile z višjih ravni, ki ga izzove takšen trud predanosti.

Silovita jeza

Slika XIII. ima morda najbolj osupljiv videz v celotnem nizu in že sama po sebi, brez kakršne koli dodatne razlage, zgovorno opozarja na nepremišljenost ob popuščanju napadu strasti. Tako kot pri predhodnih primerih je

tudi tukaj običajno ozadje astralnega telesa zaradi navala čutenja začasno nejasno, vendar pa so sedaj silovite in žive misli na žalost zlonamerne in sovražne. Tudi te se pojavijo kot navoji ali vrtinci, vendar tokrat kot težke, grmeče gmote sajaste črnine, ki jih od znotraj osvetljuje mračno žarenje dejavnega sovraštva. Slabše opredeljeni prameni tega istega mračnega oblaka onesnažujejo celotno astralno telo, medtem ko se med njimi kot strele bliskajo ognjene puščice nenadzorovane jeze.

Strašen in zares odvraten prizor; kolikor bolj ga razumemo, toliko bolj grozen se zdi. Kajti to je primer človeka, ki ga je povsem prevzel bes - človeka, ki je začasno povsem izgubil nadzor nad samim seboj. Četudi ga disciplina vzgoje in navade odvrata od zunanjega nasilja, pa ti strašni bliski prebijajo astralna telesa drugih kot meči, tako da tak človek poškoduje telesa ljudi okoli sebe enako realno, pa čeprav manj vidno kot ob napadu na fizični ravni.

Ob tem, ko je ta človek izvor nevarnosti za druge, pa je sam povsem nemočen. Strast ga za trenutek povsem nadvlada; vlada namreč elemental želje, pravi človek pa začasno izgubi oblast nad svojim nosilcem. V takih primerih lahko le neka druga, močnejša volja obvlada to, kar je on dovolil, da se mu izmakne. Z drugimi besedami, v takem trenutku, ko se človek prepusti besu, ga lahko obsede nek mrtev človek podobne narave, ali pa nek umetni elemental, katerega vibracije se uskladijo s tistimi, ki ga obvladujejo. Tako ne predstavlja le nevarnost za svojo okolico, ampak je v veliki nevarnosti tudi on sam.

Slučaj, ki smo ga izbrali za to ilustracijo, je seveda skrajšen in tako stanje po navadi ne traja dlje od nekaj minut. Vendar pa vsak, ki se prepusti takšni strasti, v določeni meri odraža te značilnosti. Človeku se tako poraja misel: če bi ljudje vedeli kakšen videz imajo, ko se prepustijo izlivu besa, bi na to gotovo bolj pazili in bi se temu skušali izogniti.

Vihar strasti sicer mine, a za sabo pusti sled. V astralnem telesu povprečnega človeka vedno obstaja določena količina škrlatne barve, ki kaže na

možnost razdraženosti; in vsak izbruh besa k tej količini doda nekaj nove, tako da vsa materija tega nosilca postane bolj voljna za odzivanje na te nezaželene vibracije kot prej.

Poleg tega ne smemo pozabiti, da je strast sicer lahko prehodna, vendar pa njena sled za vedno ostane v spominu narave; četudi bo nek elemental, ki se je porodil ob neki zli želji, prenehal obstajati po obdobju, ki bo premo-sorazmerno jakosti te želje, pa slika na vsak trenutek njegovega življenja ostaja živa, in vsi daljnosežni rezultati takšnega delovanja v tem življenju se s popolno pravičnostjo vpišejo na račun karme njihovega ustvarjalca.

Strah

Tudi učinek strahu na astralno telo je zelo osupljiv. Nenaden šok groze v trenutku prelije celotno telo z neobičajno svinčeno-sivo meglo, na kateri se pojavijo še vodoravne črte iste barve, ki pa vibrirajo s tako silovitostjo, da jih je težko prepoznati kot ločene črte. Rezultat je nepopisno odbijajoč, tako da ga z ilustracijo sploh ni mogoče ustrezno predstaviti. Slika XIV. ponuja le to, kar je mogoče prenesti na papir; ne more pa prikazati čudnega načina, na katerega za trenutek iz telesa izgine vsa svetloba in ko siva gmota nemočno drhti kot želatina.

Takšen videz označuje smrtni strah, ki pa običajno mine dokaj hitro. Stanje nenehnega strahu ali skrajne živčnosti odraža ta isti pojav v precej spremenjeni obliki, a neobičajni odtenek sive barve in značilno drhtenje sta nespremenjeni znamenji te strašljive prisotnosti.

Trajnejša stanja

Poskušali smo orisati neposreden učinek nekaterih nenadnih čustev, ki prizadenejo človekove zunanje nosilce in pojasniti, da ta, ne glede na to kako hitro preidejo, puščajo trajne posledice na notranji duši. Ostane nam še opis načina, na katerega se objavljajo določena nagnjenja ali tipi značaja, ki nam bodo pokazala, v kolikšni meri ta vplivajo na človekovo napredovanje po njegovi vzpenjajoči se poti.

Obstaja nek vpliv, ki v življenju večine ljudi izzove precejšnje posledice, ne spada pa v nobeno od omenjenih kategorij. Pogosto nastopi nenadno in v večini primerov ne traja doživljenjsko, vendar pa vseeno ne zbledi tako hitro kot čutenja, ki smo jih preučevali do sedaj. To je običajno najpomembnejši dogodek v življenju človeka, kakršen je prikazan na slikah VIII., IX. in X.; še več, to je pogosto edina zares svetla točka v življenju, ki je sicer monotono, umazano in sebično - edina priložnost, ko se taka osebnost začasno vzdigne nad samega sebe in določen čas živi na izrazito višjem nivoju. To nenadno povzdignjenost doživlja človek, ki se je, kot to običajno rečemo, "zaljubil".

V krčevito in omejeno življenje iznenada od zgoraj posije svetel žarek in njegova notranja božanska iskra se odzove z močnejšim žarenjem. Človek

lahko to stanje kasneje ponovno izgubi in se zopet potopi v temačnost vsakdana; vendar mu nič ne more odvzeti te izkušnje, ko se je do neke mere razodelo veličastje višjega življenja. Prešel je vsaj skozi obdobje, v katerem je za daljši ali krajši čas jaz stopil s prestola in ko je neko drugo bitje zavzelo prvo mesto v njegovem svetu. Tako se človek prvič nauči ene od najbolj koristnih lekcij v celotnem toku svoje evolucije. Prešli bodo sicer eoni preden bo to lekcijo popolnoma vsrkal, vendar pa je ta prvi bežen utrinek za ego ogromnega pomena; pa tudi njegov učinek na astralno telo je vreden posebne pozornosti.

Preobrazba je nepričakovana in popolna, kar lahko vidimo s primerjavo Slike X. in Slike XV. Sprememba je tako izjemna, tako da si le težko predstavljamo, da ti dve telesi pripadata eni in isti osebi. Nekatere lastnosti za določen čas povsem izginejo, druge pa se zelo povečajo, tako da se njihovi odnosni položaji precej spremenijo.

Sebičnost, zavajanje in skopost so izginile, tako da je najnižji del ovoida sedaj izpolnjuje rast živalskih strasti. Zeleno barvo prilagodljivosti je zamenjala posebna rjavkasto-zelena barva ljubosumja; izredna dejavnost tega čutenja se kaže v sijočih škrlatnih bliskih jeze, ki prežema to čustvo.

Vendar nezaželene spremembe več kot le uravnoveša čudoviti pas temno-rdeče barve, ki napolnjuje večji del ovala. To je v tem trenutku prevladujoča značilnost in celotno astralno telo žari v tej svetlobi. Zaradi njenega vpliva je izginila splošna motnost običajnega telesa; vse barve so postale bolj sijoče in jasno določene, tako dobre kot slabe. To pomeni okrepitev življenja v različnih smereh.

Opazimo lahko, da se je izrazito poboljšala tudi modra barva prednosti, na vrhu ovoida pa se je celo pojavila sled blede-vijolične barve (do te mere se je začasno povzdignila celotna narava), ki označuje sposobnost odzivanja na nek res visok in nesebičen ideal. Rumena barva intelekta pa je trenutno povsem izginila - predvidevam, da bi cinik to ocenil kot značilnost tega stanja!

Zdi se komaj mogoče, da se lahko po takem sijajnem razvoju človek zopet potopi nazaj v stanje, ki je prikazano na Sliki X., pa vendar se v večini primerov dogaja prav to, čeprav se je seveda količina temno-rdeče barve znatno povečala in postala bolj sijoča kot prej. Ta izkušnja, biti "zaljubljen", je za ego vsekakor koristna in mu nudi jasen zagon naprej, četudi je z njo lahko povezanih precej nezaželenih stvari.

Silovito močna in nesebična naklonjenost, ki jo pogosto čutijo otroci do nekoliko starejših od sebe, je zelo pomemben činitelj v njihovem razvoju, saj je to običajno čista dobronamernost, brez kakršnih koli povezav z nižjo živalsko naravo. Čeprav je lahko taka naklonjenost na videz prehodna in čeprav lahko z leti več kot enkrat menja objekt, proti kateremu je usmerjena, pa je, dokler traja, zelo realna in služi plemenitemu namenu, pripravi nosilca za hitrejša odzivanje na močnejše vibracije, ki ga čakajo v prihodnosti - ravno tako na videz tudi cvet sadnega drevja ne služi ničemur, dejansko pa ima svojo funkcijo, kajti ne osvaja le s svojo lepoto, ampak tudi pomaga črpati sokove, iz katerih bo nastal plod.

Razdražljiv človek

Prehajamo na preučevanje načina, na katerega se v človekovih telesih odražajo določene posebne vrste značaja. Primer razdražljivega človeka je vsekakor dober primer. Kakor vidimo na Sliki XVI., njegovo astralno telo običajno kaže, kot eno izmed najbolj izstopajočih potez, širok pas škrlatne barve. Vendar je to, kar ga najbolj razlikuje od drugih ljudi, prisotnost malih škrlatnih madežev, ki kot klicaji lebdiijo po celem astralnem telesu. Ti so rezultat drobnih popuščanj razdražljivosti zaradi majhnih skrbi, ki so stalno prisotne v vsakdanjem življenju. Vsakič, ko gre karkoli malenkost narobe - ko človek dobi hladno kavo, ko zamudi vlak, ali ko otrok prevrne črnilo - si da razdražljiv človek duška z nestrpnim ali jeznim vzklikom, ki se odrazi z drobnim škrlatnim bliskom neobvladanega čutenja. V nekaterih primerih ti drobni sli nediscipliniranega značaja poletijo proti osebi, ki naj bi bila

odgovorna za karkoli, kar ni v redu; vendar pa večinoma enostavno ostanejo v telesu, visijo v materiji astralnega telesa in razkrivajo podobo, ki je prikazana na naši ilustraciji. Ti madeži postopno zbledijo, vendar jih vedno znova nadomeščajo drugi, saj razdražljivemu človeku nikoli ne zmanjka vzrokov za jezo.

Skopuh

Še en osupljiv, a na srečo manj splošen prizor, je tisti, ki ga kaže Slika XVII. Ozadje se nekoliko razlikuje od običajnega astralnega telesa, ker je tu predanost povsem odsotna, pa tudi ljubezni je precej manj kot običajno. Skopost, sebičnost, zavajanje in prilagodljivost (ali morda raje pretkanost) so okrepljene, vendar pa je po drugi strani precej manj čutnosti. Najbolj izstopajoča značilnost se odraža v nenavadnem nizu vzporednih vodoravnih linij, ki prečkajo oval in dajejo vtis, da je človek zaprt v kletko. Te prečke so temno-rjave barve, skoraj barve žgane glinice, na zgornjem robu ravne in razločno zaznamovane, medtem ko se spodaj postopoma razlijejo v neko vrsto oblaka.

To je slika zagrizenega skopuha; takšen skrajni primer seveda ni ravno pogost, vendar pa se zdi, da imajo v svoji naravi nekatere prvine skoposti, ki se kaže s stopnjevanjem barve skoposti in z eno ali dvema prečkama v zgornjem delu astralnega telesa številni ljudje, tako da so le redko tako popolnoma zaprti kot je ta primerek. Očitno je, da se je ta človek zaprl pred zunanjim svetom, da zunanje vibracije enostavno ne morejo vplivati nanj. Verjetno se na ta način izogiba nekaterim običajnim skušnjavam v življenju, a obenem postaja neobčutljiv za ljubezen in sočutje prijateljev ter za vsa višja religiozna čutenja. Predvsem pa njegove zaporniške rešetke ovirajo preliv vibracij, tako navznoter kot navzven, zaradi česar tudi on sam ne more nuditi ljubezni in predanosti. Popolnoma je ovit v svojo lastno sebičnost, tako da ne more narediti nič dobrega za nobeno človeško bitje; v tem stanju pa ni mogoče napredovati. Zdi se, da skopost učinkuje tako, da za

določen čas povsem zaustavi razvoj; poleg tega se je zelo težko odresemo, ko se enkrat čvrsto vsadi v osebnost.

Globoka potrlost

Astralno telo, prikazano na Sliki XVIII., je v mnogih ozirih podobno predhodnemu, vendar pa imamo tukaj, namesto rjavih turobno sive črte, tako da je celoten vtis za opazovalca nepopisno mračen in depresiven. Zdi se, da ni nujno, da bi bile v tem primeru odsotne katere koli lastnosti; v ozadju imamo običajne barve telesa, vendar pa vse te prekriva tančica teh težkih, jokajočih črt. Naša slika predstavlja človeka v obdobju skrajne potrlosti, ko je popolnoma osamljen, tako kot skopuh; no, seveda je med tem in med zdravim astralnim telesom mnogo vmesnih stanj. Človek ima lahko le nekaj prog potrlosti, pa še te so lahko le prehodne; v lažjih in manj trdovratnih primerih, pa se težek oblak sploh ne bo imel časa preurediti v proge.

Vendar pa je mnogo preveč ljudi, ki se uklonijo takšnim čutenjem in dovoljujejo, da se okoli njih stisne megla obupa in da ves svet postane črn, ne da bi razumeli, da s tem resno odlagajo svojo lastno evolucijo in izgubljajo mnogovrstne priložnosti ter sočasno povzročajo nepotrebno trpljenje in škodo vsem, ki so jim blizu. Nobeno psihično stanje ni bolj nalezljivo od tega čutenja potrlosti; njegove vibracije žarčijo na vse strani in vnašajo svoje mrtvilo ter zadušljive učinke otopelosti v vsako dosegljivo astralno telo, ne glede na to, ali je ego, kateremu telo pripada, inkarniran ali ne. Človek, ki se predaja malodušju, predstavlja nadlogo in nevarnost, tako za žive kot za mrtve, kajti v današnjih dneh prenapetosti in živčne zaskrbljenosti se večina ljudi le težko upre kužnosti teh pogrebniških vibracij.

Na takšne strašne vplive je odporen le tisti, ki do določene mere razume nekaj o namenu življenja in ki gleda nanj s filozofskega in zdravo-razumskega stališča. Na srečo se lahko dobri vplivi širijo z enako lahkoto kot slabi, tako da tisti, ki je dovolj moder, da poskrbi za to, da je srečen, postane center sreče tudi za druge, pravo sonce, ki oddaja svetlobo in radost vsem okoli

sebe ter tako deluje kot sodelavec Boga, ki je izvor vse sreče. Na ta način lahko vsi pomagamo pri razbijanju mračnih prog potrnosti in osvobajanju duš proti veličastni svetlobi božanske ljubezni.

Predani tip

Koristno bo, če naš popis posebnih primerov astralnih teles zaključimo z dvema zelo izrazitima tipoma, iz katerih primerjave se lahko precej naučimo. Prvi je prikazan na Sliki XIX. in ga lahko imenujemo tip predanega človeka. Tudi tu se značilnosti odražajo preko barv. Tako vidimo, da poseduje slaboten pridih vijolične barve, ki označuje zmožnost njegovega odzivanja na visok ideal. Njegova najbolj izstopajoča poteza je neobičajno povečana količina modre barve, ki kaže na močna religiozna čustva; vendar pa je na žalost le njen manjši del čista svetlo-modra barva nesebične predanosti, kajti večji del predstavlja temen in nekoliko moten odtenek, ki govori o prisotnosti velike želje po osebni koristi.

Zelo majhen odstotek rumene barve nam pove, da ima ta človek le malo inteligence, s katero bi lahko usmeril svojo predanost v razumne vode ali se zavaroval pred izroditvijo v brezčutno pobožnost. Ima precejšen obseg ljubezni in prilagodljivosti, vendar ne zelo visokega reda; je pa količina objavljene čutnosti daleč nad povprečjem; izraziti pa sta tudi zavajanje in sebičnost. Zanimivo je, da se skrajna čutnost tako pogosto poveže s pobožnim temperamentom; to nam daje slutiti, da med njima obstaja neka skrita povezava - ali pa gre morda preprosto le za dve značilnosti človeka, ki živi predvsem v svojih čutenjih in ki ga ta obvladujejo, namesto da bi jih poskušal nadzorovati z razumom. Pozornost moramo posvetiti tudi neurejenosti razporeda barv in nejasnosti njihovih obrisov; barve se prelivajo ena v drugo, brez jasnih razmejitvenih črt. Tudi to zelo zgovorno pojasnjuje negotovost pojmovanj predanega človeka.

Seveda vemo, da se, tako v tem, kot tudi v drugih primerih iz tega poglavja, ukvarjamo predvsem z različicami običajnega človeka. Zato je to astralno

telo navadnega in neintelektualnega religioznega človeka in nikakor ne telo razvitega religioznega človeka, katerega predanost izhaja iz popolnega razumevanja pod vodstvom razuma.

Znanstveni tip

Opazovalca bo gotovo presenetil kontrast med pravkar opisanim telesom in tistim, ki je prikazan na Sliki XX. Na Sliki XIX. so glavne poteze predanost (določene vrste) in čutnost ter malenkosten razum; na Sliki XX. pa sploh nimamo predanosti, manj kot povprečno količino čutnosti, a izjemno razvit razum. Tako ljubezen kot prilagodljivost sta po količini nekako nepomembni in slabe kakovosti, ker ju je očitno zasenčil intelektualni razvoj, saj človek še ni dovolj razvit, da bi imel vse te lastnosti enako razvite v njihovih višjih oblikah. Je pa tu precej sebičnosti in skoposti ter vidna tudi določena zmožnost za ljubosumje. Toda glavna poteza tega človeka je velik sorazmerni del zlato-rumene barve, ki kaže na dobro razvito inteligenco, ki je usmerjena predvsem k doseganju znanja. Ogromen sredinski stožec svetle oranžne barve, kaže na prisotnost precejšnje količine ponosa in stremušstva, ki sta povezana s tem znanjem, vendar pa odtenek rumene barve izključuje zamisel, da bi bil razum razvrednoten zaradi povsem sebičnih ciljev.

Potrebno je tudi omeniti, da ima znanstven in urejen um razločen vpliv na razpored astralnih barv; te težijo po ureditvi v pravilne pasove, med katerimi so razmejivne črte odločno bolj jasne kot na prejšnji sliki.

Očitno je, da sta telesi, ki sta prikazani na Sliki XIX. in Sliki XX. primera dveh različic nesorazmernega razvoja; vsak od njiju ima tako dobre kot slabe strani. Sedaj bomo prešli na obravnavo nosilcev bolj razvitega človeka, pri katerem so vse te razne lastnosti razvite v veliko večji meri, vendar dobro uravnovešene, tako da vsaka od njih podpira in krepi drugo, namesto da bi jo nadvladovala ali dušila.

Razviti človek

Izraz “razviti” je relativen, zato bo dobro, če razložim, kaj natančno mislim pod tem pojmom. Nosilce, ki jih bomo prikazali pod tem naslovom, ima lahko katera koli oseba čistega uma, ki je dokončno in inteligentno “vzpostavila ljubezen do stvari od zgoraj, ne pa do stvari zemlje”. To niso nosilci nekoga, ki je že precej napredoval na poti, ki vodi do adeptstva, ker bi v tem primeru precej odstopali po velikosti in ureditvi. Vendar pa kljub temu jasno kažejo, da je človek, katerega izraz so, iskalec višje resnice, tisti, ki se je dvignil nad povsem zemeljske cilje in živi za nek ideal. Med takšnimi ljudmi najdemo takšne, ki so posebej razviti v eni določeni smeri in takšne, ki so v neki drugi; naš primer je uravnotežen človek - enostavno dobro povprečje tistih, ki so na nivoju, katerega ga opisujem.

Poglejmo najprej Sliko XXI., ki nam predstavlja kavzalno telo. Če to primerjamo s Slikama V. in VIII., bomo videli, kakšen je človekov napredek in kako se ta izraža v njegovem videzu. Opazimo lahko, da so se v njem že razvile mnoge lepe lastnosti,[103] kajti veličastna mavrična prevleka je sedaj napolnjena z najbolj ljubkimi barvami, ki predstavljajo višje oblike ljubezni, predanosti in sočutja, ki jih podpira prefinjen in poduhovljen razum ter težnje, ki nenehno segajo proti božanstvu. Dovolite mi, da navedem nekaj

stavkov iz knjige *The Devachanic Plane* (Devachanska raven), šestega od naših teozofskih priročnikov:

“Kavzalno telo, ki je sestavljeno iz nedojemljivo fine materije, nežne in eterične, silno žive in utripajoče v živem ognju, postane skozi svojo evolucijo žareča obla bleščečih barv, katerih visoke vibracije širijo preko njene površine valovanje spreminjajočih se odtenkov - odtenke, o katerih zemlja ne ve nič - tako lesketajoče, mehke in svetleče, da jih je nemogoče opisati z besedami. Vzemite barve egipčanskega sončnega zahoda in jim dodajte čarobno mehko angleškega večernega neba - povečajte njihovo svetlobo, prosojnost in razkošje - pa tudi takrat si ne bo mogel nihče, ki jih ni videl, predstavljati lepote teh svetlečih krogel, ki se bleščijo v polju jasnovidne vizije, ko se ta dvigne na raven tega nebeškega sveta.

“Vsa ta kavzalna telesa so napolnjena z živim ognjem, pritegnjenim z višje ravni, in s katerim je obla povezana preko drhteče niti silovite svetlobe, ki živo spominja na besede iz stihov iz Dzyana, ‘Iskra visi iz plamena na fini niti Fohata’; in ko duša raste in postaja sposobna sprejemati vse več in več iz neizčrpnega oceana Božanskega Duha, ki uporablja to nit kot kanal za izliv, se ta razteza in ponuja toku širši prehod. Na naslednji pod-ravni si jo lahko predstavljamo kot vodno trombo, ki povezuje zemljo in nebo; še več, kot veliko kroglo, skozi katero teče živ izvir, da se zdi, kot da se kavzalno telo utaplja v prihajajoči svetlobi. Stih nam zopet pravi, ‘Nit med opazovalcem in njegovo senco postaja z vsako spremembo bolj močna in žareča. Jutranja zarja se je spremenila v veličastje poldneva. To je tvoje sedanje kolo, je rekel plamen iskri. Ti si jaz, moja podoba in senca. Oblekel sem se v tebe in ti si moj vehikel do dneva “Bodi z nami”, ko boš ponovno postala jaz sam in drugi, ti sama in jaz’.”

Kako brezupen je poskus, da bi to veličastje prikazali na papirju! Vendar je naš umetnik spretno poiskal način, da bi ponazoril to, kar ne more naslikati noben čopič. In ne glede na to, kako zelo je tudi najbolj bistroumno zasnovana fizična podoba oddaljena od te transcendentalne realnosti, pa

vsaj ponuja naši domišljiji izhodišče, na katerem si lahko poskušamo izgraditi določeno predstavo.

Ne smemo pozabiti in omeniti eno izmed najbolj sijajnih značilnosti razvitega človeka - njegovo sposobnost, da služi kot kanal za višjo silo. Vidimo lahko, da se iz njegovega kavzalnega telesa izlivajo tokovi te sile v različne smeri, kajti njegova nesebična drža, pripravljenost na pomoč in dajanje, omogoča božanski energiji, da se spušča nanj v neprekinjenem plazu in da skozenj prispe do mnogih, ki še niso dovolj močni, da bi jo sprejeli neposredno.

Krona bleščečih isker, ki se dviguje iz zgornjega dela telesa, priča o delovanju duhovnih teženj in zelo prispeva k lepoti in dostojanstvu človekovega videza. Ta se neprestano dviga iz kavzalnega telesa, ne glede na to, s čim se človek ukvarja na fizični ravni: kajti, ko se človekova duša enkrat prebudi na svoji lastni ravni in začneja dojemati nekaj o sami sebi in o svojem odnosu do božanstva, stalno gleda navzgor proti izvoru, iz katerega je prišla, povsem neodvisno od vseh aktivnosti, ki jih lahko istočasno navdihuje na nižjih ravneh. Nikoli ne smemo pozabiti, da je celo najbolj plemenita osebnost lahko le majhen in delen izraz Samosti; kajti, ko se začne višji človek ozirati okoli sebe, takoj ugotovi, da se pred njim odpirajo skoraj neomejene možnosti, o katerih v tem omejenem fizičnem življenju ne moremo imeti nikakršne predstave. Prav to vzpenjajoče se hitenje duhovne težnje, ki tvori tako veličastno krono razvitega človeka, predstavlja tisti kanal, skozi katerega se spušča božanska energija; in mera milosti od zgoraj je toliko večja, kolikor polnejše in močnejše so človekove težnje.

Njegovo Mentalno Telo

Ko bo obravnaval razvitega človeka, bo opazovalec gotovo opazil, da so vsi njegovi razni nosilci, ne le zelo prefinjeni in izpopolnjeni, ampak tudi precej bolj podobni eden drugemu. Če upoštevamo razliko med tem, kar lahko imenujemo oktave barv - razliko med odtenki, ki pripadajo nižjim in višjim

nivojem mentalne ravni - je Slika XXII. skoraj reprodukcija Slike XXI.; podobnost med Sliko XXII. in Sliko XXIII. pa je mogoče še bolj izrazita, čeprav moramo pri njunem primerjanju upoštevati, da so astralne barve spet za oktavo nižje kot mentalne.

Še ena koristna primerjava je razlika med Sliko XXII. in Sliko IX. in Sliko VI., ob kateri vidimo, kako se v mentalnem telesu odraža evolucija od primitivnega do nesebičnega človeka. Z raziskavo bomo odkrili, da so ponos, jeza in sebičnost povsem izginile in da so se ostale barve, ne samo razširile, tako da napolnjujejo celoten oval, ampak so tudi tako napredovale v tonaliteti, da ponujajo povsem drugačen vtis. Vsaka od teh barv je postala bolj fina in nežna, kajti iz njih je izginila vsaka misel na jaz; poleg tega se je pojavila čista vijolična barva z zlatimi zvezdami, kar označuje pridobitev novih in višjih lastnosti. Moč, ki žarči od zgoraj skozi človekovo kavalno telo, deluje tudi skozi mentalni nosilec, čeprav z nekoliko manj sile. V celoti je to zelo lepo mentalno telo, že dobro razvito in ki objublja, ko bo za to prišel čas, hitro napredovanje na Poti.

Njegovo Astralno Telo

Takoj lahko vidimo, da je človekovo astralno telo, ki je prikazano na Sliki XXIII., zelo podobno mentalnemu nosilcu. Dejansko je le nekoliko več kot njegov odsev v bolj grobi materiji astralne ravni. To kaže na to, da ima človek svoje želje povsem pod nadzorom uma in da ni več nagnjen k temu, da bi ga s čvrstega temelja razuma odnesel divji naval čustva. Brez dvoma bo še vedno dovzeten za občasno razdraženost in različne vrste nezaželenih poželenj. Vendar sedaj ve dovolj, da zatre te manifestacije in da se proti njim vztrajno bori, kadar koli se te pojavijo, ne da bi jim popustil. Čeprav te lahko občasno spremenijo njegovo astralno telo, pa ob precej močnejših vibracijah njegovih višjih lastnosti zelo težko pustijo kakršen koli trajnejši vtis.

Na povsem enak način postane v kasnejši fazi napredka tudi mentalno telo odsev kavzalnega, saj se človek nauči slediti le poveljem višjega jaz-a in voditi svoj razum izključno po teh.

Ta ilustracija nam jasno kaže zanimivo dejstvo, ki je povezano z rumeno svetlobo, ki označuje razum. Ko je v ovalu prisotna ta barva, se neizogibno pojavlja v njegovem gornjem delu, v bližini glave; to je vzrok za predstavo o aureoli ali svetniškem siju okoli glave svetnika, saj je ta rumena barva najbolj zaznavna od vseh barv astralnega telesa, tako da jo lahko opazi vsak, ki se približuje pragu jasnovidnosti. Občasno jo lahko zaznamo tudi brez astralnega vida; ko nekoliko razvita oseba vloži poseben napor, kot je to na primer ob pridiganju ali predavanju, so intelektualne sposobnosti zelo dejavne, zaradi česar je rumeni sij silovitejši.

V nekaterih primerih je ta sij prešel meje fizičnega vida, tako da so ga videli mnogi, ki niso imeli nikakršne višje moči vida. V takšnih primerih ne gre za to, da postaja astralna vibracija vse počasnejša, dokler se ne spusti pod mejo, ki jo razdvaja od fizične, ampak da postaja toliko bolj živahna kot je običajno, in da lahko s tem prebudi resonančne vibracije v bolj grobi in težji materiji fizične ravni. Nedvomno je, da so naši srednjeveški slikarji povzeli idejo o siju okoli glave določenega svetnika iz občasnih videnj tega pojava, ali pa po ustnem izročilu tistih, ki so lahko videli. Morda se bomo spomnili, da je v Kristusovem svetniškem siju običajno narisana križ; to je s stališča okultnega raziskovanja povsem v mejah mogočega, saj je bilo mogoče pogosto opaziti, da se v aurah zelo visoko razvitih ljudi pojavljajo razni geometrijski liki, ki označujejo določene vzvišene in daljnosežne misli. Nekatere od teh boste našli med ilustracijami v knjigi *Thought-Forms* (Miselne oblike).

Študentu bo koristila skrbna primerjava teh ilustracij; prvič, povezava [109] med kavzalnim in mentalnim ter astralnim telesom, ki sta njegov delni izraz, kajti tako bo dojel zvezo med temi različnimi nosilci; in drugič, primerjava astralnih teles na Sliki VII., Sliki X. in Sliki XXIII., da bi razumel, kako se na telesu želja odraža napredek, kar je seveda najlažje jasnovidno

opazovanje in dejansko edino, ki je dostopno običajno psihično razvitemu človeku. Isto primerjavo bi moral izvesti tudi med Sliko VI., Sliko IX. in Sliko XXII. ter Sliko V., Sliko VIII. in Sliko XXI., s čemer bo preučil človekov napredek, ki se objavlja v višjih telesih.

V okviru teozofske literature imamo veliko knjig, ki obravnavajo drugo stran vse te evolucije in prinašajo popis moralnih usposobljenosti, ki so potrebne na njenih različnih stopnjah. To je izredno zanimiva tema, a nekoliko izven namena tega drobnega dela. Tisti, ki jih želijo preučevati, bi si morali ogledati naslednje knjige: *Invisible Helpers* (Nevidni pomočniki), med 19. in 21. poglavjem, in knjigi Annie Besant *In the Outer Court* (V preddverju) ter *The Path of Discipleship* (Pot učenitva).

Iz teh knjig lahko pridobimo določeno predstavo, ne le o pogojih za napredek, ampak tudi predstavo o njegovem cilju in o veličastni prihodnosti, ki nas čaka, ko izpolnimo te pogoje - ko se bomo po mnogih inkarnacijah na tem našem dobrem starem svetu naposled naučili lekcij, ki naj nam bi jih ponujalo v poduk to fizično življenje. Takrat bomo dosegli tisto "ponovno vstajenje od mrtvih", po katerem je tako goreče hrepenel Sv. Pavel, kajti takrat bomo odrešeni tako smrti kot rojstva ter presegli krog nujnosti - se osvobodili za pomoč so-bratom na poti, ki smo jo prešli sami, da bi tudi oni, tako kot mi, dosegli svetlobo in zmago. Ta dosežek je namenjen vsakemu človeku in je, ne glede na mladost duše, samo vprašanje časa. Nobenega dvoma ni, da čaka "odrešenje" vsakega človeka, saj so edina stvar, ki se je mora človek rešiti, le njegove lastne zmote in neznanja, ki se jih mora rešiti; ne obstaja neko "večno upanje", ampak le večna gotovost. Vsi ljudje bodo dosegli ta cilj, kajti takšna je Božja volja. To je edini cilj, zaradi katerega jih je ustvaril. Že sedaj svet napreduje in začenjajo se razvijati moči; in ta jutranja zarja bo gotovo dosegla svoje opoldansko veličastje. Niti najbolj prodoren vid ne more videti konca razvoja, ki se širi pred človekom; vemo le to, da se širi preko nepopisnih, brezmejnih in božanskih veličastij.

Aura zdravja

Doslej smo obravnavali izključno tista človekova telesa, ki so povezana z višjimi ravnmi, vendar pa naše teme ne bi obdelali celovito, če ne bi omenili podrobno razdeljene fizične materije, ki se jasnovidnemu očesu odkriva kot del človekove aure. Večji del te materije je v eteričnem stanju in predstavlja to, kar pogosto imenujemo eterični dvojnik. To ni v nobenem smislu ločen nosilec, ampak ga moramo obravnavati preprosto kot del fizičnega telesa. Jasnovidnemu se kaže kot gmota rahlo svetlikajoče se vijolično-sive meglice, ki prepaja gostejši del fizičnega telesa in se nekoliko širi izven njega, kot to lahko vidimo na Sliki XXIV. in Sliki XXV. Ta eterična materija predstavlja vez med astralnim in fizičnim telesom, vendar ima zelo pomembno funkcijo tudi kot nosilec življenjske sile na fizični ravni.

Ta življenjska sila se izliva na nas iz sonca, ki je izvir življenja tudi v notranjem smislu, enako kot to predstavlja kot izvor svetlobe in toplote v zunanem svetu. Zemeljsko ozračje je vedno polno te sile, čeprav je ta še posebej dejavna ob žarečem soncu; in naša telesa so sposobna živeti le z vsrkavanjem te energije. To pa je ena izmed funkcij eteričnega dela tistega organa, ki ga imenujemo vranica. Ta organ ima nenavadno sposobnost speciali-

zacije in pretvarjanja te sile, ki ob prehodu skozenj pridobi povsem drugačen videz.

Sama sila je seveda nevidna, tako kot vse druge sile; ker pa obstoja v ozračju okoli nas, se obda z milijoni drobnih, brezbarvnih, a neznansko dejavnih delcev. Ko jih vsrka človeško telo, ti delci prevzamejo čudovito svetlo roza barvo in se preko živcev v neprekinjenem toku prelivajo po celem telesu, na enak način kot krvni delci, ki se pretakajo po arterijah in venah, pri čemer so središče tega živčnega obtoka možgani. Na naših ilustracijah smo poskušali prikazati splošen videz tega obtoka, vendar pa seveda ne smemo misliti, da je to natančen prikaz živčnega sistema.

Očitno je, da je ta obtok potreben za pravilno delovanje živcev, kajti, če ga prekinemo, čutne zaznave ni več. Vemo, da zaradi mraza roka lahko omrtvi, da postane povsem neobčutljiva; razlog za neobčutljivost je ta, da se po njej ne pretaka več življenjska sila. Lahko bi sklepali, da je to bolj posledica prekinjenega krvnega obtoka, vendar pa tisti, ki so proučevali mesmerizem, vedo, da je eden izmed najbolj običajnih poizkusov pri tej spretnosti doseganje podobne neobčutljivosti s pomočjo magnetnih preklonov. Ti sploh ne ovirajo krvnega obtoka, kajti roka ostane topla; vendar pa še kako prekinajo pretok subjektivega življenjskega toka in ga nadomestijo s tokom magnetizerja. Živci subjekta so še vedno (kolikor lahko vidimo s fizičnim vidom) v popolnem delovnem stanju, pa vendar ne opravljajo svoje funkcije in ne prenašajo sporočil možganom, kajti tok, ki jih oživlja, ni v povezavi z možgani subjekta, ampak z možgani magnetizerja.

Pri zdravem človeku opravlja vranica svojo nalogo tako velikodušno, da je specializirana življenjska sila prisotna v zelo velikih količinah, tako da stalno žarči iz telesa v vse smeri. Popolnoma zdrav človek zato lahko namerno preda nekaj te energije drugemu človeku; in to nenehno, četudi nezavedno, tudi dela, ko to moč in vitalnost preliva na ljudi okoli sebe. Po drugi strani pa človek, ki zaradi slabotnosti ali nekih drugih vzrokov ni zmožen pri-skrbeti zadostne količine življenjske sile niti za sebe, deluje, enako nezavedno, kot morska goba in vsrkava že specializirano vitalnost katere koli

občutljive osebe, ki ima to nesrečo, da je prišla v stik z njim. Brez dvoma to počne za lastno dobro, a pogosto na račun žrtve. Verjetno je v manjši meri to izkusila že večina ljudi, ko po obisku nekega znanca človek občuti nepojasnjeno utrujenost in slabost; podobno utrujenost pogosto občutijo ljudje, ki prisostvujejo spiritističnim seansam, če ne sprejmejo posebnih varnostnih ukrepov proti odlivu svoje življenjske sile, do katere prihaja med prikazovanji duhov.

To žarčenje povzroča osupljiv učinek na videz tega, kar bi lahko imenovali čisto fizični del človekove aure. Znano je, da drobni delci fizične materije nenehno izstopajo iz človekovega telesa, recimo ob nezaznavnem znojenju, pa tudi na druge načine; tudi ti delci so vidni jasnovidnemu očesu kot slabotna siva megla. V večini primerov so to kristali in zato v določenih geometrijskih oblikah; na primer najbolj pogoste so drobcene kocke natrijevega klorida ali navadne soli. Ta povsem fizični del človekovega okolja včasih imenujemo aura zdravja, in sicer zato, ker na njeno stanje zelo vpliva zdravje telesa, iz katerega izžareva. Je rahlo modrikasto-bela, skoraj brezbarvna in na videz progasta; to je, napolnjena, ali bolje, sestavljena je iz številnih ravnih žarkov, ki žarčijo iz telesnih por enakomerno v vse smeri. Takšno je vsaj normalno stanje teh žarkov, ko je telo popolnoma zdravo; so ločeni, urejeni in toliko vzporedni kot jim to dovoljuje žarčenje. Ob nastopu bolezni pa takoj pride do spremembe in žarki v bližini bolnega dela se v neverjetni zmedi skrivijo in poležijo v vse smeri, ali pa visijo kot stebila uvelega cvetja.

Že razlogi za ta neobičajni videz so sami po sebi zanimivi. Vemo, da je pravilnost in vzporednost žarkov te aure posledica nenehnega žarčenja življenjske sile zdravega telesa in da takoj, ko to žarčenje preneha, žarki padejo v zgoraj opisano zmedeno stanje. Ko si pacient opomore, se postopoma ponovno vzpostavi normalno žarčenje te magnetne oblike življenjske sile in žarki aure zdravja postanejo ponovno ravni in urejeni. Vse dokler so žarki trdni in ravni ter med njimi nenehno kroži energija, je na videz telo popolnoma zaščiteno pred napadom fizičnih vplivov, kot so na primer

bolezenske klice - kajti življenjska sila, ki izhaja iz telesa takšne klice odbija; a, ko je zaradi katerega koli razloga - zaradi slabosti, rane ali poškodbe, izčrpanosti, skrajne duševne potrnosti ali zaradi pretirano neurejenega življenja - za popravilo škode ali izgube potrebna izjemno velika količina vitalnosti, pride do resnega zmanjšanja količine žarčenja, tako da postane ta sistem obrambe nevarno oslavljen in nevarne klice lahko vstopijo v telo.

Lahko bi tudi omenili, da je mogoče z naporom volje prekiniti žarčenje vitalnosti na zunanjem koncu njegovih žarkov in tam izgraditi neke vrste okop ali zid, ki bo popolnoma neprepusten za klice - z nekoliko več napora pa neprepusten tudi za vse vrste astralnih ali elementalnih vplivov - vse dokler ohranjamo tak napor volje

Ilustraciji te aure, ki prikazujeta njen videz, ko je telo zdravo in bolno, sta na Sliki XXIV. in Sliki XXV. Vedeti moramo, da je ta aura skoraj brezbarvna. In četudi je to fizična materija, in čeprav zahteva manj razvit vid kot v primeru astralnega dela aure, pa je slednjega, zaradi bleščečih barv in neprestanega gibanja, veliko lažje zaznati, tako da ga na začetku razvoja naše jasnovidnosti vidimo prej kot pa auro zdravja.

Kavzalno telo Adepta

Za tiste, ki še ne morejo videti nobenega od človekovih višjih teles, bodo ilustracije v tej knjigi verjetno do neke mere spodbudne ali celo razsvetljujejoče; knjiga je izdana prav v upanju, da bi bilo temu tako. Tisti pa, ki lahko vidijo, se bodo gotovo strinjali, da, navzlic umetnikovemu trudu in spretnosti, na papirju ali platnu ne moremo nikoli ustrezno prikazati niti najnižjih od teh nad-fizičnih ravni. Če je temu tako, in gotovo je, koliko bolj brezupno nemogoč (če dovolite uporabo te neprimerne, a tako opisne zveze) bo potem poskus, da bi prikazali adepta - človeka, ki je dosegel cilj človeštva, ki je postal nekaj več kot človek!

V njegovem primeru se velikost kavzalnega telesa silno poveča in žari v sijaju, ki je podoben sončevemu blišču in v svoji veličastni krasoti iznad vsake domišljije. Te lepote oblik in barv ne morejo opisati nobene besede, kajti jezik smrtnikov sploh nima izrazov, ki bi opisali ta bleščeča področja. Takšen nosilec že sam po sebi predstavlja poseben študij, ki pa je dostopen le tistim, ki so že daleč na Poti.

Vidimo pa lahko vsaj to, da je to telo precej večje od kavzalnega telesa navadnega človeka, in da so tudi barve razporejene drugače. Ne pomikajo

se več v vrtečih se oblakih, ampak so razporejene v velikih koncentričnih ovojih, prestreljenih z žarki žive svetlobe, ki se izliva iz središča. Red barv se spreminja v skladu s tipom, kateremu adept pripada, tako da v njihovem sijaju obstoja več zelo jasnih različic. Glede na to, da je ta tema zelo slabo poznana, je precej čudno, da se je tradicija - popolnoma natančna tradicija - ohranila v mnogih grobo naslikanih podobah Buddhe, ki jih lahko vidimo na stenah templjev po Cejlonu. Velikega Učitelja na teh slikah običajno obkroža aura; presenetljivo pa je, da je to, čeprav so barve in pa njihov splošni raspored groteskno nenatančne ali celo nemogoče, tudi ko bi šlo za navadnega človeka ali navadnega adepta (če lahko brez nespoštljivosti uporabim ta izraz), kljub vsemu grob in materialen prikaz dejanskega višjega nosilca adepta tistega posebnega tipa, ki mu ta Veliki pripada. Zanimivo je tudi to, da je na nekaterih od teh primitivnih slik narisani tudi žarki aure zdravja.

Če že ni mogoče prikazati kavzalnega telesa Mojstra, pa bo mogoče koristno, da podamo vsaj določeno predstavo o relativni velikosti in videzu takega telesa pri enem od njegovih naprednih učencev - tistega, ki je dosegel četrto stopnjo na poti, ki se v vzhodnjaških knjigah imenuje stopnja Arhata. (Glej *Invisible Helpers* – Nevidni pomočniki.) Takšen poskus predstavlja Slika XXVI.; vendar morate za zaokrožitev te podobe uporabiti več domišljije kot običajno, kajti barve tega kavzalnega telesa imajo dve značilnosti, ki nista združljivi na fizični ravni. So bolj nežne in eterične od katerihkoli do sedaj opisanih, vendar pa obenem bolj polne, sijoče in bleščeče. Vse dotlej, dokler ne bomo mogli slikati z ognjem, namesto z navadnimi barvami, bomo vedno na eni ali drugi strani precepa: če poskušamo prikazati globino in bogastvo neke barve, potem mora ta biti gosta in čvrsta; če pa poskušamo pričarati njeno presenetljivo prosojnost in svetlobo, potem bo nujno primanjkovalo čudovite sile in sijaja, ki sta tako izrazita in značilna za to veličastno realnost. Glede na to, da smo pri drugih kavzalnih telesih poskušali prikazati prosojnost jajčaste oblike, je boljše, da v tem primeru poskušamo izraziti globino barv, njihov raspored in relativno velikost. To zadnje bomo

uspeli le tako, da za velikokrat pomanjšamo velikost fizičnega telesa na naši sliki; kajti če bi ohranili enako razmerje kot doslej, bi bilo kavzalno telo Arhata dolgo in široko nekaj metrov. Zato moramo, da bi lahko to kavzalno telo prenesli na velikost strani v pravem razmerju, precej pomanjšati skico fizične oblike. Vendar pa lahko imamo tudi v najboljšem primeru tako sliko le za pomožno sredstvo, ki nas bo spodbudilo k naporu, da si sami ustvarimo mentalno sliko - podobo, ki bo mogoče manj brezupno neprimerna od fizične predstavitve.

Ob preučevanju te ilustracije takoj opazimo čudovito razvitost najvišjih vrst intelekta, ljubezni in predanosti, kot tudi obilje sočutja in najvišje duhovnosti. Izliv Božanskega vpliva, ki smo ga videli na Sliki XXI., je tu silno okrepljen, saj je ta človek postal skoraj popoln prevodnik Logosovega življenja in moči. Ta slava ne žarči iz njega samo z belo svetlobo, ampak se okoli njega igrajo vse mavrične barve; v odsevih, ki se stalno menjajo, tako kot pri biseru; v tem žarčenju je nekaj, kar krepi najvišje lastnosti pri vsaki osebi, ki se mu približa, ne glede na to, za katere lastnosti gre. Zato nihče ne more vstopiti v to področje vpliva, da pri tem ne bi postal boljši. Arhat žarči na vse okoli sebe kot sonce, kajti postal je manifestacija Logosa.

Mentalno in astralno telo imata v tem primeru zelo malo lastne značilne barve, saj sta reprodukciji kavzalnega telesa; v tolikšni meri, kot to dopuščajo nižje oktave. Imata pa prečudovit svetlobni sijaj - neke vrste svetlikajoč, biserni učinek - ki ga ni moč ne opisati in ne prikazati.

Vendar pa morda lahko upamo vsaj to, da bo imelo preučevanje naših notranjih nosilcev vsaj eno korist: pomagalo nam bo razumeti, da je pravi človek prav ta višja predstavitev, ne pa skupek fizične materije, ki se je kristalizirala v njegovem središču, in kateremu zaradi naše slepote pripisujemo prevelik pomen. Pravega človeka - notranjo božansko trojico - ne moremo videti. A bolj, ko se večja naša moč vida in povečuje tudi naše znanje, bolj se približujemo tistemu, kar je zastrto s tančico. In če je kavzalno telo zaenkrat najvišji zaznaven nosilec, potem je to telo najbližji predstava o pravem človeku, ki nam ga lahko ponudi naš vid. Če pa na tega istega človeka

gledamo z gledišča nižjih mentalnih nivojev, je normalno, da bomo videli le tisti njegov del, ki se lahko izrazi preko mentalnega telesa, ki je manifestacija osebnosti. Če ga opazujemo na astralni ravni, odkrijemo, da se je spustila še ena tančica, in da lahko vidimo samo tisti njegov del, ki se lahko izrazi skozi nosilec želja. Tukaj, na fizični ravni, smo še v slabšem položaju, saj nam je pravi človek bolj zakrit kot kdajkoli.

Morda nas lahko to spoznanje pripelje do tega, da si bomo o so-človeku ustvarili nekoliko višje mnenje - glede na to, da sedaj razumemo, da je precej več kot pa le to, kar vidi naše fizično oko. V ozadju vedno obstaja neka višja možnost in pozivanje na človekovo boljšo naravo bo pogosto le-to prebudilo iz njene latentnosti in jo pripeljalo navzdol do manifestacije, kjer jo lahko vidijo vsi. Potem, ko smo preučili človeka takšnega kot dejansko je, bomo mogoče lažje prodrli skozi gosto fizično tančico in si predstavljali realnost, ki leži za njo. Morda bomo imeli več vere v človeško naravo, ko bomo doumeli, kako celovito pripada božanski naravi; tako bomo morda bolj sposobni pomagati našemu so-človeku, saj smo dobili zagotovilo, da smo mi in on eno.

Če božanska svetloba sije iz nas svetleje, je to samo zato, da bi jo lahko delili z njim; če smo dosegli neko višjo stopnico na lestvi, je to samo zato, da bi mu lahko ponudili roko v pomoč. Bolj, ko razumemo ta veličastni načrt evolucije, katerega napredovanje smo preučevali preko njegove zunanje manifestacije, toliko bolj popolno razumemo namen mogočnega Logosovega samo-žrtvovanja, ki je tako krasen, tako popoln in tako iznad vseh naših pojmovanj, da razumevanje le-tega pomeni to, da se za vedno predamo njegovi izpolnitvi. Dojemanje tega namena pomeni potopiti se vanj, poskušati biti eno z njim, čeprav morda z najbolj skromnimi zmožnostmi; kajti tisti, ki deluje z Bogom, deluje za večnost in ne za čas; zato bo svoje delo, v vseh eonih, ki so še pred nami, zagotovo opravil uspešno.

Dodatek

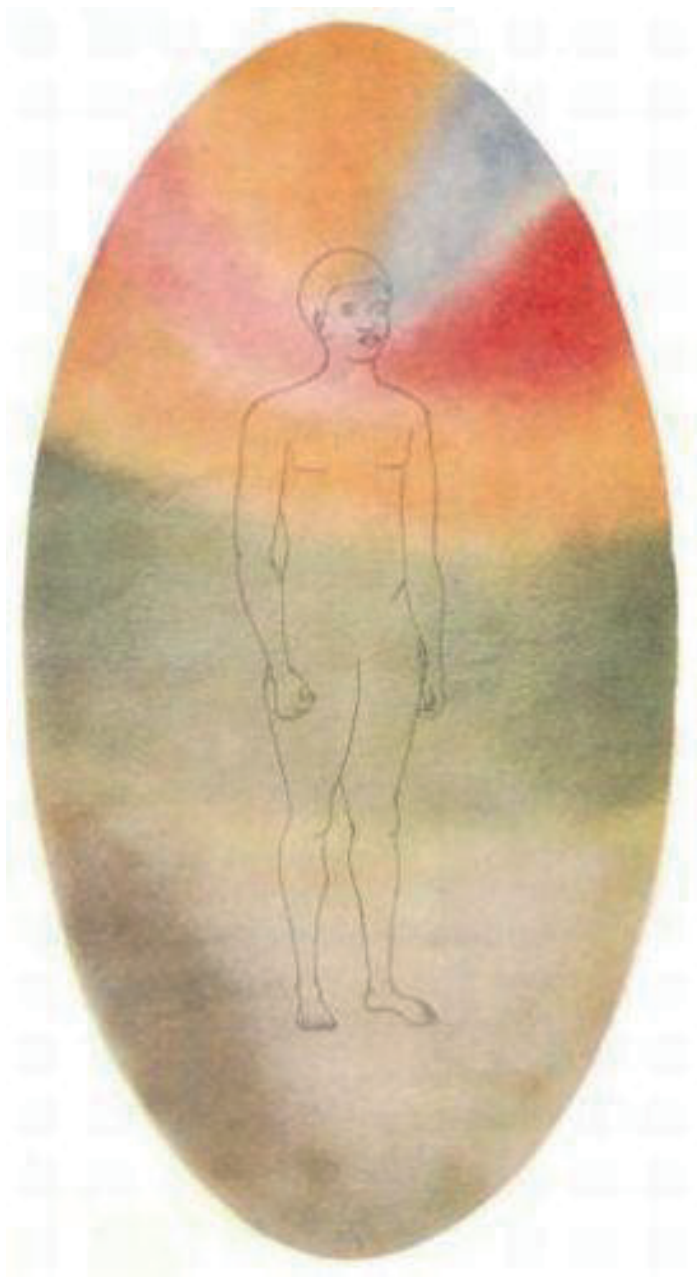
Obdobje verige. Ta izraz se nanaša na to, kar imenujemo “Nauk Ciklov”. Teozofska filozofija predpostavlja, da je celotna manifestacija ciklična, najsi gre za univerzum, oblo ali katerokoli dejavnost ali bitje v tem vesolju ali na tej obli (na primer stoletja, desetletja, leta, meseci, itd., ali dan in noč, budnost in spanje, ter druga očitno ponavljajoča se obdobja v človeški izkušnji). Tisto, kar lahko zvemo, izhaja iz tega, kar ni moč spoznati; in to se po eonih časa vrača tja, od koder je izšlo, s sadovi vseh izkušenj, pridobljenih med velikim ciklom dejavnosti. V okviru te podmene obstaja koncept verige svetov, ali obel, ali različnih stopenj materije, nekaterih vidnih, drugih pa ne, ki pa so vse med seboj notranje povezane kot polje delovanja določenega vala manifestacije ali dejavnega življenja. Izraz obdobje verige se uporablja za oznako dolžine časa, ki je potreben za to, da val življenja sedemkrat preide sedem obel verige, pri čemer se vsak od zaporednih prehodov imenuje obhod.

Kavzalno telo in ego. Ta dva izraza sta skoraj medsebojno odvisna. Beseda ego v teozofski literaturi ne ustreza tej isti besedi v sodobni psihologiji,

ampak se morda bolj dosledno nanaša na jedro zavesti, ki se v globinski psihologiji imenuje Jaz. V Teozofiji je ego resnični individuum, ki periodično, preko zaporednih inkarnacij, spušča del samega sebe v osebnosti. Zaradi praktičnih namenov ego imenujemo tudi "duša". Nanj gledamo kot na aspekt uma, ki je neločljivo povezan z višjo intuicijo in z žarčenjem duha. Kavzalno telo je tako rekoč egov "dom". Služi kot nosilec abstraktnega mišljenja in kot zakladnica za bistvo vseh izkušenj, pridobljenih med različnimi inkarnacijami. Tega si seveda ne bi smeli predstavljati v mejah prostora, ampak bolj kot celoto vibracijskih možnosti, ki bodo vplivale na bodoča dejanja in izkušnje; in "kavzalno" se imenuje zato, ker je, v tem smislu, kraljestvo vzrokov.

Slika V.

Slika VI.

Slika VII.

Slika VIII.

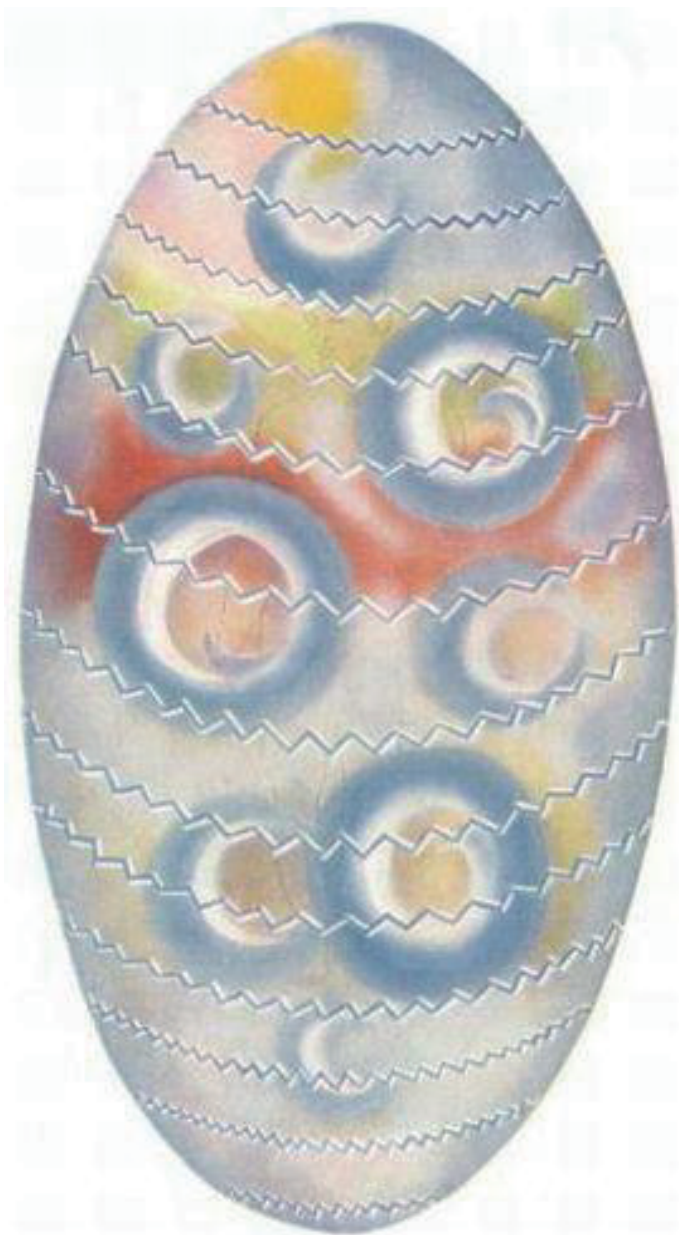
Slika IX.

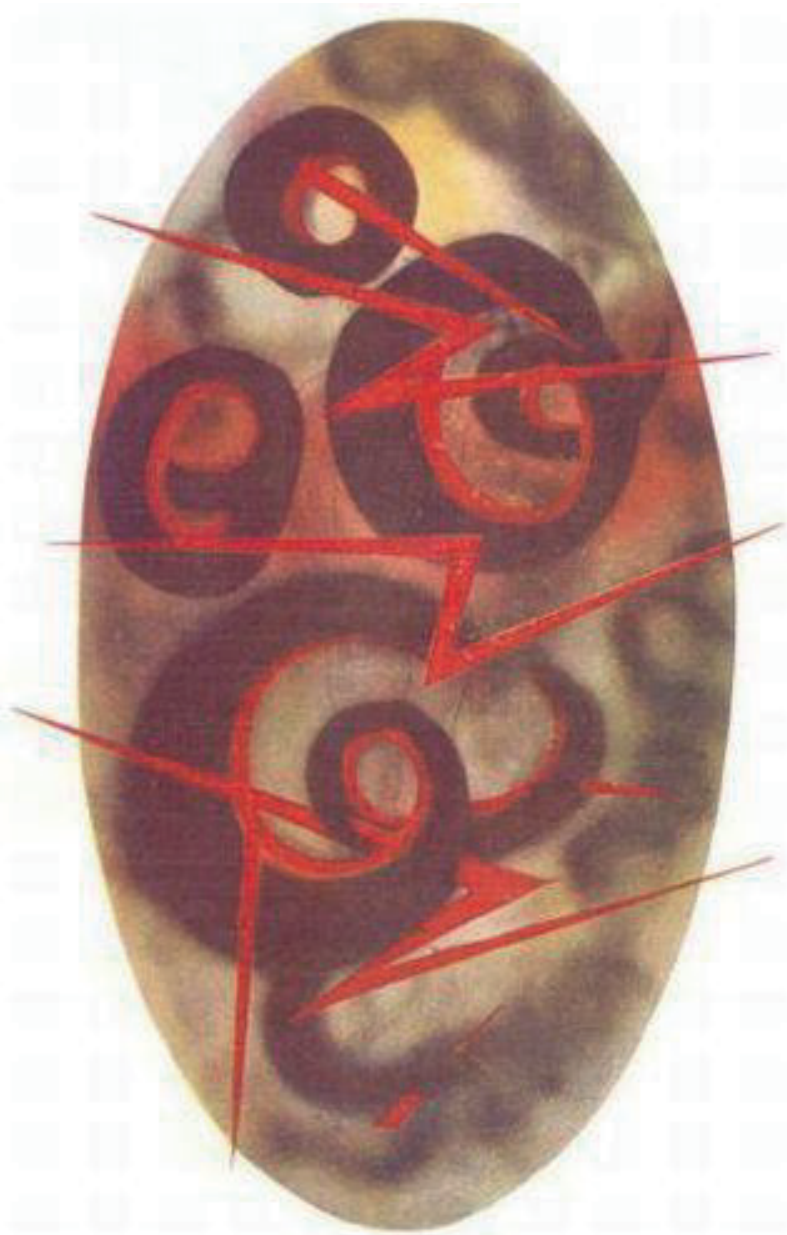
Slika X.

Slika XI.

Slika XII.

Slika XIII.

Slika XIV.

Slika XV.

Slika XVI.

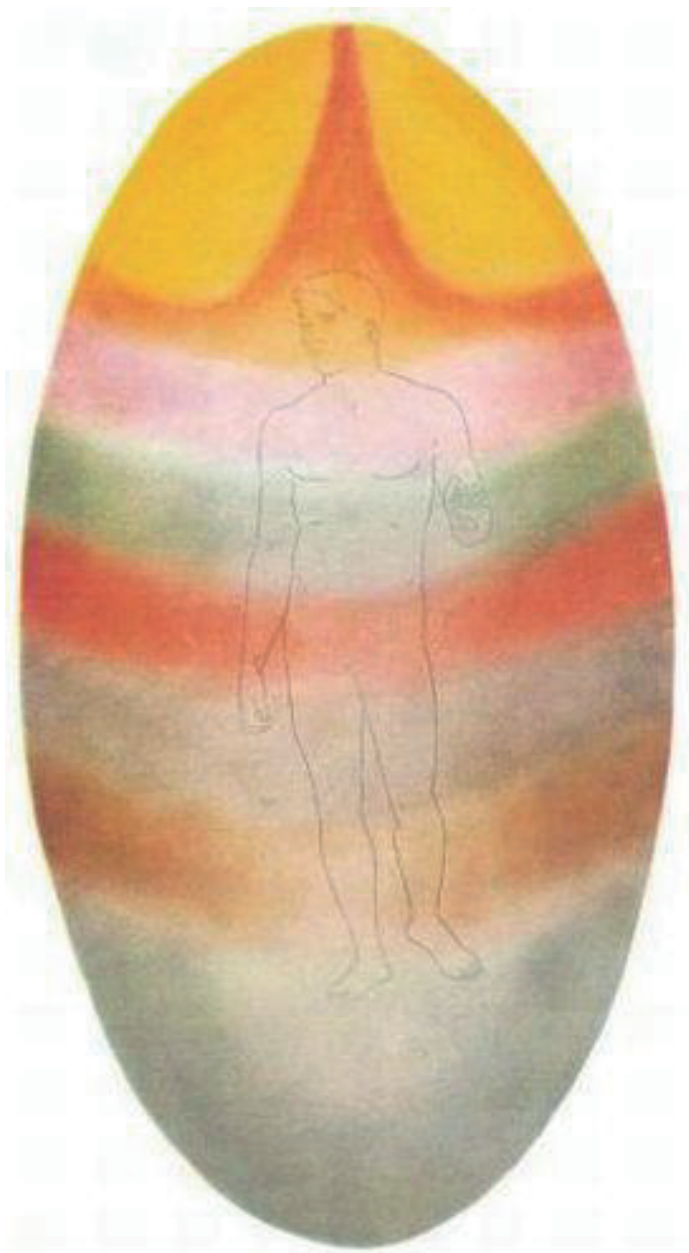
Slika XVII.

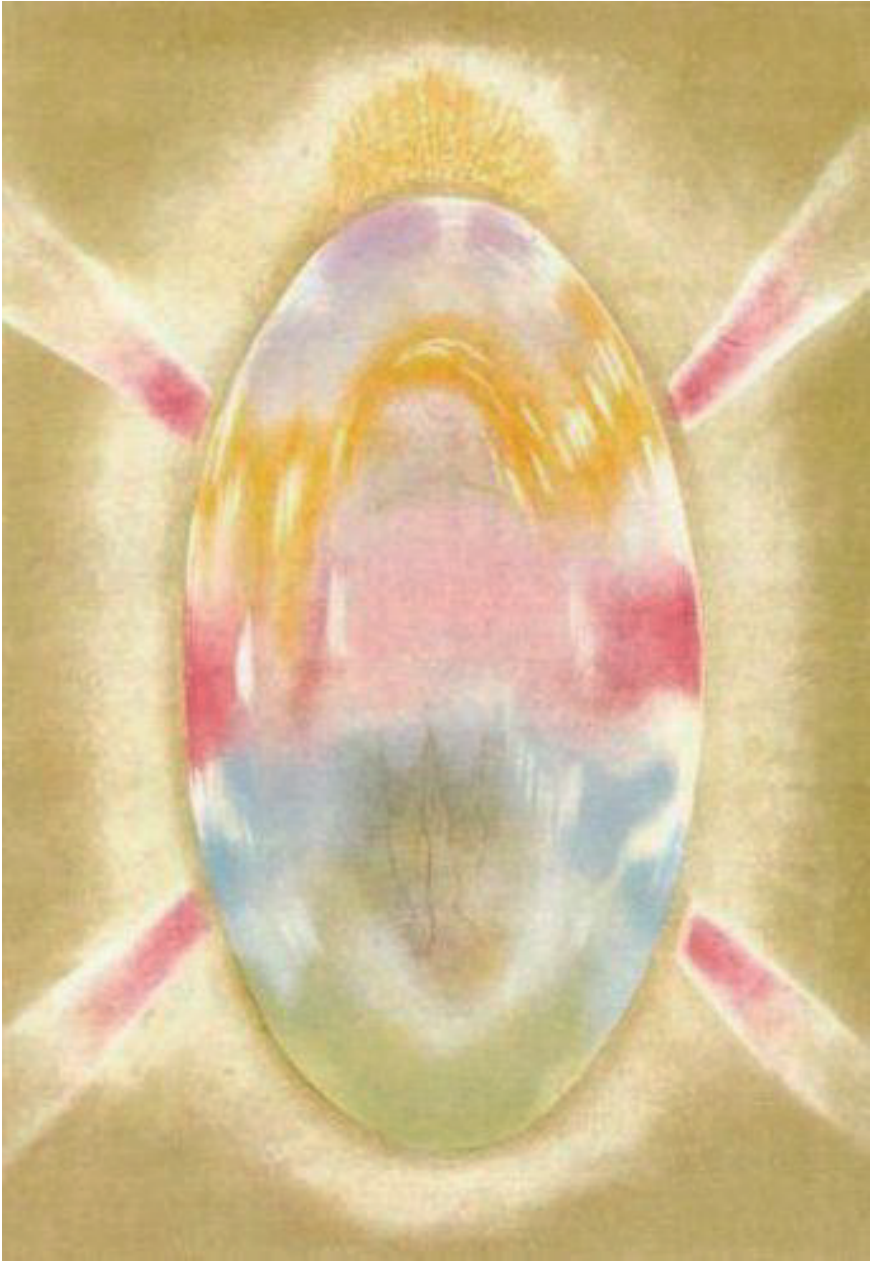
Slika XVIII.

Slika XIX.

Slika XX.

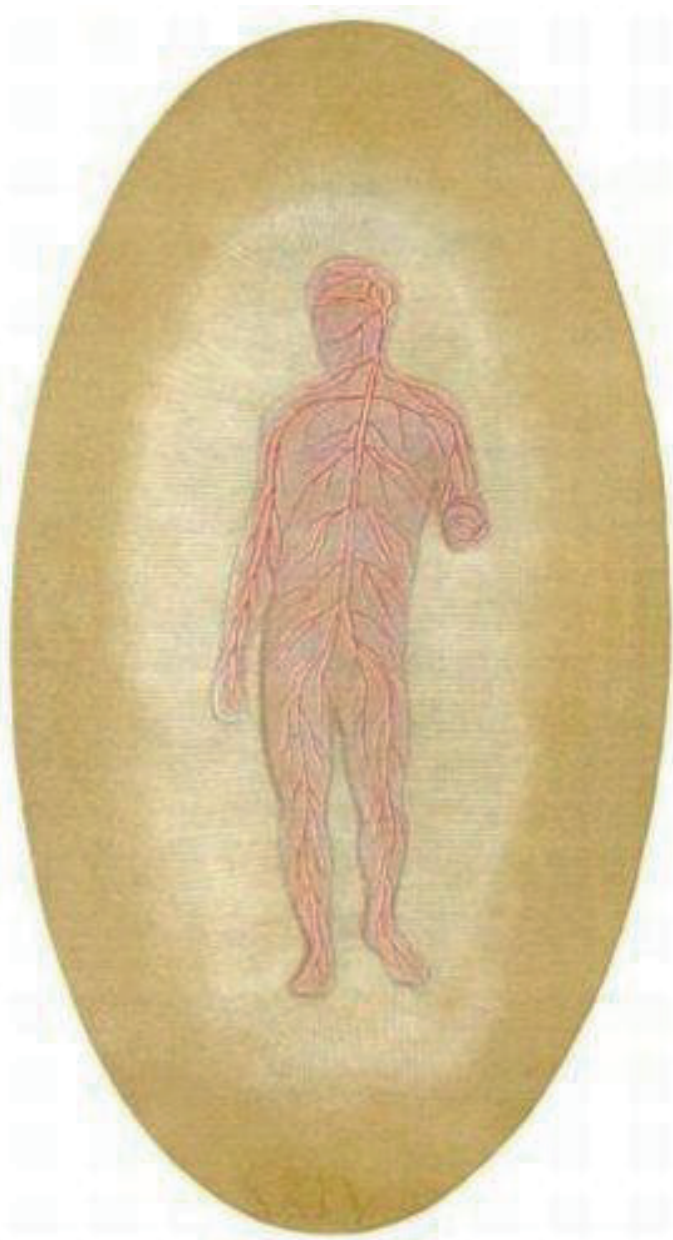
Slika XXI.

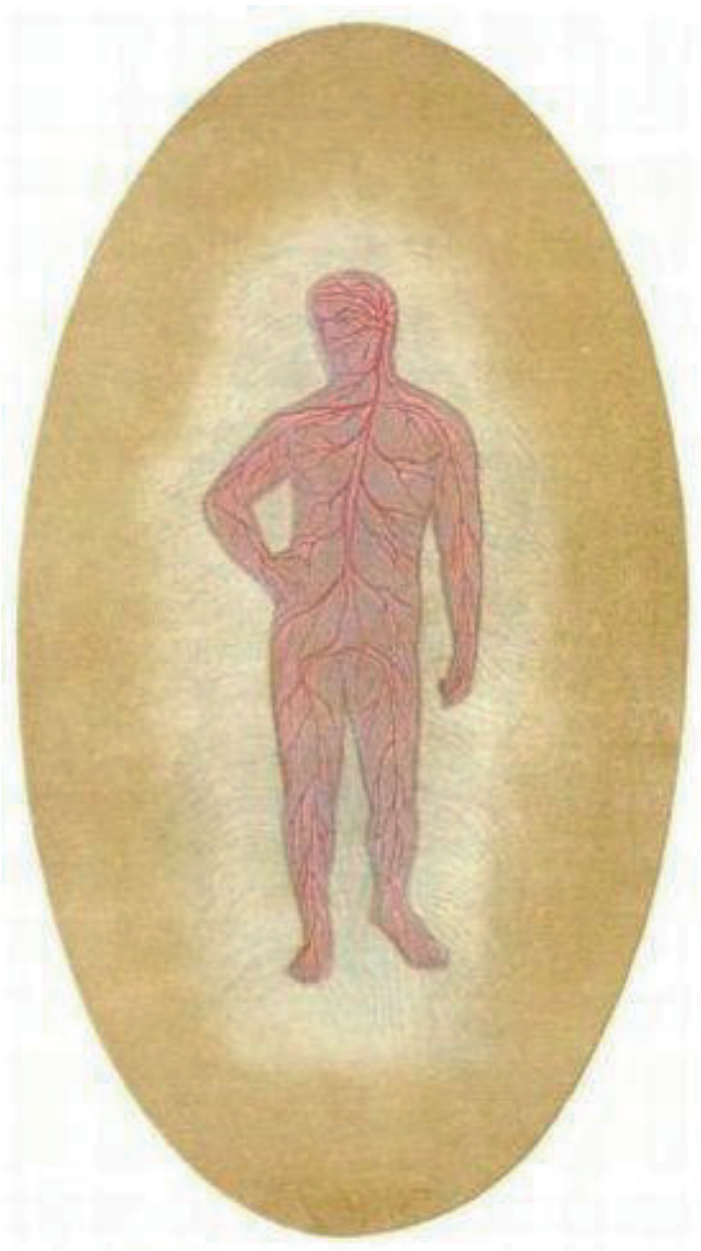
Slika XXII.

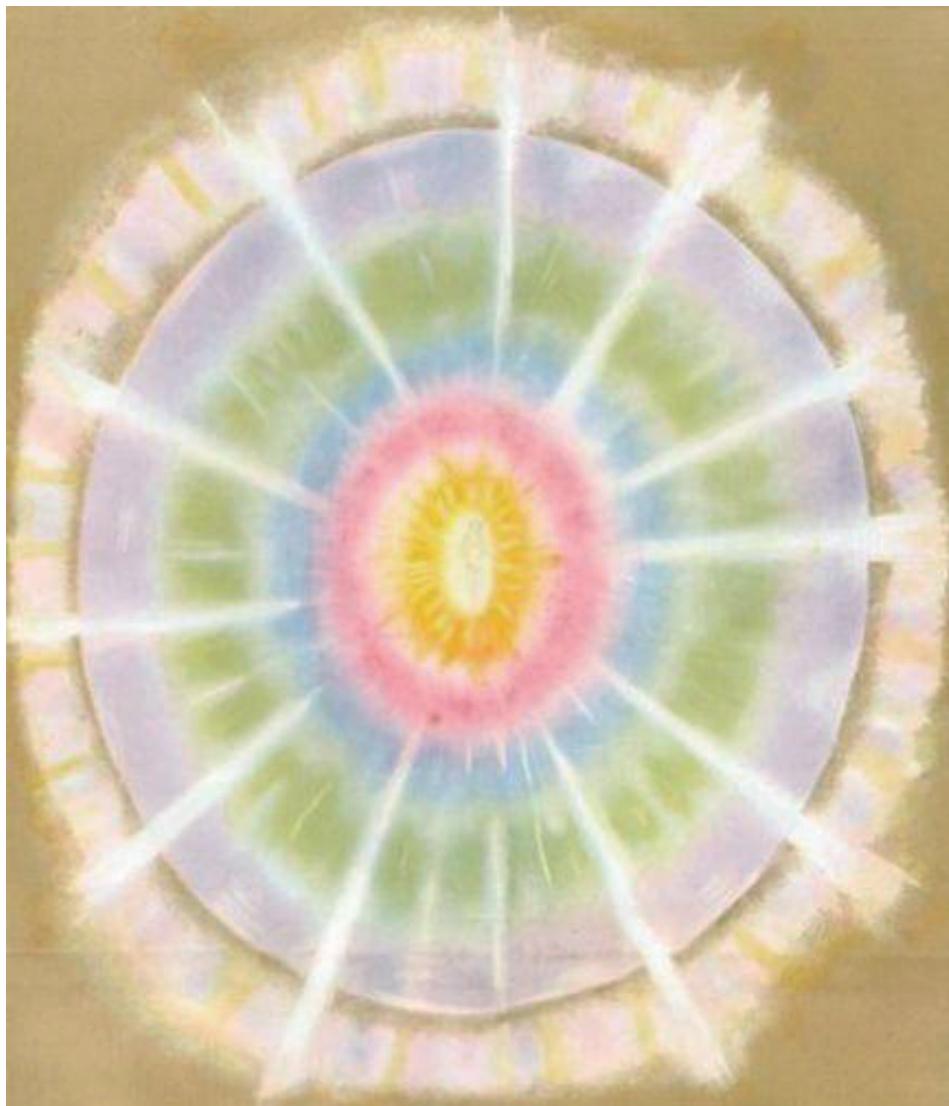
Slika XXIII.

Slika XXIV.

Slika XXV.

Slika XXVI.

MAN VISIBLE AND
INVISIBLE

C. W. LEADBEATER

ADYAR

Charles Webster Leadbeater se je rodil 16. februarja 1854 v Nordhumberlandu v Angliji. Po smrti očeta je skrb zanj prevzel stric, ki je imel visok položaj v anglikanski cerkvi in ga je zato usmeril v študij teologije. Leta 1878 je bil posvečen v diakona, leto dni zatem pa v duhovnika. Kot tak je bil zelo dejaven in odpiral ter vodil klube za mladino.

Zanimal pa se je tudi za astronomijo in spiritizem. Preko le-tega se je seznanil z delom H. P. Blavatsky in Teozofskega društva ter se mu novembra 1883 tudi pridružil. Leto dni kasneje je odpotoval v Madras in na sedežu Teozofskega društva v Adyarju postal urednik revije *Theosophist*. Leta 1866 je odpotoval na Ceylon, kjer je pomagal pri širitvi budizma in izgradnji budističnega vzgojnega sistema ter napisal *The Smaller Buddhist Catechism*.

Leta 1888 se je vrnil v Anglijo, kjer je nato deloval kot učitelj in novinar. Pisal je knjige, ki so bile povezane z njegovim jasnovidnim raziskovanjem in se uveljavil kot uspešen predavatelj ter učitelj, tako da so mu mnogi starši zaupali svoje otroke, da bi jih vzgajal v duhu načel duhovnosti in okultizma. Leta 1909 se je vrnil v Adyar in znova začel delovati za Teozofsko društvo, spoznal mladega Krishnamurtija in ga na podlagi jasnovidnega raziskovanja prepoznal kot izredno čistega otroka ter se zato posvetil njegovi vzgoji.

Leta 1914 je Charles zapustil Adyar in predaval v Burmi, na Javi, v Novi Zelandiji in Avstraliji, kjer se je tudi nastanil. Naslednja leta je posvetil raziskovanju energij v ozadju krščanskih in prostozidarskih obredov ter oblikovanju *Liberalne Katoliške Cerkve*, kar je sprožilo nova nasprotja znotraj Teozofskega društva in pogrevanje starih obtožb proti Leadbeatru zaradi neprimerne vzgoje otrok. Leta 1930 se je vrnil v Adyar, da bi tam preživel svoja zadnja leta. Ko se je leta 1934 odpravil na obisk v Sydney je na poti zbolel in dne 1. marca, tudi umrl.